

บทที่ 4
ผลการวิจัย

จากการเลือกกลุ่มตัวอย่าง 30 คน ด้วยวิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อทำการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกในการศึกษาครั้งนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีลักษณะทางประชากรดังนี้

1. ระดับการศึกษา เพื่อต้องการที่จะได้ข้อมูลจาก บุคคลที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน จากการเก็บข้อมูลครั้งนี้จึง ได้กลุ่มตัวอย่างที่สามารถแบ่งระดับการศึกษาได้ 3 ระดับ คือ

1.1 ระดับมัธยมศึกษา ได้แก่ ไม่ได้รับการศึกษา- มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 คน แบ่งเป็น

- ไม่ได้รับการศึกษา 1 คน
- จบประถมศึกษาปีที่ 4 6 คน
- จบประถมศึกษาปีที่ 7 1 คน
- จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 2 คน

1.2 ระดับอาชีวศึกษา ได้แก่ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.)- ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จำนวน 10 คน แบ่งเป็น

- ปวช. 7 คน
- ปวส. 3 คน

1.3 ระดับอุดมศึกษา ได้แก่ปริญญาตรี - ปริญญาโท จำนวน 10 คน แบ่งเป็น

- ปริญญาตรี 7 คน
- ปริญญาโท 3 คน

2. อาชีพ อาชีพของกลุ่มตัวอย่าง มีความหลากหลายไปตามระดับการศึกษา ซึ่งมารกแบ่งลักษณะอาชีพได้กว้าง ๆ ดังนี้

- แม่บ้าน 5 คน
- ค้าขาย (ข้าวแกง) 1 คน
- ข้าราชการ 11 คน
- ทหารนอกชน 13 คน

3. รายได้ รายได้ของกลุ่มตัวอย่าง มีความหลากหลายไปตามลักษณะอาชีพ ซึ่งสามารถแบ่งเป็นเกณฑ์คร่าว ๆ ได้ดังนี้

- 700 - 2,500 บาทต่อเดือน จำนวน 7 คน กลุ่มนี้คือ กลุ่มแม่บ้านที่มักหารายได้พิเศษทำ เช่น รับจ้างแกะตะเข็บเสื้อโหล รับจ้างพันก้านดอกไม้ประดิษฐ์ เป็นต้น
- 3,000 - 7,000 บาทต่อเดือน จำนวน 12 คน กลุ่มนี้คือ กลุ่มข้าราชการ และผู้ที่ทำงานเอกชนที่มีการศึกษาไม่สูง
- 8,000- 15,000 บาทต่อเดือน จำนวน 11 คน กลุ่มนี้คือ กลุ่มข้าราชการที่จบการศึกษาปริญญาโท และมีอายุราชการมาพอสมควร กับกลุ่มลูกจ้างเอกชนที่มีรายได้สูง

4. อายุ อายุของกลุ่มตัวอย่างแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มดังนี้

- 20 - 30 ปี 12 คน
- 31 - 40 ปี 14 คน
- 41 ปีขึ้นไป 4 คน

จากข้อมูลข้างต้นจะ เห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ มีความหลากหลายทางลักษณะประชากร ทั้งในแง่ของระดับ การศึกษา อาชีพ รายได้ และอายุ ซึ่งเป็น ประโยชน์ต่อการเก็บข้อมูลในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก โดยมีข้อมูลสังเขปในการสัมภาษณ์แต่ละบุคคลดังนี้

หมายเหตุ : การบันทึกคำสัมภาษณ์ในที่นี้ ใช้ภาษาใกล้เคียงกับข้อมูลที่ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ตอบคำสัมภาษณ์

หมายเลข 1 อายุ 38 ปี สถานภาพ โสด จบการศึกษาระดับปริญญาตรี
 ปัจจุบัน ลาศึกษาต่อปริญญาโทที่คณะครุศาสตร์ จุฬาฯ
 อาชีพ ครูโรงเรียนรัฐบาลต่างจังหวัด
 รายได้ 6,500 บาท/เดือน
 ที่พักอาศัย อยู่หอพัก มีโทรทัศน์ส่วนตัว
 การดูโทรทัศน์ ดูคนเดียว
 สถานที่สัมภาษณ์ ที่คณะครุศาสตร์ จุฬาฯ
 ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์ 1 ชั่วโมง 15 นาที

พฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : มีความตั้งใจที่จะดูละครเรื่องที่ติดมาก โดยเฉพาะเรื่องวันดา
 วันที่จะมีวันดาจะไม่ค่อยอยากรับนัดใคร รับประทานอาหารให้เสร็จไว ๆ ติดกินข้าวเย็นกับกลุ่มเพื่อน
 กลั้ว 2 หุ่่มก็ต้องรีบกลับหอ ให้ทันดูวันดา โทรทัศน์ก็ไม่ค่อยอยากรับ จนเป็นที่รู้กันในกลุ่มเพื่อนว่าห้าม
 โทรทัศน์ถึงในช่วงที่มีละคร
2. ขณะดูละคร : ส่วนมากจะตั้งใจดู เพราะชอบนอนดู ทีวีให้สบายแล้วดู
 นานๆ ครั้งถึงจะกินข้าวไปด้วยดูไปด้วย เพราะกลับตีกินข้าวไม่ทัน ต้องซื้อมากินที่หอ ไม่ได้
 วิพากษ์วิจารณ์ขณะดูได้แต่รู้สึกอยู่ในใจ
3. หลังดูละคร : จะคุยกับเพื่อนที่รู้ว่าดูละครเหมือนกัน และจะนำไปเป็นประเด็น
 พูดคุยกับคนบางระดับ เช่น พนักงานทำความสะอาด ที่อยู่ที่หอเดียวกัน

พฤติกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

ต้องอ่านนวนิยายดัดแปลงจากบทละครโทรทัศน์ที่ดีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ ที่ต้องอ่านเพราะ
 านโทรทัศน์กับหนังสือพิมพ์มันไม่เหมือนกัน บางฉบับลงเรื่องเดียวกันยังมีเนื้อหาต่างกัน และ
 ก็อยากรู้เรื่องไว ๆ ช่วงที่หนังสือพิมพ์ลงพิมพ์เนื้อหาทันโทรทัศน์ เข้าใจต้องรีบหาหนังสือพิมพ์อ่าน
 ไม่อย่างนั้นนอนไม่หลับ จะอ่านหนังสือพิมพ์ที่คณะ และจะอ่านนวนิยายมาก่อน

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ชอบดูชุดสวยๆ โดยเฉพาะในละครย้อนยุค ชอบหมดยุคนั่งกระโปรงฟูๆ บริศนา วนิดา ชอบดารา มีดาราประจำใจคือณพล การชื่นชมตัวดาราคือเป็นส่วนที่มีอิทธิพลต่อการเลือกดูละคร ถ้าชื่นชมความสามารถของดาราลแล้ว ก็จะชื่นชมการแสดงผลงานของเขาด้วย ชอบณพลมาก เขาเล่นเรื่องอะไร ช่องไหนจะต้องตามดู

มันก็ดูได้เรื่อย ๆ นะ เพียงแต่ว่าจะชอบมากชอบน้อยต่างกัน เรื่องที่จะทำให้ชอบมาก ก็ต้องดูที่ตัวเนื้อเรื่องก่อนสิ เรื่องดี อะไร ๆ มันก็น่าติดตาม คาพูดคาจาของตัวละครก็พลอยน่าเชื่อถือไปด้วย อย่างตะวันชิงพลบ ชอบบทของปัญญามาก เอาใจช่วยเขาตลอด ให้ความผ่านมรสุมชีวิตได้ ทั้ง ๆ ที่ส่วนตัวไม่ค่อยชอบปัญญา ลูกศร อรพรรณ แต่ก็ตามดูเพราะเรื่องมันมีสาระ มันแปลกกว่าทุกเรื่องที่เคยมี

เป็นการผ่อนคลายความเครียด เพราะเหนื่อยกับเรื่องเรียนมาทั้งวันแล้ว กว่าที่จะถึงหอก็แทบสลบ ถึงช่วงหนึ่งก็เลยอยากดูอะไรที่มันไม่ต้องคิดมาก

ชอบสมมติตัวเองเป็นตัวละครในฉากโรแมนติก คนเราไม่ใช่พระอิฐพระปูนนี่ จะได้ดูอะไรแล้วไม่รู้สิ ต้องจินตนาการตามไปด้วยโดยเฉพาะฉากรัก ฉากพระเอกจับนางเอกก็จะเคลิ้มตามไปด้วย ไม่เห็นจะต้องไปสังกัดกันอารมณ์ ฉากเศร้าก็ร้องไห้ตาม บางทีใจเต้นตุบตุบตามระทึกใจไปด้วย ถ้าคิดว่ากำลังถูกพระเอกจับมือ

ชอบดูจับผิดด้วย โดยเฉพาะเรื่องความต่อเนื่อง และฉากที่มันท้อออกมาแล้วไม่รู้สิ เหมือนภาพที่วาดไว้เมื่อตอนอ่าน อย่างเฉลยศักดิ์ ไม่เคยเห็นหน้าผาเลย ไม่ทำให้ฉากหน้าผาน่ากลัว ไม่สมจริงสมจัง

นอกจากนี้ยังคิดอีกว่า ตัวละครที่โลดแล่นอยู่ในนิยายนั้นมีความใกล้เคียงกับชีวิตบุดูชนคน หัว ๆ ไป ชีวิตคนจริง ๆ มันหน้าเน่า เขาก็เขียนอย่างนั้น ให้มันเป็นตัวละครที่เป็นคนธรรมดาคนหนึ่งที่มีโอกาสผิดพลาด แต่เรื่องราวของนี้ไม่ค่อยถูกนำมาสร้างเป็นละคร โดยเฉพาะบทประพันธ์ของกฤษณา อโศกสิน ที่ตัวละครเป็นบุดูชน ทำผิดพลาดได้ มีรัก โลก โกรธ หลง ตัวละครมีบุคลิกหลายแบบ แต่ละครที่แสดงให้เห็นว่าคนเรามาเนินชีวิตพลาดได้ เช่นเรื่องตะวันชิงพลบ

ดูละครเพื่อเป็นการสำรวจความเป็นจริงด้วย เพราะปกติเป็นคนไม่ค่อยชอบอาบหน้า แต่เมื่อเห็นนางเอกละครหน้าตาสวย แต่งตัวสวย ก็จะรีบอาบหน้า ทาครีม เป็นบ่อช่วยอาการ

แบบนี้ เห็นตัวละครหุ่นดี ก็ทำให้อยากออกกำลังกาย

แนวละครที่ชอบ คือ แนวชีวิตสมจริง เช่นเรื่องตะวันชิงพลบ และแนวเบาสมอง เช่น เรื่องวนิดา แม่หญิง

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

เชื่อว่าคนท่ได้ดี ท่ชั่วได้ชั่ว มันเป็นกฎอยู่แล้ว ละครมันเป็นเรื่องที่จะลองมาจากชีวิตจริง มันก็ต้องไม่หนีไปจากกฎนี้ อย่างวนิดา ด้วยความอดทน ทนท่ดีกับแม่ฝว่านที่สุดก็เป็นฝ่ายชนะ ละครส่วนใหญ่มจะจบลงให้คนชั่วได้รับผลกระทบ มันเป็นการอบความคิดของคน คนท่ดีอย่างไรก็ต้องได้ดี

ยังเชื่ออีกด้วยว่า ละครพยายามปลูกฝังและเสนอให้เห็นว่า ความพยายามของคนจะนำเขาไปสู่ความสำเร็จ ไปสู่ความสมหวัง ซึ่งมันก็จะได้รับผลสำเร็จงานตอนท้าย อย่างเรื่องสุดแต่ใจจะไขว่คว้า พระเอกมันมีความตั้งใจจริง มีความพยายามก็เลยประสบความสำเร็จงานชีวิต อะไรมันจะเกิดขึ้นมันขึ้นอยู่กับความพยายามของคนเรา ละครมันมีจุดตรงนี้ให้คนดูนะ แต่ขึ้นอยู่กับว่าคนดูจะตั้งใจตรงนี้ออกมาได้ไหม

<u>หมายเลข 2</u>	อายุ 27 ปี	สถานภาพ โสด จบการศึกษาระดับปริญญาตรี
	ปัจจุบัน	ลาศึกษาต่อปริญญาโทที่ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
	อาชีพ	ครูโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพฯ
	รายได้	10,000 บาท/เดือน(รวมสอนพิเศษ)
	ที่พักอาศัย	อยู่บ้าน
	การดูละครโทรทัศน์	ดูพร้อมกับสมาชิกครอบครัวอีก 4 คน
	สถานที่สัมภาษณ์	ที่บ้าน
	ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์	50 นาที

พฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : ปกติกลับถึงบ้าน ละครโทรทัศน์ก็เปิดไว้แล้ว ทุกคนในบ้านก็นั่งดูกัน

ก็เลยทบทวนดูไปด้วยละครเรื่องถ้าพลาดดูก็ไม่ได้รู้สึกอะไร เพราะละครไทยพลาดตอนสองตอน ก็ตามเรื่องทัน

2. ขณะดูละคร : บางทีก็ตั้งใจดู บางทีก็ไม่ ไม้แน่ แต่โดยมากจะทาบด้วย เช่น หยิบนิตยสารมาพลิกอ่าน แต่หุ้ก็ฟังไปด้วย และขณะดูแม่นี่มันมาก ดูบด่าไป แล้วตัวเองจึงเสริม ทานองคาดเดาเรื่อง ว่าเดี๋ยวต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น แล้วก็ถูกต้องทุกประการ ทบทวนรู้สึกมันใจ รู้สึกว่าตัวเองฉลาดกว่า เวลาเดาถูกนี่ ตื่นเต้นดี เพราะทางบ้านก็จะคอยดูว่ามันจะเป็นอย่างที่ คาดเดาไว้ไหม

3. หลังดูละคร : ก็เอาไปคุยกับเพื่อนที่เรียนด้วยกัน เพราะรู้ว่าเพื่อนชอบดูเรื่อง ะไร ก็คุยกับเขาได้ สนุกสนานออกรสออกชาติ ที่ได้วิพากษ์วิจารณ์พระเอก นางเอกอีกรอบหนึ่ง

พฤติกรรมกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

อ่านเป็นประจำ เพราะว่าอ่านจากหนังสือพิมพ์ได้สกว่า เร็ว ไม้มีโฆษณา ในโทรทัศน์มันเอื่อย อีกประการหนึ่งคือ อ่านจากหนังสือพิมพ์ มันบรรยายแล้วให้ภาพใน จินตนาการ มากกว่าการแสดงในโทรทัศน์ ดูในโทรทัศน์จะ ไม้รู้สึกถึงอารมณ์ที่ตัวแสดง แสดงออกมา ในตัวหนังสือมันละเอียดอ่อนกว่า ภาพในจินตนาการสนุกกว่า และเมื่ออ่านแล้วก็มี ผลคือทบทวนให้ ลดความรู้สึกอยากดูจากโทรทัศน์ลง ไม้บ้าง

เวลาอ่านหนังสือพิมพ์จะอ่านที่คณะ และอ่านเรื่องที่เป็นนิยายมาก่อนเป็นบางเรื่อง

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ชอบดูละครเพราะมันสนุก สนุกตรงที่เราสามารถคาดเดาเรื่องได้ แล้วก็มันจะถูกทบทวนรู้สึกที่ตัวเองเป็นคนฉลาด บางเรื่องก็สนุกโดยตัวเนื้อเรื่อง เช่น ตะวันชิงพลบ เลย ทบทวนให้ชอบตามดู

ชอบฉากละครเรื่องที่เป็นเรื่องย้อนยุค ได้เห็นการจัดฉากที่มันดูแปลกตา ทบทวนให้ เวลาดู แล้วได้รสมากขึ้น

จะพิจารณาที่เนื้อเรื่อง โดยพิจารณาว่าถ้าเป็นเรื่องที่สนใจ เป็นเรื่องที่ชอบ ก่อนอื่น เลยจะฟังที่เพลงต้นเรื่องก่อน เพราะในเพลงมันจะบอกภาพ บอกเรื่องราวคร่าว ๆ หมด ถ้า ฟังว่าเพลงนี้ใช้ได้ ก็จะมาดู ตามอ่านหนังสือพิมพ์ ถ้าวางดาราดีเหมาะกับเนื้อเรื่องก็ยิ่งดี จะดู

จากเรื่องก่อนว่าเป็นแนวที่รับได้หรือเปล่า มากกว่าที่จะมานั่งตั้งหลักว่าเรื่องไหนใครเล่น

แนวเรื่องที่ชอบดู คือ ละครชีวิตสมจริง ดูแล้วถ้าสามารถเชื่อมโยงเหตุผลที่ทักให้เรื่องเกิดขึ้นก็จะชอบ เช่น พระเอกนางเอกเข้าจกผัดกันอย่างบังเอิญจริง ๆ อย่างนี้จะมีอารมณ์ร่วมไปด้วยแต่ถ้ามันเป็นเรื่องที่คาดเดาได้ว่าจกหะนี้มันตั้งจกให้เข้าจกผัดกัน อย่างนี้จะราคาญ แต่ส่วนใหญก็เป็นแบบนี้

แนวเรื่องที่ไม่ชอบดูคือแนวตลก เป็นบางเรื่องนะที่ตลกมาก แต่ไม่ขำ อย่างพ่อปลาไหลแม่พังพอน

ดูละครแล้วคลายอารมณ์เครียดในชีวิตได้นะ คือ ทักให้สามารถลืมชีวิตจริงไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง บางทีก็ว่าจะกลับถึงบ้านเบียดคนบนรถเมล์ แทบจะเป็นชากอยู่แล้ว พอได้พักดูละคร มันทักให้สดชื่นขึ้น แล้วละครทักให้วันเวลาผ่านไปด้วยดี แล้วรู้ว่าวันนี้เป็นวันอะไร พอวันศุกร์ก็ต้องรีบกลับไปดูแม่หญิง

จะรู้สึกมีอารมณ์ร่วมไปกับละคร หรือบางทีก็รู้สึกว่าเราเป็นนางเอก เวลาที่ดูจกจกรัก แต่ต้องเป็นรักที่มีเหตุมีผล มีเรื่องเข้าจกผัดอย่างบังเอิญจริง ๆ แล้วก็เข้าจกผัดกันที่สุด อันนี้จะรู้สึกตื่นเต้น จกเดินตามไปด้วย

เป็นการดูเพราะไม่มีอะไรจะทักกันช่วงกลางคืน แล้วก็ไม่มีอะไรให้ดูด้วย เพราะที่บ้านไม่มีทีวีอ่ะ ไม่ได้ติดเคเบิ้ล แต่ก็พยายามเลือก ๆ ดูว่า ช่องไหนละครเรื่องอะไรดีที่สุด มีเสน่ห์พอที่จะให้เรติดตาม

ละครบางเรื่อง เช่น เมืองโพลีเพลส มันสะท้อนให้เห็นปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม เช่น เรื่องกินเงินติดสินบนข้าราชการ ละครมันก็นำเสนอปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมมาให้ได้รับรู้ แต่ส่วนมากจะเป็นปัญหาที่รู้ ๆ กันอยู่แล้ว

ละครบางเรื่องมันตรงกับชีวิต ดูแล้วทักให้ลืมความทุกข์ตัวเอง รู้สึกว่าความทุกข์ของตัวเองเบา ละครชีวิตสมจริง จะชอบดูมาก

จะเป็นคนไม่เลียนแบบในสิ่งที่ป็นรูปธรรม เช่น ทรงผม เสื้อผ้า แต่จะดิงนามธรรมบางอย่างมาใช้ เช่น การสู้ชีวิต แต่ต้องเป็นการสู้ด้วยเหตุผลด้วยนะ จะดูว่าตัวละครมันทุกข์จากปัญหาอะไร แล้วเขาก็แก้ไขได้ด้วยเหตุผล แล้วมันก็คลี่คลาย จะได้รับสิ่งเหล่านี้มากกว่าที่จะเลียนแบบผม คือ รับเอาแนวที่เขาสู้ชีวิตมาลอบจ

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ละครส่วนมากมันมีจุดจบ แต่ก่อนจะถึงจุดจบมันจะแสดงให้เห็นถึงความทรมานทรมาย แล้วค่อยมาจบลงด้วยดี แล้วก็สรุปว่ามันให้อะไร อย่างเช่น เรื่องทะตีสได้ตี ทะซ่าได้ซ่า จะรู้มาแต่แรกแล้วว่ามันต้องจบแบบมีรางวัลให้กับการทรมานทรมาย ยากลำบากในช่วงกลางของละคร เพื่อมาสู่จุดจบที่มีความสุข

<u>หมายเลข 3</u>	อายุ 28 ปี	สถานภาพ สมรส	จบการศึกษาระดับปริญญาตรี
	ปัจจุบัน	ลาศึกษาต่อปริญญาโทที่ คณะศาสตร์ จุฬาฯ	
	อาชีพ	ครูโรงเรียนรัฐบาลต่างจังหวัด	
	รายได้	5,650 บาท/เดือน	
	ที่พักอาศัย	อยู่บ้านญาติ	
	การดูละครโทรทัศน์	ส่วนใหญ่มักจะดูคนเดียว เพราะสมาชิกที่บ้านมักไปต่างจังหวัด	
	สถานที่สัมภาษณ์	ที่บ้าน	
	ระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์	1 ชั่วโมง	

พฤติกรรมในการดูละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : มีความตั้งใจมากที่จะดูละคร เพราะจะต้องรีบกลับบ้านในวันที่มีละครเรื่องที่ชอบเล่น ถ้าวันนั้นออกจากบ้าน จะต้องกะเวลาทบทวนให้เสร็จภายในท่อนครั้ง จะได้กลับไปให้ทันดู ถ้าสุดท้ายพลาดไม่ได้ดู เช่น เป็นวันที่ต้องเดินทางกลับต่างจังหวัด ก็จะไม่บอกกรทัวร์ให้เปิดให้ดู แต่ถ้าไม่ได้ดูจริง ๆ ก็ต้องตามอ่านจากหนังสือพิมพ์

2. ขณะดูละคร : ดูจริง ๆ ตั้งใจดู ชอบนอนดู ใครมาชวนคุยจะหงุดหงิด ใครใช้ให้ทำอะไรจะขอท่อนมีโฆษณา ถ้าเพื่อนมีโทรศัพท์มาก็ต้องบอกว่าจะดูละคร ขอดูละครก่อน ถ้าต้องเป็นฝ่ายโทรหาไปหาเพื่อนเอง ก็จะต้องกะเวลาละครมา แม้จะคุยติดพันอย่างไร เมื่อละครมาก็ขอวางหูก่อน

ดูไปก็วิพากษ์วิจารณ์ไป แต่ก็ไม่วิจารณ์อะไรมาก เพราะส่วนใหญ่มักจะดูคนเดียว แต่ก็ถือว่าว่าวิจารณ์ไม่ได้

3. หลังจากดูละคร : ต้องเอาไปคุยกับเพื่อน ส่วนใหญ่ดูอยู่คนเดียวมันก็ขัดอันนะ ดูจบบางทีโทรฯ ไปหาเพื่อน เพื่อวิพากษ์วิจารณ์ละครก็มี ช่วงนี้เรื่องรัชชยา ก็ต้องเอาไปคุยกัน บางทีก็เอาไปตั้งฉายาว่าอาจารย์คนไหนเป็น หม่อมชูลี ภาคไหนเป็นวังอริยธยา คุยอย่างนี้ แล้วก็สนุก มีรหัสลับที่รู้กันนานหมู่ผู้ไปดู

พฤติกรรมການอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

อ่านเป็นประจำ ด้วยเหตุผลว่าต้องการรู้เรื่องราว ๆ อ่านหมดทุกฉบับที่ลงเรื่องเดียวกัน ทั้งไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด เพราะลงแม่หญิงทั้งสามฉบับ อ่านให้รู้ว่าฉบับใดลงเร็วที่สุด อ่านหนังสือพิมพ์ที่คณะ

นิยสารก็อ่านส่วนใหญ่วละครที่นำมาเล่นในโทรทัศน์จะอ่านตอนเป็นนวนิยายมาก่อนแล้ว

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ดูละครมันไม่ต้องใช้สมองมาก มันเป็นเรื่องที่ดูง่าย หลีกเรื่องก็ไม่ซับซ้อน และมันเป็นวิถีชีวิตแบบไทย ๆ ที่คุ้นเคยตั้งแต่เกิด เลยยิ่งทำให้ดูง่าย เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน อย่างหนึ่งจีนท่าคร ๆ ก็ดูว่าสนุก แต่จะไม่คุ้นตั้งแต่ชื่อตัวละคร ฉาก ดูไม่รู้เรื่องไม่สนุก ผู้ละครไทยไม่ได้ชอบดูชุดสวยๆในละครย้อนยุค อย่างเรื่อง ปริศนา วนิดา ชอบเห็นผู้หญิงใส่กระโปรงฟู ๆ บาน ๆ อายากใส่บ้าง แต่ก็ไม่เคยจวนแบบไปตัด

เรื่องที่ติดนี้แม้จะเป็นเพราะลักษณะเนื้อเรื่องมากกว่า อย่างแม่หญิงอยากดูเพราะรู้สึกว่าร่าเริงมันย้อนยุคไปไกล ชอบฟังเพลงสุนทราภรณ์ เลยทำให้อยากรู้ว่าช่วงนั้นเกิดอะไรขึ้นในวงการแต่งเพลงบ้าง เอ้อ, จักร มีตัวจริงหรือเปล่า ถ้ามีจริงเป็นใคร อย่างเรื่องคู่กรรมดูแล้วดูอีก เพราะชอบตอนเป็นบทประพันธ์ แต่ดาราก็มีส่วนนะ ไม่ได้หมายความว่าชอบใครมากเป็นพิเศษแต่คิดว่าดาราคอนั้นเล่นสมบทบาทตามที่เรานึกฝันไว้หรือเปล่า จึงชอบดาราด้วย

เรื่องที่ชอบอีกอย่างคือเรื่องเบาสมอง เรื่องรักของดอกฟ้ากับหมาวัด มันสามารถเติมเต็มบางส่วนเล็ก ๆ ในใจได้

เรื่องที่ไม่ค่อยชอบดูคือเรื่องเครียด ๆ อย่างเมืองโพลีเพล้ มันไม่สนุก

ดูละครเพราะเป็นการผ่อนคลายจากเรื่องหนัก ๆ ที่ไปเจอมาทั้งวัน เรื่องเรียนก็เครียด เดินทางกลับบ้านก็เครียด กลับมาถึงจะให้อ่านหนังสือต่อเลยก็ไม่ไหว มันต้องพักสมอง

หาอะไรเบา ๆ คุณเป็นการถ่วงเวลาด้วย ถ่วงเวลาที่จะเครียดออกไป

ชอบที่จะสมมติตัวเองเข้าบ้านเรื่องด้วย อดเฉพาะในเรื่องของความรัก ละครมันมีเหตุประจวบ เหตุบังเอิญเยอะ จนอดคิดเปรียบเทียบไม่ได้ว่า ทานมชีวิตจริงของเราไม่เกิดเหตุประจวบอย่างไรในละครบ้างสักขณะตรงนี้มีมันเต็มเต็มเราได้เลยอะ

บางครั้งมันก็เป็นความเคยชินอย่างหนึ่ง บางช่วงไม่มีละครที่ติดจะรู้สึกหงุดหงิดตอนกลางคืนไม่รู้จะให้เวลามันผ่านไปได้อย่างไร ก็เลยต้องเปิดทีวีดู บางทีอยากให้มีละครจนถึงสว่างไปเลย จะได้ดูมันให้จบ ๆ เหมือนตอนที่ติดฟังละครวิทยุตอนเด็ก ๆ 5 ชั่วโมงก็ตามฟัง

คิดเสียนแบบบางอย่างจากละครบางเรื่อง เช่นนางเอกเรื่องคู่กรรม เขามีบ้านอยู่ริมน้ำ มีศาลาท่าน้ำ ไร่ไร่ มันท่าให้รู้สึกสงบสบาย อยากมีชีวิตอยู่ในบ้านไทยแบบนางเอกบ้าง คงไม่่วนวายเหมือนอยู่ทาวนนี่เช้าสัปดาห์นี้

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ละครมันมีจุดจบบางอย่างที่เราคาดเดาได้อยู่แล้ว อย่างตัวละครที่เลวมาก ๆ เราก็รู้ว่าท้ายที่สุดมันต้องได้รับผลกระทบ กรรมตามสนอง อาจจะสนองด้วยความผิดหวัง ความตายอะไรก็แล้วแต่ แต่มันก็คือการบอกว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ที่ตามดูเพราะอยากรู้ว่าเมื่อไรกรรมจะตามสนอง

ละครบางเรื่องก็รู้สึกได้ว่า เขาพยายามจะบอกว่า คนเรามันขึ้นอยู่กับความตั้งใจ ความพยายามว่าคุณจะมาถึงจุดนี้ได้ มันไม่โชคหรือชะตา แม้จะยอมรับล่ะว่า ไอ้เรื่องเหตุบังเอิญในละครมันเยอะเหลือเกิน แต่ก็มีบางเรื่องที่บอกมาอย่างนี้ไว้ตั้ง ๆ อย่างเรื่อง "สุดแต่ใจจะไขว่คว้า" แต่นานๆจะมีละครอย่างนี้ที่ นอกนั้นก็เป็นเรื่องรัก ๆ ไปหมด มันคงอยู่ที่ว่าคนดูจะเลือกหยิบจุดไหนจากละครเอามาใช้มากกว่า

หมายเลข 4 อายุ 33 ปี สถานภาพ โสด จบการศึกษาระดับปริญญาโท
อาชีพ ข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการ
รายได้ 8,840 บาท/เดือน
ที่พักอาศัย อยู่บ้าน
การดูแลครอบครัว ควบคู่ไปกับสมาชิกครอบครัวอีก 3 คน
สถานที่สัมภาษณ์ ที่บ้าน
ระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ 1 ชั่วโมง

พฤติกรรมการดูแลครอบครัว

1. ก่อนดูแล : เรื่องติดมันก็ไม่อยากจะพลาดดูหรอกนะ แต่ลักษณะงานบางที่มันก็ติดอบรมบ้าง ไปต่างจังหวัดบ้าง ทำให้พลาดดูบ่อย แต่ก็รู้ว่ายังงั้นที่บ้านเขาดูกัน กลับมาถามเอากรูเรื่อง พลาดดูไปตอนเดียวต่อติดได้ง่ายมาก แล้วให้เลือกระหว่างดูแลครอบครัวกับมันกับเพื่อน นัดกับเพื่อนสำคัญกว่า

2. ขณะดูแล : ส่วนมากไม่ค่อยได้นอนดูเฉย ๆ หรือก จะมึนตึดยสารบ้าง หนังสือพิมพ์บ้างอยู่ในมือ ตอนไหนไม่น่าสนใจก็จะพลิก ๆ ดูนิตยสาร แต่ก็ฟังไปด้วย ถึงตอนที่นำเสนอใจก็จะดู

ระหว่างที่ดูก็ไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์อะไร เพราะแม่ตาอยู่แล้ว หรือไม่ก็บ่นว่า ตัวนั้นร้าย ตัวนี้น่าสงสาร ตามประสาแม่ ตัวเองเลยดูเฉย ๆ ไม่แสดงความคิดเห็นอะไร รอเอาไว้คุยกับเพื่อนฝูงดีกว่า

3. หลังดูแล : ต้องคุยนะ เพราะที่ทำงานนี้ดูกันทุกคน มาวิพากษ์วิจารณ์นางเอกพระเอก กับเพื่อนสนุกมาก แม้บางเรื่องเราจะไม่ได้ดู แต่ก็สามารถวิจารณ์ไปกับเขาได้เพราะจะตามอ่านจากหนังสือพิมพ์ด้วย

พฤติกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

ชอบมากเลย ชอบอ่านมาก ถ้าไม่อ่านแล้วจะตาย อยากรู้ก่อนว่ามันเป็นอย่างไรไม่อย่างนั้นจะรู้สึกกระวนกระวายใจ ยิ่งฉบับไหนลงเลขในทีวีเล่น จะยิ่งชอบ ไทยรัฐมาส่งปุ๊บรีบเปิดอ่านก่อนเลย ค่อยอ่านข่าวทีหลัง

นิยายก็อ่านมีทั้งที่อ่านมาก่อนตั้งแต่สมัยยังเรียนอยู่ แล้วก็บางเรื่องมันจะโฆษณา ก่อนว่าจบละครเรื่องนี้จะเอาเรื่องอะไรมาฉายต่อ ก็จะตามไปเข้าอ่านารู้เรื่องก่อน เช่น เรื่องนาคราช อ่านจบแล้วก็อยากดูว่าถ้าเป็นละครเขาจะทํามันออกมาอย่างไร

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ชอบดูละครเพราะมันเป็นเรื่องของความเพลิดเพลิน มันสนุก ดูไปได้เรื่อย ๆ ไม่ ต้องคิดอะไรมาก

ชอบเนื้อเรื่องจะดูว่าเป็นเรื่องที่สนใจหรือเปล่า เรื่องสนุกหรือเปล่าชอบไหม จากนั้นจึงค่อยดูว่าการเลือกดารามาแสดง เหมาะสมกับบทบาทในเรื่องที่เราดูเรื่องมาก่อนหรือเปล่า

ชอบดูการแต่งตัวของตัวละครด้วย ชุดที่มันเป็นละครย้อนยุคก็ดูแล้วสวยดี แต่ชุด แบบสมัยใหม่ก็จะจำได้ว่าแต่งแบบไหนถึงจะดูดี แต่ชอบดูทรงผมของสีเรียม เคยตัดผมตามด้วย

แนวเรื่องที่ชอบดูคือชอบละครตลก แต่ก็ขึ้นกับอารมณ์ในช่วงนั้นด้วย ในช่วงที่อารมณ์ ดีปลอดโปร่งใจ จะดูหนังรักโศกได้ แต่ถ้าช่วงไหนที่ภาวะชีวิตมันตึง ๆ เครียด ๆ จะไม่ยอม าดูเรื่องโศก จึงชอบดูละครตลกมากกว่า แบบเรื่อง โทณ เรื่องริษยานี้ไม่ดูเลย เพราะว่ามัน เครียดเกินไป

ชอบสมมติตัวเองให้เป็นตัวละครตามเรื่อง อย่างเรื่องคู่กรรม พระเอกเฝ้าแต่รัก นางเอก แล้วก็ฉากหนึ่ง ที่พระเอกบอกว่าจะไม่มากวนใจ ฉากนั้นดูแล้วสงสาร รู้สึก ุกรธนางเอกว่าทำไมไม่จ้ออ่อนลัทธิ โบแกสั่งพระเอกอยู่ได้ สงสารเบิร์ด

เคยชินกับการดูละครในช่วงนั้นด้วย มันเป็นนิสัยแล้วละมั้ง กลับถึงบ้านมันก็ว่าง ดู ชาวทีวีจบก็ต่อด้วยละคร มันเป็นอย่างนี้มา 10 กว่าปีแล้ว บางช่วงไม่มีละครที่ติดก็ขอเปิดดู หน่อย ดูว่าไม่มีอะไรจะดูจริง ๆ แล้วก็ปิด

ละครมันทำให้รู้ว่าชีวิตคนยากคนจนเขาอยู่กันกินกันอย่างไร แม้จะเป็นภาพที่ไม่ เหมือนความจริงนักก็ตาม ทำให้รู้สึกว่าเป็นบางช่วงที่รู้สึกตกต่ำ ชีวิตเรายังสบาย ไม่ต้อง เจอปัญหาเงิน ๆ ทอง ๆ

ละครมันสอนด้วย ไม่ว่าจะดูหนังดูละครหรืออ่านหนังสือ มันจะได้อะไรจากสิ่ง เหล่านี้มาใช้ในชีวิตประจำวันได้ อย่างเช่นช่วยในการทํางาน ทำให้เกิดกำลังใจที่จะต่อสู้กับ งานหรือกับเพื่อนร่วมงาน จะมีการหยิบยกละครบางตัวมาเป็นแบบอย่างในชีวิต อย่างเช่น

เรื่อง "แรงรัก" ผู้หญิงที่ใกล้ชิดพระเอกทั้งสองคนล้วนแต่เจ็บช้ำจากความรักของพระเอก แต่เขาก็ยืนหยัดได้ จึงนำมาเป็นรูปแบบว่าอย่างน้อยก็ควรเข้มแข็งให้ได้อย่างนั้น

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ไม่ค่อยเชื่อว่าเป้าหมายหลักของละครคือการสะท้อนให้เห็นว่าคนชาติต้องได้ดี ท้าช้าได้ช้า แต่เป็นเรื่องของการสร้างความเพลิดเพลินเป็นหลักมากกว่า แต่ก็คิดว่าได้รับความเชื่อนี้พอสมควร จากละคร ต้องดีความเอาเอง แต่ละครั้งกร ๆ วงศ์ ๆ จะสอนเรื่องนี้ชัดเจนกว่า ส่วนเรื่องของผู้หญิง ก็รู้สึกว่าจะเป็นเรื่องที่สะท้อนให้เห็น การแย่งผู้ชายมากกว่า เรื่องของมือที่สามที่เข้ามายุ่ง มากกว่าที่จะเน้นเรื่องพรหมจรรย์

แต่ก็รู้สึกได้นะว่า ละครพยายามบอกเราพอสมควร ว่า ลูกผู้หญิงต้องรักษานวลสงวนตัวนะ นางเอกหลายคน ที่ต้องบริสุทธิ์จนนาทีสุดท้าย แต่ถูกจับมือก็เรื่องใหญ่แล้ว และ ก็มักจะให้นางอิจฉาเป็นพวกที่ทำให้ท้าวายวนผู้ชาย ไม่ห่วงแทนความสาวของตัวเอง แต่ในชีวิตจริงคิดว่าคนที่เขานอนกับแฟนก่อนแต่งงาน ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นผู้หญิงไม่ดี ถ้าอย่างนั้นคงมีผู้หญิงไม่ดีเกลื่อนเมืองไทยแล้วละ

<u>หมายเลข 5</u>	อายุ 33 ปี	สถานภาพ สมรส	จบการศึกษาระดับปริญญาตรี
	อาชีพ	ลูกจ้างบริษัทเอกชน	
	รายได้	10,000 บาท/เดือน	
	ที่พักอาศัย	อยู่บ้านสามี	
	การดูละครโทรทัศน์	ดูพร้อมกับสมาชิกครอบครัวอีก 5 คน	
	สถานที่สัมภาษณ์	ที่ทำงาน	
	ระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์	45 นาที	

พฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : เป็นคนที่ค่อนข้างกลับถึงบ้านได้เร็ว ช่วงนี้ก็จะเลี้ยงลูกที่เพิ่งอายุได้เกือบ 3 ขวบ จะรีบกินข้าว อาบน้ำลูก ป้อนข้าวลูกให้เสร็จตั้งแต่ตอนหัวค่ำ จะได้ดูข่าว

ดูการ์ตูน แล้วก็ต่อด้วยละคร มักดูละครช่อง 3

2. ขณะดูละคร : บางทีที่ลูกยังไม่่วงนอน ก็ต้องดูลูกด้วย แต่ก็ไม่ได้ดูหรอกเพราะลูกก็จะเล่นอะไรไปตามประสา แต่ขณะที่ดูมีอารมณ์ร่วมมาก ต้องวิพากษ์วิจารณ์ อดไม่ได้ ยิ่งตอนนางเอกไร้เดียงสาเวอร์ ต้องขอวิจารณ์หน่อย

3. หลังดูละคร:ที่ทาน้ำมันเล็ก อยู่กัน3-4 คน แต่ก็จะมีเด็กอยู่คนหนึ่งที่ชอบดูวนิดาเหมือนกัน บางทีก็คุยกรีดกันเรื่องชุดบ้าง เรื่องตัวอิจฉาบ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้วจะไม่ค่อยคุย

พฤติกรรมกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

ไม่อ่าน ไม่อยากรู้เรื่องก่อน เดี่ยวไม่สนุก ไปรอลุ้นเอาดีกว่า ในหน้าหนังสือพิมพ์มีข่าวโน่น ข่าวนี่ ให้อ่านตั้งเยอะ ถ้าไม่มีอะไรจะอ่านก็ค่อยอ่านเรื่องละคร อ่านไปอย่างนั้นแหละ เพราะรู้ก่อนไม่สนุก สู้ทราบตัวเองให้รู้ตรงนั้น เวลานั้นดีกว่า

หนังสือพิมพ์จะไปอ่านที่ที่ทาน ซึ่งก็ไม่มีการแข่งขันอ่านหรอก คนมันน้อย

นวนิยายก็ไม่เคยอ่านมาก่อน เพราะเมื่อก่อนจะเป็นคนแนวเพื่อชีวิต ถือว่าการอ่านนิยายเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ เลยกทำให้พลาดการอ่านนิยายดี ๆ ไปเสียหลายเล่ม รู้ว่ามันดีอีกทีก็กลายเป็นละครโทรทัศน์ไปเสียแล้ว

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ต้องการดูเรื่องราวที่มันเบา ๆ มีความบันเทิง ทาน้ำมันทั้งวันแล้วกลับมาดูแล้วดูต่อก็เหนื่อยเอาการเลยอยากดูอะไรที่มันเบา ๆ ชอบวนิดามาก มันไม่ค่อยคิดมาก เป็นเรื่องราวของความรักแบบโรแมนติก ที่พระเอก นางเอก ต้องฟันฝ่าอุปสรรค แล้วก็สมหวัง อย่างนี้ชอบ ขนาดริษาเห็นดวงดาว บั้นหน้าเครียด ก็ไม่อยากจะดูแล้ว รู้สึกว่ามันหนัก มันเหนื่อย ไม่ดูเลยแม้เนื้อเรื่องจะไม่มีอะไรก็ตาม มันไม่มีความสดใส สบายใจมาสู่ชีวิต โทงก็ชอบดู มันสนุกตรงที่มันดลก

ชอบเรื่องการแต่งตัววนิดามาก เป็นความหลังฝังใจ เพราะตอนเด็ก ๆ เคยได้ใส่กระโปรงลู่มุด โดขึ้นไม่ได้ใส่ พอเห็นวนิดาก็เลยชอบ อยากใส่อีก ยุคที่ผู้หญิงใส่กระโปรงฟู เป็นยุคที่สวยงาม

ดูตัวละครด้วยว่า เขาแสดงดีสมกับบทบาทไหม อย่างก็ณทรีก็แสดงร้ายจนทำให้เชื่อว่า
ร้ายอย่างนี้ก็ชอบดู คือดูตาราได้ทุกคนแต่จะดูว่าตาราคอนนั้นดีบทรักไหม

แนวเรื่องที่ชอบดูคือดูเรื่องตลก ร้องลงมาคือรักโรแมนติค เพื่อฝันหน่อย ๆ ชอบมาก

แนวเรื่องที่ไม่ชอบคือ เรื่องอะไรก็ตาม ที่มีอารมณ์หนัก ๆ ดูแล้วทำให้เครียด เช่น
ริษยาจะไม่ดู

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

คิดว่าละครมันก็พยายามสอนเรื่องที่ดีได้ที่อยู่ แต่เป็นการสอนทางอ้อม และความ
เชื่อแบบนี้คิดว่า เป็นเรื่องที่ได้รับการสั่งสอน อบรมปลูกฝังมากกว่า รวมทั้ง เรื่องที่ผู้หญิง
ต้องรักษาพรหมจรรย์ด้วย แต่ในความเป็นจริงมันไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง
อยากให้เห็นละครช่วยปรับทัศนคติ ค่านิยมตรงนี้ด้วย

และที่คนส่วนมากตำหนิว่าละครส่วนใหญ่นั้นเป็นละครน้ำเน่า นั้น เมื่อก่อนสมัยเรียนก็
คิดอย่างนี้ จะดูถูกคนที่ดูละครน้ำเน่า เสียเวลา ไร้สาระ แต่เมื่อเวลาผ่านไปอายุก็มากขึ้น
ประสบการณ์ชีวิตก็มากขึ้น จึงขอเถียงว่าละครน้ำเน่า นั้น เพราะมันเป็น เรื่องของชีวิตมนุษย์
มีความรัก โกรธ หลง แต่อยู่ที่ว่าคนดูจะเลือกหยิบจุดไหนขึ้นมาตีความ มาพิจารณาให้
ความสัมพันธ์มัน จุดของแต่ละคนก็ต่างกันไป จะไปเหมารวมว่าไร้สาระหรือน้ำเน่าไม่ได้

<u>หมายเลข 6</u>	อายุ 37 ปี	สถานภาพ โสด	จบการศึกษาระดับปริญญาตรี
	อาชีพ		ข้าราชการกระทรวงอุตสาหกรรม
	รายได้		8,650 บาท/เดือน
	ที่พักอาศัย		อยู่บ้าน
	การดูละครโทรทัศน์		ดูคนเดียว
	สถานที่สัมภาษณ์		ที่บ้าน
	ระยะเวลาที่สัมภาษณ์		1 ชั่วโมง 15 นาที

พฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : มีความตั้งใจในการดู แต่ถ้ามีนัดกับเพื่อนฝูงที่จะไปเฮฮา ซึ่งเป็นกลุ่มที่นาน ๆ เจอกัน นัดกับเพื่อนก็สำคัญว่า จะเลือกไปกับเพื่อน พลาดดูละครไปตอนสองตอน ก็ตามดูทัน แต่จะถามเพื่อนที่ทำงานว่าเมื่อคืนเป็นยังไง ผิดกับตอนสมัยยังเป็นเด็ก ยุคช่อง 4 บางขุนพรหม ตอนนั้นยัง เด็ก ละครก็มาดึกนอนหลับไปแล้ว ก็ต้องสั่งให้ปลุก ลูกขึ้นมาดูละครให้ได้

2. ขณะดูละคร : มั่นชั่งกับตอนนะ ถ้าตอนนั้นขณะนั้นไม่สนุก ก็จะไม่ดูไปหาอ่านหนังสือบ้าง หรือไม่มีก็พลิกดูนิตยสาร ระหว่างที่ดูก็ไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์อะไร นาน ๆ จะมี แต่จะหัวเราะ ขำออกมาดัง ๆ เวลาที่มันตลก ๆ และก็เวลาที่ละครมันหลุด ความต่อเนื่องพลาด อย่างนี้ก็จะตาค้างออกมาดัง ๆ

3. หลังดูละคร : แนนอนเลยพอไปถึงที่ทำงาน บางทีเพื่อน ๆ ก็จับกลุ่มคุยเรื่องละครอยู่แล้ว คุยวิพากษ์วิจารณ์แสดงความคิดเห็นตามอารมณ์ หรือบางที ก็จะถูกถามว่าเมื่อคืนเรื่องไปถึงไหนแล้ว ถ้าเพื่อนไม่ได้ดู ก็จะต้องเล่าให้เขาฟัง เล่าไปก็วิจารณ์ไป บางเรื่องก็ดูไม่ประจำ เช่น เรื่อง "คู่กรรม" แต่ที่ทำงานเขาดูกันติดทุกคนก็ยังคงเปลี่ยนไปดูบ้างเลย ต้องดูเพื่อที่ว่าจะได้ไปคุยกับเขาได้ ไม่อย่างนั้นรู้สึกว่าเขาพูดแล้วเราไม่รู้เรื่องไม่ทันเพื่อน แต่ถ้าหากว่าเขาคุยเรื่องนี้แบบชื่นชมตัวดาราก็จะไม่พูดอะไรเพราะรู้สึกว่าดารายังแสดงไม่ดีเท่าไร ไม่เหมือนรุ่นมีชัย วีระไวทยะ แสดง

พฤติกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สัปดาห์ละครั้ง

อ่านหนังสือพิมพ์ด้วย แม้กระทั่งนิยายบางเรื่องก็รู้เรื่องมาแล้วก็ยังต้องอ่านเลย เพราะว่ามันไม่เหมือนนิยายโทรทัศน์ และก็รู้สึกด้วยว่าหนังสือพิมพ์มันไม่มีอะไรน่าอ่าน ขำในหนังสือพิมพ์ไม่น่าสนใจ อ่านนวนิยายดัดแปลงจากบทละครโทรทัศน์สนุกกว่า อย่าง เรื่องบ้านทรายทอง อ่านนิยายก็แล้ว ดูก็ไม่รู้ก็รอบ ก็ยังอ่านจากหนังสือพิมพ์อีก ไม่ใช่อ่านเพราะอยากรู้เรื่องก่อน แต่ได้อ่านมันก็สนุกแล้ว เพราะเราจะนึกเป็นหน้าตัวแสดงออก เมื่ออ่านอย่างนี้ก็เลยมีผลทำให้ไม่ดูก็ไม่รู้ลึกละไร

หนังสือพิมพ์มาอ่านที่ที่ทำงาน ซึ่งก็สะดวก เพราะในห้องมีคนทำงานน้อย

นวนิยายก็เคยอ่านมาก่อนเพราะละครส่วนมากเอาเรื่องมาจากนิยาย สมัยก่อนชอบอ่านนิยายมากก็เลยรู้เรื่องมาก่อน

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

มันเพลินดี ละครมันเป็นเรื่องใกล้ตัว เรื่องรักๆโรแมนติกเป็นผู้หญิงก็ชอบดู เรื่องโรแมนติก เบาทมอย่างนี้แหละ อยากดูว่าเวลาคนเขารักกัน เกี่ยวกันนี้ มันเป็นอย่าง เรื่องรัก ๆ มันไม่มีสาระอะไรเป็นเรื่องเบา ๆ

จะพิจารณาเนื้อเรื่องด้วยถ้ามันเป็นแนวรักๆ หรือตลกๆ ก็จะดูบางทีก็ดูค่ายคนหา ดูอย่างของช่อง 3 มันมีหลายค่าย ถ้าเป็นของนพพล หรืออารายุท จะชอบดู

ติดตามด้วยถ้าเป็นจรรยาแสดง มีแนวโน้มว่าจะดู เพราะจะดูว่าแสดงดีไหม เป็น เรื่องเกี่ยวกับความรักหรือเปล่า ถ้าประกอบกันทั้ง 2 อย่างก็ดู

แนวเรื่องที่ชอบ ชอบแนวรัก ๆ ผันผิน ๆ โรแมนติก

แนวเรื่องที่ไม่ชอบ เรื่องโศกเศร้า จะไม่ชอบดู

ที่ดูละครเพราะมันอยากพักผ่อนด้วย มันเป็นช่วงพักผ่อนอยู่แล้ว อกันนอนแล้ว แล้ว เนื้อเรื่องก็เบาสมองอีก มันเลยไปด้วยกันได้ ดูแล้วคลายสมอง คลายเครียด

ชอบคิดว่าตัวเองเป็นนางเอก จะจินตนาการตามไปด้วย จะคิดอยู่เสมอว่าเมื่อไหร่มันจะลงเอยกันเสียที เมื่อไหร่อุปสรรคมันจะหมดไปเราจะได้สมหวังในชีวิตรักกับพระเอก เสียที เป็น Feeling Audience

ละครมาในช่วงเวลาที่สะดวกด้วย เพราะมันเป็นช่วงที่ต้องพักผ่อนประจำวันอยู่แล้ว อย่างวันเสาร์-อาทิตย์ ถ้าทำงานบ้านทุกอย่างเสร็จหมด ก็จะเปิดโทรทัศน์ดู ถ้าเปิดมาเป็นแมคโกเวอร์ ก็ดูแมคโกเวอร์ ถ้าเปิดมาเป็น 3 หม่อม 3 มุม ก็ดู ในวันธรรมดาที่ทำ งานนอกบ้านกว่าจะกลับถึงบ้านอาบน้ำ กินข้าว ก็ได้เวลาละครมาพอดี เวลามันเหมาะสมมัน เป็นช่วงพักผ่อนของคนอยู่แล้ว

ได้สำรวจความเป็นจริงด้วย อย่างเรื่องชิงรักหักสวาท มันแสดงให้เห็นว่าอย่าทำอะไร เป็นนางอิจฉา คนที่เป็นนางอิจฉามักจะไม่ได้แต่งงาน ถ้าอยากเป็นนางเอกต้องทำอะไรดีน่า สงสารเข้าใจ

และก็ยังอยากรู้ด้วยว่าชีวิตพวกเศรษฐีเขาอยู่กันอย่างไร คนใช้บ้านคนรวย ๆ ต้อง หมอบกราบอยู่หรือเปล่า เพราะในทีวีมันหมอบกราบอยู่ ของจริงเป็นอย่างไร อยากรู้

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ละครสอนให้เห็นเป็นตัวอย่างนะว่า เกิดเป็นผู้หญิงที่ต้องเรียบริบร้อย ไม่ให้ทำผู้ชาย ก่อนต้องรักษานวลสงวนตัว ไม่อย่างนั้นเขาจะมีตัวอีกไปเปรียบเทียบหรือ ตัวอีกจะเป็นตัวที่ ท้าอะไรก็ได้ตรงข้ามกับนางเอกหมด แรด ปากกล้า ให้ทำผู้ชาย หลับนอนกันก่อนได้ แล้วเป็น อย่างไร ในที่สุดนางเอกก็จบด้วยการได้รับความรักกับพระเอก ละครมันไม่ได้มาพูดบาว ๆ ตรงๆ หรือว่าเป็นลูกผู้หญิงต้องรักษาพรหมจรรย์ แต่บอกอ้อม ๆ บอกผ่านชะตาชีวิตของตัวละคร

<u>หมายเลข 7</u>	อายุ 35 ปี	สถานภาพ สมรส	จบการศึกษาระดับปริญญาตรี
	อาชีพ		ข้าราชการกระทรวงสาธารณสุข
	รายได้		8,840 บาท/เดือน
	ที่พักอาศัย		อยู่บ้าน
	การดูแล ละครโทรทัศน์		ดูพร้อมกับสมาชิกที่บ้านอีก 4 คน
	สถานที่สัมภาษณ์		ที่ทำงาน
	ระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์		1 ชั่วโมง

พฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : มีความตั้งใจมาก จะพยายามทำทุกอย่างให้เสร็จก่อนละครมาแต่ ถ้าทำไม่เสร็จจริง ๆ ก็จะเก็บไว้ทำหลังจากละครจบแล้ว ช่วงที่ดูอยากดูให้ต่อเนื่อง ไม่ช้เดี๋ยวลุกไปทำโน่นทำนี่ เลยต้องรีบทำกิจวัตรให้เสร็จก่อน ก่อนคินวาลเล่นไลน์ลูกไม่อยู่บ้าน แพนเล็กประชุมเสร็จก็ขับรถมารับจะไปฟังเพลง ทาสีท ที่นี้ตัวเองกำลังติดดูละครอยู่ ต้องบอกว่า เดี๋ยวนะ รอให้ละครจบก่อนค่อยไป ส่วนใหญ่จะไม่ค่อยพลาดดูหรอก ดูแบบติดตาม แบบว่า "บ้า" ถ้าพลาดก็ต้องสั่งบ้านน้องสาวให้อัดวิดีโอไว้ให้

2. ขณะดูละคร : ก็นั่งดูเฉย ๆ ตั้งใจดู ยิ่งเรื่องโปรดจะตั้งใจดูมาก เป็นที่รู้กันทั้งบ้านว่าถ้ากำลังดูละครห้ามรบกวน ระหว่างดูก็อาจจะมีการเปรย ๆ ขึ้นมานิดหน่อย ไม่รู้จะวิจารณ์กับใคร แพนก็ไม่ดู ลูกก็ยังเล็ก คนาชักก็นั่งดูเงียบ ไม่ได้พูดวิจารณ์อะไร

3. หลังตุลละคร : แน่นนอนอยู่แล้ว ต้องเอามาคุยกับคนที่ทำงาน เพราะเป็นคนช่างพูดอยู่แล้ว ต้องเอามาคุย คนแถวนี้เช้าวันจันทร์จะแช่ดไปหมด คุยแล้วก็ฟังพอใจที่ได้พูดคุยกับคนที่ชอบเหมือนตัวเอง แล้วปลื้มใจว่าพระเอกมันหล่อละ มันแต่งตัวอย่างนี้มันหล่อ ได้กรี๊ดได้กรี๊ด เป็นความสุขทางใจ

พฤติกรรมกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

อ่านแน่นนอนอยู่แล้ว แต่จะเป็นบางเรื่องนะ อย่างเรื่อง "เขาวานาให้หนูเป็นสายลับ" จะไม่อ่านจากหนังสือพิมพ์ เพราะว่าเขาเรื่องได้ มันเป็นเรื่องที่ไม่มีบทสนทนาอะไรที่ลึกซึ้ง ลึกลับชวนติดตาม แต่อย่างเรื่อง "ริชชา" นี้ต้องตามอ่านนะ เพราะอยากรู้ความรู้สึกของหม่อมชูลีว่าเป็นอย่างไร อยากรู้ว่าในการบรรยายหญิงวรรติกา จริง ๆ แล้วคนที่เอามาเล่นมันไม่เหมือนกับที่บรรยายไว้ ก็เลยอยากอ่าน และอยากรู้ว่าตอนต่อไปจะเป็นอย่างไร

อ่านหนังสือพิมพ์ที่บ้านซึ่งรับไทยรัฐเป็นประจำ

อ่านนิยายมาก่อน เพราะว่าตอนที่ยังเรียนอยู่ชอบอ่านนิยายมาก อย่างเรื่องริชชาก็อ่านมาก่อน คู่กรรมอ่านตั้งหลายรอบ พอเอามาเล่นเป็นละครก็อยากดู เพราะอยากรู้เปรียบเทียบกับที่ในหนังสือบรรยายกับที่ละครมาเล่น เข้าทำกันใหม่ อยากรู้ว่าจินตนาการ ความรู้สึกที่เรามีตอนอ่านนิยาย ละครมันจะท้อออกมาอย่างไร ท้อถึงหรือเปล่า

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ตุลละคร เพราะว่ามันให้ความรู้สึกเพลิดเพลิน สบายใจ อาจเป็นเพราะ เป็นคนที่ชอบดูหนัง ตูลละคร อ่านนิยายอยู่แล้ว ก็เลยชอบดู

ชอบดูชุดแต่งกาย ทรงผมตัวละคร ยิ่งละครย้อนยุค นุ่งประโปรงลุ่มนี่ชอบดูมากช่อง 3 ชอบตัวละครย้อนยุค แล้วก็ทำได้ดีถึง เลยเป็นแฟนช่อง 3

ตัวนักแสดงก็สวยๆ สดุดกว่าเนื้อเรื่อง ดูเรื่องก็ไม่ได้ติดไปกับมัน ดูการแสดงมากกว่าละครไทยมันเขาเรื่องได้ว่าจะจบอย่างไรใครได้กับใคร แต่จะชอบดูความน่ารัก การแสดง เหมือนดูนิดา ก็ไม่ได้ดูหรอกว่าเรื่องมันจะถึงไหน เพราะมันยึดเชื้อ แหม มองหาจนเหนื่อย แต่ว่าดูเพราะมันเป็นเรื่องที่ใช่ตัวละครที่ น่ารัก น่าสนใจ ตัวนางเอก ลลิตานี่ชอบ เด็กกำลังอยู่ในวัยผลิบาน กำลังสวย ความสดใสมันท้อหน้าติดตาม

แนวละครที่ชอบคือแนวชีวิตสมจริง เช่น ตะวันชิงพลบ สุดแต่ใจจะไขว่คว้า
แนวละครที่ไม่ชอบ ต้องแล้วแต่เรื่องว่า เรื่องสนุกไหม ตัวแสดงแสดงดีไหม
ดูละครแล้วมันคลายเครียดได้นะ กว่าจะเดินทางกลับถึงบ้านซึ่งอยู่ที่กรุงเทพฯ ก็เหนื่อย
อ่อนหมดแรงแล้วถ้าต้องให้มานั่งดูอะไรที่มันเครียดๆ อีกก็คงไม่ไหว ข่ายยังไม่ค่อยอยากดูเลย
ดูชวานี้ยังลูกบาศก์แน่นอนนะ แต่ดูละครจะนั่งติดที่เลย มันไม่ต้องใช้สมอง ใช้หัวคิดแล้ว เลยชอบดู
ด้วยความเป็นคนอ่อนไหวง่าย ถึงอยากรู้ว่า บทจับ บทรักคนอื่นเขาเป็นกันอย่างไร
ก็เลยชอบดู แล้วอดเปรียบเทียบกับตัวเองไม่ได้ หรือบางทีก็อดคิดไม่ได้ว่า ถ้าฉันสวยอย่าง
นางเอกก็ตีเนะสิ หรือถ้าไปเจอผู้ชายหล่อ ๆ อย่างพระเอก เราก็เอา จะยอมแล้ว ไม่เล่นตัว
อะไรให้ยึดเชื่อมากมาย

ดูละครบางเรื่องมันก็ให้คำแนะนำบางอย่างได้ อย่างเรื่องโหม่งมาดา สมัยที่สุพรรณ
บุรณะพิมพ์ เล่นเป็นต๊อกลงเตอร์ เรื่องนั้นถ่ายทอดอารมณ์ดีมาก มันเป็นเรื่องที่ทักให้จำและคิดอยู่มาก
จนถึงปัจจุบันนี้ จำเอามาใช้ การที่คุณจะเขียนหนังสือเก่ง เลิศเลอ ก็ไม่ได้หมายความว่า คุณจะ
มีความสุขในชีวิต

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

เชื่อว่าคนเราสามารถกำหนดชะตาชีวิตตัวเองได้ ชอบเรื่องทองเนื้อเก้ามาก ดูแล้วรู้
สึกว่าคนที่เกิดมาในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี มันก็สามารถจะดีขึ้นมาได้ด้วยตัวเอง ไม่จำเป็นต้องเป็น
อย่างที่สภาพแวดล้อมกำหนดมา

หมายเลข 8	อายุ 38 ปี	สถานภาพ สมรส	จบการศึกษาระดับปริญญาโท
	อาชีพ		ข้าราชการกระทรวงสาธารณสุข
	รายได้		11,980 บาท/เดือน
	ที่พักอาศัย		อยู่บ้าน
	การดูละครโทรทัศน์		ดูพร้อมสมาชิกในบ้าน 4 คน
	สถานที่สัมภาษณ์		ที่ทำงาน
	ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์		50 นาที

พฤติกรรมการละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : ส่วนใหญ่จะท้ออะไรที่เรียบร้อย จะอาบน้ำให้เสร็จแล้วรอดู ถ้าอาบน้ำทันทีจะรอดูให้จบก่อนถึงจะไปอาบน้ำ ถ้าพลาดไม่ได้ดูเช่นติดไปงานเลี้ยง ก็จะถามเพื่อนร่วมงานในวันรุ่งขึ้น

2. ขณะดูละคร : ไม่ได้ทำอย่างอื่นไปด้วย เพราะจะพยายามทำทุกอย่างให้เรียบร้อยก่อนละครมา ถ้าจะลุกไปหยิบเองก็จะไปช่วงโฆษณา

เป็นคนที่ชอบวิจารณ์ อย่างเช่นเรื่องแม่หญิง นางเอกไปอยู่สวน ท้าตัวเป็นคนจนถึงจะจนอย่างไรก็จนแบบสวย ๆ จะไม่ยอมถ้าไม่สวย อย่างนี้ก็จะวิจารณ์ออกมา ตอนที่แสดงแล้วไม่เป็นธรรมชาติ ก็จะพูดออกมาดัง ๆ จนแฟนต้องถามว่า ดูเฉย ๆ ไม่ได้หรือไง เพลงแม่หญิงก็เหมือนกัน ก็เกี่ยวกับแฟนอยู่ว่า เพลงเขาร้องไม่ถูกนะ ใช้คำไม่ถูกอย่าง "จริตกริยา" มันไม่ถูกมันต้องเป็น "จริตกริยา" บางทีนั่งดูอยู่คนเดียวก็พูดวิจารณ์ได้นะ อาจจะพูดขึ้นมาเฉย ๆ ว่าไม่ได้เรื่อง

3. หลังดูละคร : เอามาคุยกันอยู่แล้ว ยิ่งตอนเช้าวันจันทร์ กว่าจะทำานกันได้ ต้องคุยเรื่องละครกันก่อน วิพากษ์วิจารณ์ไปตามเรื่องตามราว

พฤติกรรมการอ่านสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

ไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์เพราะไม่มีเวลา แต่คนแถวที่ทำงานอ่าน ก็จะถามเขาเอาไม่มีเวลาอ่าน ขนาดว่างยังใช้กวาดตาดูคร่าว ๆ ดูพาดหัวข่าวว่าเรื่องอะไร ถึงแม้ไม่ได้อ่านเองแต่ก็รู้ล่วงหน้าทีวี เพราะได้ยินจากคนรอบ ๆข้าง อ่านแล้วเขาก็คุยกันเราเลยพลอยรู้ไปด้วย

อ่านนิยายมาก่อน โดยเฉพาะเรื่องของทมยันตี แต่ก็ติดตามดูเมื่อมาเป็นละคร คิดว่าเพราะต้องการดูตัวละครมากกว่า อย่างคู่กรรม ดูทั้งหนังทั้งละครหลายรอบ แต่ก็ดูซ้ำอีก เพราะจะดูเปรียบเทียบ เทียบกันว่าเขาเล่นถึงบทไหน ดีบทได้หรือเปล่า เนื้อเรื่องนั้นก็รู้อยู่แล้ว

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ที่ได้รับแน่ๆ จากการดูละครก็คือ ความเพลิดเพลิน มันดูไปเรื่อยๆ ไม่ต้องตั้งใจมาก ไม่ต้องใช้ความคิดอีกแล้วในช่วงนั้น ก่อนหน้าที่จะดูละครก็ดูข่าวก่อน ดูข่าวบางที่ต้องติดตามหรือมีอารมณ์ร่วมไปกับข่าวด้วยทำให้รู้สึกเครียดนะ แต่พอถึงละคร มันสบายไม่ต้องใช้สมอง

ดาราก็สำคัญ ชอบสินจัย ไม่ว่าเขาจะเล่นเรื่องไหน ก็ต้องตามดู

เนื้อเรื่องที่เกิดจากความประทับใจตอนอ่านเป็นนิยาย ก็ทำให้มีส่วนติดตามเรื่องนั้น ส่วนใหญ่จะประทับใจเนื้อเรื่องก่อน ดูดารามันก็มีแต่หน้าเดิม ๆ ยังไง ๆ ก็ต้องดู ดาราคนไหน แสดงยังไง มันก็พอ ๆ กัน

แนวเรื่องที่ชอบ ชอบดูละครชีวิตสมจริง เรื่องรักหวานจ้อยจะราคาดู เช่น ตะวันชิงพลบ สุดแต่ใจจะไขว่คว้า

แนวเรื่องที่ไม่ชอบ พวกตลกไร้สาระ ตลกไม่มีเรื่องราว เช่น เขยสั้นเข่ง

ดูแล้วได้คลายความเครียดจากปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ที่บ้านเป็นสมาชิกเคเบิลทีวี ตอนที่ตัดสินใจเป็นสมาชิกเพราะคิดว่าเอาไว้เปิดดูตอนที่ละครไม่มีอะไรดู ไม่มีเรื่องที่ต้องติดตามแต่ปรากฏว่าต้องเปิดดูเคเบิลทีวีหลังละครจบทุกที เพราะมันเครียดจากงาน จากลูกกว่าลูกจะเข้านอน ขอให้ดูละครก่อน มันดูสบาย คิดตามได้ง่าย มันคลายอารมณ์ได้ดี เป็นที่หย่อนใจ พออิมสุขตรงนี้จึงดูเคเบิลทีวีเพราะมันเป็นภาษาอังกฤษเราต้องตั้งใจฟัง เป็นพิเศษ

ละครหลายเรื่องแสดงให้เห็นลักษณะการทำงาน การหักเหลี่ยมกัน ก็ทำให้รู้ว่าคนคิดกันอย่างไร ได้เกร็ดจากความคิดตัวละคร แม้มันจะเป็นละครก็ตาม แต่มันก็ต้องอิงความจริงบ้าง ก็เรียกว่าได้เรียนรู้แนวคิดของคนว่ามันเป็นอย่างไร และก็ไปประยุกต์ใช้กับชีวิตเรา ทำให้รู้ว่าคนอื่นเขาก็คิดอย่างนี้ ก็ทำให้ต้องคอยระวังว่าจะไม่ไปทำเรื่องราวที่ท้อร้ายจิตใจเขา

เรื่องเสื้อผ้าชุดแต่งกายของตัวละคร บางทีก็จะจดจำไว้ว่า ชุดแบบนี้ ลักษณะแบบนี้ใส่กับอะไรจริงจะสวย จะดูตัวท่บุคคลิก รูปร่างคล้ายตัวเอง แล้วก็จำมา แต่ไม่ใช่ว่าจะชุดไปตัด

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

โดยรวม ๆ คิดว่าละครมันบอกนะ เรื่องท้อดีได้ดี ท้อชั่วได้ชั่ว แต่ให้เจาะเป็นบางเรื่องมันก็ไม่มาสั่งสอนกันโดยตรง แต่มันจะนำเสนออ้อม ๆ ถ้าพูดถึงระยะนี้ไม่ค่อยมีละครที่สะท้อนให้เห็นถึงการท้อดีได้ดี ท้อชั่วได้ชั่ว รู้สึกว่าคนร้ายในละคร ก็จะร้ายในระดับที่รับได้ อย่างริษยาดูไปก็คิดว่า คนจริง ๆ คงไม่มีหรอก คนอะไรก็บอกได้มากขนาดนี้ ไม่คิดว่าจะมีคนแบบนี้ที่เป็นตัวเป็นตนจริง ๆ จะคิดอยู่เสมอว่ามันเป็นละคร

ชอบมากนะ พอดูได้คนไทยชอบเรื่องเจ้า ๆ พี่ก็ชอบเหมือนกัน เพราะรู้สึกว่ามันไม่ซ้ำชีวิตอย่างเรา ๆ แต่อ่านหนังสือพิมพ์ติดว่าดูที่วีอีกันนะ คงเป็นเพราะมันเร็วทันใจกว่าหนังสือ

นวนิยายก็เคยอ่านตั้งแต่สมัยก่อน แต่ถ้าเรื่องไหนไม่เคยอ่านมาก่อน พอมาดูละครแล้วชอบ ก็จะมาอ่านหนังสือมาอ่าน ซึ่งบางเรื่องมาอ่านเสร็จแล้ว รู้เรื่องแล้วก็บางทีเลิกดูไปเลย อย่างเรื่องนาคราช ชอบดูเครื่องแต่งกาย จากมันสวยดี แต่หลัง ๆ มันก็และเหมือนกัน มันดัดแปลงไปเยอะ แล้วก็ไม่เร้าใจแลยไม่ดู

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ละครส่วนมากที่ดูก็ดูไปอย่างนั้น ดูเพื่อประเทืองอารมณ์ นอกจากบางเรื่องที่เราารู้สึกว่าเขาพิถีพิถันถ่ายทำ ถ่ายดี มีมุมภาพดี แสงดี ทุกอย่างดีหมด ถ้าเป็นอย่างนี้เราจะปลื้มในศิลปะที่เขาทำหัดดู อย่างเช่นสี่แผ่นดิน เห็นความตั้งใจของคนทำ นอกจากจะดูประเทืองอารมณ์แล้ว มันก็มีความรู้สึกปลื้ม

ดาราก็สำคัญ แต่ไม่ซ้ำว่าเรามีดาราประจำใจ คนพิเศษ เพียงแต่ต้องดูว่าการวางตัวละครเหมาะสมหรือไม่ อย่างเรื่องริษยาไม่ดู หึง ๆ ที่ก็ไม่ได้เกลียดดวงดาว จารุจินดา และจะว่าไปดวงดาวก็เสียดินะ แต่รู้สึกว่าการวางตัวละครไม่เหมาะ พอได้เห็นใครก็ไม่รู้ที่เป็นดารานาม ไม่รู้จักที่เล่นเป็นเมียชายหรือ ยายวรรณคดีก็ไม่ชอบ คือเด็กคนนี้โดยหน้าตาที่น่ารักดี แต่พอเข้ามาเล่นเรื่อง เขากลายเป็นแก่ เป็นอะไรก็ไม่รู้ ดูแล้วมันวางตัวละครไม่เหมาะสมเลย ไม่ดู

แนวเรื่องที่ชอบดู แนวรักโรแมนติกก็ดูได้ เพราะว่าละครแนวนี้มันเป็นความบันเทิงที่เป็นทางออกของคนทีพอจะหนีจากความจำเจในชีวิตประจำวัน ดูหนังรักบางเรื่องที่มีนางจิ้งหะ อารมณ์ดี ๆ ดูแล้วจะรู้สึกว่ามันอึดอัดอึดอัด หรือเรื่องตลกก็ชอบดู

แนวเรื่องที่ไม่น่าชอบ เรื่องบู๊ไม่ชอบ แต่ต้องพิจารณาอีกทีว่าเป็นเรื่องอะไร ดาราแสดงดีไหม ต้องดูอีกที

ชอบดูละครเพราะมันเป็นการผ่อนคลายความเครียด ชีวิตประจำวันทุกวันนี้มันเครียดมากพอได้อยู่แล้ว ดูละครเบา ๆ มันทำให้หนีจาก ภาระ ความเหน็ดเหนื่อย ความเครียด ดูละครนี้หน้า ละครรักโรแมนติกนี้แหละ มันมีความสุข ถึงได้ชอบดูนิดตามาก มันสบาย ๆ ไม่ได้จริงจังอะไร ถ้าเรากลับพักผ่อน คลายอารมณ์อยู่ จะไม่อยากดูเรื่องที่มันทำให้ไม่สบายใจ เช่น

ฉากที่มันกำลังคบตี ค่ำทอกัน ทาให้ไม่อยากดู รู้สึกว่ามันไม่โปร่งใจ ไม่สบายใจ

ดูจากรักโรแมนติคมันอดเอาตัวเอง เข้าไปอยู่ในละครไม่ได้หรอกนะ มันอดไม่ได้ที่จะรู้สึกเค็ล้ล้ตาม อยากมีพระเอกหล่อ ๆ ราย เป็นัวศวินี่มี้าขาวมาตกลมรักเรา เหมือนันละคร เขารู้สึกกันนั้นแหละ ผู้หญิง เป็นอย่างนี้กันทุกคน

การดูละครบางทีมันก็เหมือนเป็นนิสัยไปแล้ว มันไม่รู้จะให้ทำอะไร อายุก็มากขึ้นไม่มีกิจกรรมนอกบ้านเหมือนเมื่อก่อนสาว ๆ ไม่เที่ยวกลางคืนแล้ว เลิกงานก็กลับบ้าน ชีวิตมันก็วนเวียนอยู่อย่างนี้ ก็เลยดูละครให้มันติด จะได้บอกตัวเองว่า วันนี้รีบกลับบ้านไปดูละคร

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ละครหลายเรื่องที่มันบอกเราอ้อม ๆ ว่า พรหมจรรย์เป็นเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิตลูกผู้หญิง แต่คิดว่าไม่ใช่เรื่องจำเป็น ไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตาย ก็เลยไม่เชื่อ เพราะมีความรู้สึกว่ามันจำเป็น ผู้หญิงสมัยนี้ไม่จำเป็นต้องบริสุทธิ์ เพราะโลกมันเปลี่ยนไปแล้ว มันขึ้นกับเหตุผลของแต่ละคน เราต้องมีความคิดเป็นของตัวเอง

<u>หมายเลข 10</u>	อายุ 29 ปี	สถานภาพ โสด	จบการศึกษาระดับปริญญาตรี
	อาชีพ	ลูกจ้างบริษัทเอกชน	
	รายได้	8,000 บาท/เดือน	
	ที่พักอาศัย	หอพัก	
	การดูละครโทรทัศน์	ดูคนเดียวในห้อง	
	สถานที่สัมภาษณ์	ที่ทำงาน	
	ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์	1 ชั่วโมง	

พฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : ช่วงที่มีเรื่องติด จะรู้สึกว่าอยากรีบกลับหอ กลับไปให้ทันดู ตอนนั้นติดเรื่องรอยมาร แล้วก็ติดประชุม ประชุมเสร็จ 2 หุ่ ม แต่ในที่ประชุมตกลงว่าจะเอาเราเป็นตัวทดสอบ คือ จะให้เราดูว่าวิดีโอที่บริษัทผลิตมานั้นดีหรือไม่ดี อย่างไรก็ตาม ำให้เรารู้แล้ววิจารณ์

แสดงความคิดเห็น เราก็อยากกลับไปดูละคร เลยบอกที่ประชุมว่าขอไปกินข้าวเย็นก่อน แล้วก็รีบวิ่งออกมา พอกินข้าวเสร็จปั๊บ เราก็กลับหอละเลย กลับไปให้ทันดู

2. ขณะดูละคร : ไม่ค่อยได้นั่งดูเฉย ๆ หรือจะหาความสะอาดห้องบ้าง เก็บของ ๆ ให้เข้าที่บ้าง แต่ความที่ห้องมันเล็ก อยู่ตรงไหนมันก็เห็นก็ได้ ยืนละครที่เปิดไว้ตลอด ช่วงที่สนุก ๆ ก็หยุดหาอย่างอื่นมาดูหน้าจอ

ดูละครต้องดูกันหลาย ๆ คน ถึงจะมัน มันสนุกตอนได้วิพากษ์วิจารณ์แต่ละ แต่ก่อนจะดูกับเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งบางทีก็วิจารณ์ละครกันไปมา แล้วความเห็นไม่ตรงกัน ดูแล้วก็จะทะเลาะกัน ตีกันตาย เพราะจะหมั่นไส้ความเป็นนางเอกมาก ท้าวมึงต้องท้าตัวเป็นนางเอก นางเอก จนบางทีเราก็เข้าข้างตัวอีกจก เราว่าต้องอีกจกในเรื่องมายา เขามีเหตุผลที่จะริษยานางเอก เพราะชีวิตเขาซับซ้อนที่นางเอกพร้อมทุกอย่าง และอีกอย่างเรารู้จักผิดด้วย ถ้าพวกเรื่องความต่อเนื่องหาออกมาพลาด เราตำหนก ชุ่ย ไม่ตั้งใจทํานาน

3. หลังดูละคร : ต้องเอามาคุยกันอยู่แล้ว ที่ทํานานนี้ตั้งแต่หัวหน้ายันแม่บ้านวิพากษ์วิจารณ์ละครได้หมด แทบจะดูช่องเดียวกัน เรื่องเดียวกัน มันต้องเอามาคุยกัน เอามาแซงกัน ยิ่งรู้ว่าใครชอบพระเอกคนไหน ก็แซวได้ สนุกดี

พฤติกรรมกรรมการอ่านสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

อ่านแต่ไม่ประจำ เพราะส่วนใหญ่จะรู้เรื่องมาแล้ว อ่านจากนิยายมาก่อนแล้ว อยากลั่นหน้าจอดีกว่า ขนาดไม่อ่านยังรู้เรื่องก่อน คนที่ทํานานเขาอ่านกันแล้วก็คุยกัน มันก็ได้ยินอีกอย่างหนึ่ง หนังสือพิมพ์ไม่ซื้ออ่าน จะมาอ่านที่ที่ทํานาน แต่กว่าจะได้อ่าน โน่นแน่ะใกล้เลิกงาน เลยไม่อ่านดีกว่า

นิยายจะอ่านมาก่อน เพราะ เป็นนวนิยายตั้งแต่เรียนชั้นมัธยม เรื่องที่เอามาเล่นส่วนใหญ่จะอ่านมาก่อนแล้ว แต่ที่ดูเพราะ ต้องการจะเปรียบเทียบสิ่งที่เขาหาออกมา กับภาพในจินตนาการ ว่ามันเป็นอย่างไร เหมือนหรือต่างกันมากไหม

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ดูเพื่อเพลินเพลิน สนุกแบบไม่ต้องง้อหัวสมอง ละครส่วนใหญ่มันเป็นเรื่องรัก ดูง่ายไม่ต้องง้อหัวสมอง เลยดูไปเพลิน ๆ

คุณเนื้อเรื่องด้วยว่า ถ้าเป็นละครที่ไม่รู้เรื่องมาก่อน หมายถึง ไม่เคยอ่านหรือดูมาก่อน มันก็อยากจะดูและอยากรู้อันเป็นเรื่องราวอย่างไร อย่างลิขิตพิศวาส ของช่อง 9 ไม่เคยอ่าน แต่ผมเรื่องมันน่าสนใจ ส่อแหลมดี ผ่าน กบว. มาได้ยังไง แบบลูกเลี้ยงข่มขืนแม่เลี้ยง ทั้ง ๆ ที่พออยู่ก็ติดตามดูว่ามันจะจบยังไง พระเอก นางเอกจะอยู่กันได้อย่างไร

แนวละครที่ชอบดู เรื่องชีวิตสมจริง แล้วก็เรื่องรักโรแมนติก มันดูสบาย และมีอะไรให้จับผิดเยอะดี แต่ก็ต้องพิจารณาด้วยที่สร้างละครด้วย

แนวละครที่ไม่ชอบดู ดลกไม่มีสาระ เช่น พ่อปลาไหลแม่พังพอน

คุณเพื่อหลีกเลี่ยงจากความซ้ำซากจำเจในชีวิต เพราะรู้สึกว่าชีวิตมันจืดชืดไม่มีอะไรเป็นวัฏจักร ถ้าได้ดูละครที่มันมีอะไรแปลก ๆ ไปจากที่มันเคยเป็น เพราะในละครมีทั้งความเพ้อฝัน อัจฉริยชา เลยอดูละครให้มันมีอะไรตื่นเต้นขึ้นมาในชีวิต มันเป็นภาพที่มองเห็น เป็นสีสันในชีวิต เพราะชีวิตเรามันแทบไม่มีอะไรเลย

ดูละครมันสะท้อนให้เห็นภาพชีวิตคนอื่น มันเหมือนเราไปแอบดูชีวิตคนอื่น ละครมันก็เหมือนนิยาย มันเล่าเรื่องราวของคนอื่นให้เราดู แต่จะเชื่อหรือไม่เชื่ออีกเรื่องหนึ่ง อย่างเรื่องสี่แผ่นดิน ท้าให้เราเห็นภาพของคนสมัยเก่าเขาอยู่กันยังไง คิดยังไง

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ละครมันสอนอ้อม ๆ เรื่องพรหมจรรย์ผู้หญิง คือ จะเห็นได้ว่าตัวละครหญิงหลายตัวที่ตกเป็นของใครแล้ว ก็ต้องจงรักภักดีไปตลอด ซึ่งในชีวิตจริงมันไม่จำเป็นต้องเป็นอย่างนั้น อย่างเช่น พลาดไปแล้วในลิขิตพิศวาส ตกเป็นของพระเอกแล้ว ก็ต้องอยู่กับพระเอก แต่ที่เราไม่เชื่อนะในชีวิตจริง คือ ถ้าเราไม่พร้อม ไม่มีอะไรตรงกัน ถ้าดำเนินชีวิตไปด้วยกันไม่ได้ ก็ไม่ควรจะไปยึดว่าเป็นคนนี้ที่เราเสียสาวให้เขา

หมายเลข 11 อายุ 24 ปี สถานภาพ โสด จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3
 อาชีพ เสมียนโรงงานผลิตเสื้อยืด
 รายได้ 5,000 บาท/เดือน
 ที่พักอาศัย อยู่บ้าน
 การดูแลครอบครัว ครอบครัวยุติธรรม 2 คน
 สถานที่สัมภาษณ์ ที่ทำงาน
 ระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ 45 นาที

พฤติกรรมการดูแลครอบครัว

1. ก่อนดูแล : เป็นคนที่กลับบ้านตรงเวลา ที่บ้านก็อยู่กับพ่อแม่ พ่อจะเปิดดูข่าว ซึ่งก็จะเปลี่ยนช่องไปเรื่อย ๆ แต่พอละครมาอย่างวันดาห้ามเปลี่ยนช่อง แม่หญิงก็ห้ามเปลี่ยนช่วงนี้ จะครองทีวีคนเดียว ไม่ค่อยได้พลาดดูหรอก น้อยมากที่จะพลาด แต่ถ้าพลาดก็ตามเพื่อน ๆ ที่ทำงาน

2. ขณะดูแล : จะนั่งดูตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วก็เข้านอน จะลุกไปไหนก็ตอนมีโฆษณา ระหว่างดูถ้ารู้สึกหมั่นไส้ขึ้นมา ก็พูดออกมาดัง ๆ แหม..หมั่นไส้ งอนดีนัก ถ้าเป็นพระเอกจะไม่ให้ออก นางเอกใจเฝ้า หม่อมแม่ นี่น่ารักๆ ก็จะถูกด่าไปตามระเบียบ

3. หลังดูแล : เอาไปคุยกับเพื่อนที่โรงงาน มันก็ดูเหมือน ๆ กันอยู่แล้ว พอเจอหน้าก็ทักกันว่าเมื่อคืนดูหรือเปล่า หมั่นไส้ตัวอิจฉา สมนี้หน้ามัน ทานองนี้

พฤติกรรมการอ่านสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

จะอ่านเป็นช่วงๆ เพราะที่บ้านไม่ได้ซื้ออ่าน แต่ข้างบ้านรับไทยรัฐเป็นประจำ ช่วงไหนที่ติดมาก ๆ อย่างติดแม่หญิงก็จะไปยืมเขาอ่าน มันอยากรู้เร็ว ๆ ในทีวีไม่ทันใจ เป็นคนใจร้อนอยากรู้ไว ๆ รู้แล้วก็ยังดูต่อไปนะ เพราะว่า มันไม่เหมือนกันในที่ที่กับในหนังสือพิมพ์ รายละเอียดต่างกันต้องทั้งอ่านทั้งดูได้ทั้งสองรสสองแบบ

นิยายที่เคยอ่านมาก่อนแล้วเป็นบางเรื่อง เรื่องดั่งๆ เช่น ปริศนา คู่กรรม พวกนี้ก็จะอ่านมาก่อน ต้องดูนะว่าเวลามาเล่นเป็นละครโทรทัศน์ ตอนอ่านมันก็สนุกไปอีกแบบ ตอนดูก็ให้ความรู้สึกสนุกไปอีกแบบ ขนาดอ่านในหนังสือพิมพ์ก็ยังสนุกเลย

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ดูละครเพื่อความสนุก เรื่องมันสนุก มันมีพระเอก นางเอก ตัวอิจฉา คนใช้เล่นกันใบ มาทาทให้เรื่องราวสนุก คนดูอยู่ทางบ้านก็สนุกตามไปด้วย

ได้ดูชุดสวย ๆ ด้วย อย่างในเรื่องวนิดา ชอบดูมากกระโปรงบาน ๆ นางเอกก็หุ่นดี เห็นนางเอกใส่แล้วสวย อย่งใส่บ้าง แต่ตัวเตี้ยใส่ไม่ได้ บางทีอดคิดน้อยใจว่าทำไมเราไม่หุ่นดี สูงใหญ่แบบนางเอกบ้าง

แบบเสื้อบางตัวจะจำไว้แล้วไปให้ช่างตัดแต่แบบผมรู้ว่าหน้าไม้ให้ไม่เคยตัดตามในละคร ที่ดูละครอีกเหตุผลหนึ่งก็คือว่า ไม่มีอะไรจะทำตอนกลางวัน งานบ้านก็เสร็จแล้วจะให้ทำอะไรก็ต้องนั่งดูทีวีอยู่แล้ว แล้วที่บ้านทีวีก็เปิดอยู่ก่อนแล้ว จบข่าว ช่องไหน ๆ ก็มีละครเหมือนกันหมด ยกเว้น ช่อง 9 ซึ่งไม่ดูอยู่แล้ว มันก็เลยทาทให้ต้องดูละคร

แนวละครที่ชอบ ชอบเรื่องรัก ๆ อย่างวนิดา บริศนา เรื่องตลกก็ดูได้ แต่ถ้าให้เลือกดูชอบเรื่องรักมากกว่า

แนวเรื่องที่ไม่ชอบ เมืองโพสเพล อะไรก็ไม่รู้ พยายามทาทให้ตลกแต่ก็ไม่ตลกพูด แต่เรื่องปัญหาบ้านเมือง ไม่อยากดูเรื่องแบบนี้

ละครมันทาทให้เห็นว่าคนอื่นเขาใช้ชีวิตอย่างไร เจอปัญหาอะไรบ้าง บางทีเห็นแล้วก็รู้สึกว่ขนาดเรานี้ไม่ถึงกับลำบากหรอก สบายแล้ว แต่บางทีก็อดคิดไม่ได้ว่าเมื่อไหร่เราจะรวยแบบในหนัง เสียที่จะได้มีบ้านหลังใหญ่ ๆ สวย ๆ มีรถขับ แต่ก็รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ มันมีแต่ในละครที่เป็นอย่างนี้ ไม่ใช้ชีวิตจริง

ละครมันมากจากชีวิตจริง ชีวิตคนนี่แหละที่เขาไปเขียนเป็นนิยายให้คนอ่าน แล้วก็เอามาทาทเป็นละครอีกที ดูบางเรื่องมันก็ให้ข้อคิดนะ อย่างเรื่องสุดแต่ใจจะไขว่คว้า มันเห็นถึงการสู้ชีวิต การไฝ่ดีของพระเอก บางทีก็รู้สึกว่าคนอื่นเขายังสู้ชีวิตเลย สู้จนได้ดี ทำไมเราไม่เอาแบบอย่างบ้าง มันก็ทาทให้อึดขึ้นมา

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ก็เชื่ออยู่แล้วว่าเป็นผู้หญิงต้องเรียบร้อย ไม่เรด ทาทว่าหัดดี เชื่ออย่างนี้ถูกสอนมาอย่างนี้ตั้งแต่ยังเด็ก ๆ แต่ละครมันก็แสดงให้เห็นอย่างนั้นด้วย เรียบร้อยนี่คือ เรียบร้อยในเรื่องผู้ชาย แต่เรื่องนอกบ้าน ก็ต้องช่วยเหลือตัวเองได้

เรื่องทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วนี้เห็นชัด ๆ เลย วัลลาภานตะ วันชิงพลบ มันเป็นตัวไม่ดี จดจมน้ำต้องไม่จบดี แต่ตัวละครบางตัวก็ทำดีแทบตายไม่เห็นได้ดีเลย คิดว่าชีวิตจริง เป็นอย่างนี้มากกว่า ชัยนแทบตายเจ้านายไม่เห็นความดี คือว่าในละครมันบอกอย่างนั้นะ และก็เชื่อว่ายังมีแต่ในละครนั้นแหละ ชีวิตจริงไม่มีแล้ว

หมายเลข 12 อายุ 46 ปี สถานภาพ สมรส จบการศึกษาระดับประณปีที่ 4
 อาชีพ นักการของศูนย์เทคโนโลยีราชมงคล
 รายได้ 4,800 บาท/เดือน
 ที่พักอาศัย อยู่บ้าน
 การดูแลครอบครัว ดูแลร่วมสมาชิกในบ้านอีก 5 คน
 สถานที่สัมภาษณ์ ที่ทำงาน
 ระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ 1 ชั่วโมง

พฤติกรรมการดูแลครอบครัว

1. ก่อนดูแล : กลับถึงบ้านก็ไม่ได้ทำอะไรอยู่แล้ว ลูก ๆ โด ๆ กันแล้ว เขาก็ช่วยทำงานบ้านคนละไม้คนละมือ ก็จะเปิดดูตั้งแต่เช้า เพราะ เป็นคนที่ชอบหาความรู้ใส่ตัว แล้วก็ดูแลต่อไม่เคยพลาดดูนอกจากตอนไม่สบายหรือต้องไปงานศพ ถ้าพลาดก็พลาดไปจะให้ทำยังไง
2. ขณะดูแล : ตอนดูแลนี้ ดูแลพร้อมลูก ๆ ชอบก็ชอบเหมือนกัน ไม่ค่อยมีใครแตกคอกันเท่าไรหรือชอบละครช่อง 3 เหมือนกัน ซึ่งถ้าเราไม่ด่าลูกก็ด่า เลยร่วมผสมโรงด้วยสนุกดี แต่อายุเยอะแล้วมันจะเดาได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ตามทางละครได้แล้ว เวลาพระเอกเข้างานนางเอก ขณะเดียวกันก็ต้องมีเรื่องมีราวที่ทักใหม่เข้างานกันอีก มีเรื่องเข้างานผิด เลยไม่ตื่นตื่นอะไร
3. หลังดูแล : คนแถวนี้เขาเรียกเราว่า "เจ้าแม่ละคร" ถามอะไรรู้หมด ก็ต้องคุยอยู่แล้วคุยไปหัวแหละตั้งแต่ชั้น 3 ยันชั้น 5 ดึกนั้นดึกนี้บ้าง ตอนนั้นก็ต้องเรื่องงานติดกันงอม คนแถวนี้เขาเห็นหน้าเรา เขาก็ชานคุยแล้วว่าเมื่อคืนดูเรื่องนี้หรือเปล่า ก็ย่นคุยกันพักนึงอย่างนี้ประจำ

พฤติกรรมกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

ตอนสาว ๆ ชอบอ่านนิยายอยู่ก่อนแล้ว ทั้งที่มันเป็นเล่ม ๆ กับที่ตีพิมพ์เป็นตอน ๆ ในทานตะวัน บางกอก แต่มันนานแล้ว พอมาเป็นละครมันก็พอจะจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าเรื่องนี้เคยอ่านมาแล้วแต่ก็ดูนะ เพราะว่ามันจ่ารายละเอียดไม่ได้ ในทีวีมันมีรายละเอียดให้ดูมากกว่าในหนังสือพิมพ์ ที่มันพิมพ์เป็นตอน ๆ ในหนังสือพิมพ์ไม่อ่าน มันไม่สนุกเท่าในหนังสือพิมพ์ แต่จะอ่านพวกอินไซด์ทีวี่ ดาราภาพยนตร์ เพราะมันทำให้เรารู้เบื้องหน้าเบื้องหลัง ใครเขียนบทละครค่ายไหน ไอ้เรื่องเบื้องหน้าเบื้องหลังนี่แหละสนุก จ้าเอาไปคุยได้นะ ใคร ๆ ก็อยากรู้ ไม่งั้นจะได้ฉายา "เจ้าแม่ละคร" หรือ เพราะรู้มากกว่าที่เขาู้กัน

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ดูละครนี่ก็ถือว่าคลายเครียดอย่างเดียว ท้าทานก็เครียด ถึงบ้านดูข่าวก็เครียด มันต้องดูละครเบาสมอง ไร้สาระเสียก่อน ให้บรรเทาความเครียดบ้าง ไม่งั้นนอนไม่หลับ ดูแล้วนอนหลับสบาย ละครที่มาวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ นี่มักจะเป็นเรื่องที่เรานึก เพราะมันเป็นการพักผ่อนเรารู้ว่าเราไม่ต้องรีบตื่นเข้าไปทำงาน ก็เลยดูอย่างสบายอารมณ์

เนื้อเรื่องก็สำคัญ ชอบดูเรื่องที่น่างอนมันเก่ง ๆ หรือออกหัวานิด ๆ ราคาแพงเลยที่แต่ละเรื่องเขาจะต้องให้นางเอกคิดอะไรไม่ เป็น ไม่เป็นตัวของตัวเอง นอนมแน้ม ช่วยตัวเองไม่ได้ นี่มันไม่ชยุค ร.5 แล้ว ผู้หญิงต้องเก่งขึ้น ช่วยตัวเองได้ เป็นคนชอบผู้หญิงเก่ง ก็เลยชอบดูอย่างเรื่องเขาวานให้หนูเป็นสายลับ เรื่องนี้นางเอกมันบู๊ มันหัวดี ซึ่งมันใกล้เคียงกับลักษณะนิสัยตัวเอง แต่เรื่องส่วนใหญ่อีก 99 เปอร์เซ็นต์ นางเอกจะต้องเป็นนางเอ็กนางเอก แต่ก็ดูเรื่องแบบนี้ แต่อาจจะไปชอบตัวอิจฉา คนใช้หรือพระเอก ที่ทำให้ต้องติดตามดู

แนวเรื่องที่ชอบ ชอบดูเรื่องชีวิตสมจริง อย่างสุดแต่ใจจะไขว่คว้า

แนวเรื่องที่ไม่ชอบ เรื่องประเภทรักโรแมนติค จับกันโอบมาเต็ยวงอนเต็ยวงเลาะกัน และก็ตลกแบบพ่อปลาไหลแม่พองอน ผู้การเรือเร่ ไม่ชอบดูมันไม่มีอะไร ดูแล้วหัวเราะไม่ออก ดูแล้วไม่สนุก

ละครมันเป็นมุมหนึ่งของชีวิตจริงที่เอาบางช่วงของความเป็นจริงของชีวิตมาเสนอให้ดู ซึ่งมันก็น่าสนใจเรื่องความโลภ รัก หลง มันขึ้นอยู่กับว่าคนดูจะหยิบแนวไหนขึ้นมาพิจารณา มันอยู่ที่จุดของแต่ละคนไม่เหมือนกัน อย่างเรื่องสุดแต่ใจจะไขว่คว้า ชอบมาก มันน่าชเรื่องที่น่า

เรื่องรัก แต่มันสะท้อนให้เห็นภาพชีวิตการต่อสู้ ตื่นรน ที่เกิดขึ้นในชีวิตคนจริง ๆ

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ในละครมันสอนให้ลูกผู้หญิงต้อง เรียบร้อยซึ่งก็เป็นสิ่งที่ดี แต่โดยส่วนตัวเชื่อว่า เรื่อง พรหมจรรย์ ความบริสุทธิ์จนกว่าจะแต่งงานนี้ไม่จำเป็น เรื่องที่สำคัญกว่าก็คือจะอยู่กับใคร เรา ต้องอดทนยิ่ง เราเลือกเขา เป็นสามีแล้วต้องอดทนจะ แต่ง หรือไม่แต่ง ไม่สำคัญแต่ต้องอดทนอยู่ให้ได้

<u>หมายเลข 13</u>	อายุ 48 ปี	สถานภาพ สมรส	จบการศึกษาประถมศึกษาปีที่ 4
	อาชีพ	ขายข้าวแกง	
	รายได้	7,000 บาท/เดือน	
	ที่พักอาศัย	อยู่บ้าน	
	การดูละครโทรทัศน์	ดูพร้อมสมาชิกในบ้านอีก 4 คน	
	สถานที่สัมภาษณ์	ที่บ้าน	
	ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์	45 นาที	

พฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : ถึงเวลาดูข่าวก็ดูตั้งแต่ทุ้มครั้ง ถ้าไม่เปิดดูข่าวเองลูกๆ ก็ จะ เปิด ดู พอมีละครก็ดูต่อเลยช่อง 7 จะว่าตั้งใจมันก็ตั้งใจดูเหมือนกัน เพราะว่าช่องมีข่าวยังลูกไปหา วันไหนทำบ่อย แต่พอละครมาก็ไม่ค่อยลูกไปไหน

2. ขณะดูละคร : บางตอนที่ไม่ค่อยสนุก หรือไม่สำคัญ ก็ลูกไปทำธุระจึกจึกส่วนตัว หยิบของกินมั้ง ไม่ถึงกับนั่ง เฝ้าหน้าจอไปไหนไม่ได้ หรือบางทีก็เปลี่ยนสลับไปมาระหว่างช่อง 7 กับช่อง 3 ดูว่า ช่องไหนเรื่องอะไรน่าสนใจสนุกหรือเปล่า

ดูไปวิจารณ์ไปอยู่แล้วก็ชอบพูดขึ้นมาว่านี่น่า อย่างกานผุหงส์ มันน่าจังเลย สมัยนี้ไม่มีแล้ว ที่ลูกสะกัจะถูกทารุณอย่างนั้น ใครจะยอม เวอร์ ไม่จริงหรอก อะไรทำนองนี้

3. หลังดูละคร : ก็คุยบ้างคุยกับร้านขายของข้างๆ ร้าน ก็คุยว่าดูหรือเปล่าเมื่อคืน มันเวอร์นะ บางทีไม่ได้ดูเรื่องเดียวกันก็เล่าให้ฟังว่า เรื่องนั้นดีหรือไม่ดีอย่างไร ค่าตัวละครก็มี

พฤติกรรมกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

ไม่ค่อยอ่านจริง ๆ จัง ๆ หรือ จะอ่านชวามากกว่า นอกจากอ่านชวที่นำเสนอจนหมดแล้ว ก็จะลองพลิกอ่านนวนิยายตัดแปลงจากบทละครโทรทัศน์บ้าง แต่บ่ได้อ่านหรือกั มันก็จะได้ดูจากทีวีอยู่แล้วรู้ก่อนไม่สนุกแล้วอีกอย่างในหนังสือพิมพ์ก็ได้แต่เล่า มีบทสนทนาแต่ก็สู้ดูในทีวีไม่ได้

พวกนิยายเคยอ่านเมื่อก่อนนั่น อ่านจากบางกอก ทานตะวัน สกุลไทย เตี้ยวนี้ไม่ได้ อ่านแล้ว บางทีมันก็พอจะจำได้คล้ายคล้ายคล้าคล้า แต่ว่าจะจะลงไปในรายละเอียดว่า ใครชื่ออะไรแบบนี้จำไม่ได้ จำได้แต่เรื่องมันเป็นอย่างไรคร่าว ๆ

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ได้ดูฉาก ชุดคนแต่งตัวสวย ๆ โดยเฉพาะฉากแปลก ๆ เช่น ฉากเมืองนอก แบบนี้จะดูมากเป็นพิเศษ อย่างรัตนาวดี ก็ติดตามดูตลอด เพราะมันได้เห็นวิวทิวทัศน์แปลกตา อย่างคุณหญิงบัวตั่ง เกลียดมาก แต่พอมีฉากเมืองนอกก็จะหยุดดู หมดฉากเมืองนอกก็เปลี่ยน

ดูละครมันดูจนจะเป็นนิสัยแล้ว เพราะดูมาตั้งเป็นสิบ ๆ ปี ถึงเวลาก็ต้องดูชวชวจบก็ดูละคร ละครจบก็นอน มันก็เป็นอย่างนี้มาตลอด

แนวเรื่องที่ชอบ ชอบเรื่องที่กลมกลืนคล้ายคลึงกับชีวิตจริง อย่างที่เวอสุดโด่งชอบที่มันหลากหลาย เช่น สุดแต่ใจจะไขว่คว้า กานแพงบุญ

แนวเรื่องที่ไม่ชอบ ประเภทรัก แชวกันไปมา ไม่ชอบดู เป็นแบบวัยรุ่น ไม่สนุก ไม่น่าสนใจ อย่างดอกไม้ของนายแยม กับพี่ซี่เหมา ไปให้ใกล้ ๆ เลยไม่ดู

เรื่องการแก้ปัญหาชีวิตของตัวเอง บางเรื่องดีมีสาระก็จำเอามาใช้ คือ เป็นคนขี้บ่นลูก ๆ ราษฎาญแต่มันก็อดไม่ได้อันนี้จะต้องบ่น แต่พอเห็นจากในทีวีที่เด็ก ๆ มันราษฎาญพ่อแม่ขี้บ่น ก็เลยปลง พยายามไม่บ่น บ่นให้น้อยลง แล้วเรื่องการแย่งชิง ทำไปแล้วมันไม่ได้ผล ไม่ได้เป็นอย่างที่คิด ก็ทำให้ปลงลงบ้าง โดยเฉพาะเรื่องการชิงดีชิงเด่น แล้วก็ปลงกับเรื่องการเคร่งเครียดกับชีวิตจนเกินไป

บางทีในละครมันมักจะมีชีวิตพวกคนรวย ๆ ดูแล้วก็มานั่งนึกว่า คนรวยกว่าเขาเป็นอย่างไร จนกว่าเป็นอย่างไร แต่บางอย่างก็ไม่ได้เชื่อหมด บางทีดูแล้วมันรวยเวอร์ ก็ไม่เชื่อ

เหตุผลในการดูละครซ้ำเป็นเพราะ บางเรื่องดูนานจนเลื่อน ๆ อย่างคู่กรรมดูตั้งแต่นานกับต้นสนนี่ มันจำไม่ค่อยได้ พอเล่นใหม่ก็ดู แต่ต้องดูด้วยว่าดาราส่งดีหรือเปล้า ถ้าดีก็จะ

ติดตามดูต่อ อย่างสี่แผ่นดิน ตอนแรกว่าจะไม่ดู รู้เรื่องหมดแล้ว แต่พอเห็นว่าจินตหราแสดงดี ก็ตามดูตลอด

ประสบการณ์ที่ได้จากละครโทรทัศน์

เรื่องที่ได้อ่านดี เต็มใจนี้ไม่ค่อยมีคนเชื่อกันแล้ว แต่ในละครมันก็ยังทำให้พวกผู้ร้ายตัวอิจฉา ได้รับผลกระทบตอนจบ แต่นั่นมันอยู่ในละคร ไม่ใช่ชีวิตจริง

เด็กผู้หญิงยังงี้ก็ต้องเรียบร้อยที่ประเจิดประเจ้อมันไม่งาม คนจะว่าเราได้ ละครมันยังทำให้เห็นว่าถ้าเป็นนางเอกก็ต้องเรียบร้อย รักนวลสงวนตัว มีสัมมาคารวะ แต่ถ้าเป็นนางตัวอิจฉาก็ทำไม่ได้ ซึ่งมันก็ทำให้เห็นเปรียบเทียบว่า ระหว่างผู้หญิงดี ๆ เขาทำตัวอย่างไร กับผู้หญิงเลวเป็นอย่างไร ที่สุดท้ายใครมีความสุข

<u>หมายเลข 14</u>	อายุ 30 ปี	สถานภาพ สมรส จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4
	อาชีพ	เป็นแม่บ้านอยู่บ้านเลี้ยงลูก แต่หารายได้พิเศษด้วยการเย็บเสื้อผ้า
	รายได้	2,000 บาท/เดือน
	ที่พักอาศัย	อยู่บ้าน
	การดูละครโทรทัศน์	ดูพร้อมสมาชิกในครอบครัวอีก 3 คน เป็นคนตัดสินใจดูเรื่องอะไรเอง
	สถานที่สัมภาษณ์	ที่บ้าน
	ระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์	50 นาที

พฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : เป็นคนที่อยู่ที่บ้านตลอด ไม่ได้ทำงานนอกบ้าน ไม่ค่อยได้ไปไหน แต่ถ้ามีธุระ ต้องออกไปนอกบ้าน ก็จะรีบกลับมาดู แล้วก็รีบทำอะไรให้เสร็จเรียบร้อยก่อน แล้วจะนั่งดูอย่างเดียว ไม่ค่อยได้พลาดดูหรือ

2. ขณะดูละคร : ที่บ้านดูกับพี่สาวและลูกอีก 2 คน ดูไปด่าไป ถ้าเล่นไม่ดี ก็มีอาการเหมือนกัน ก็ต้องด่าบ้าง ส่วนใหญ่จะด่าตัวร้าย ตัวอิจฉา หรือไม่ก็ตอนที่นางเอกชื้อบื้อเกิน ไป อย่างนี้ก็โดนด่าเหมือนกัน หัวตัวเป็นคนดีตลอดเวลา ไม่ค่อยสู้ แบบเน่าสนิท อย่างนี้ก็ต้องถูกด่าบ้าง

3. หลังดูละคร : ดูเสร็จก็คุยกับคนข้างบ้านว่าเรื่องมันเป็นอย่างไรถึงไหน วิพากษ์วิจารณ์ บางทีเขาให้เล่นอย่างเช่นบทนางเอก ก็ชื้อบื้อ เป็นคนดีตลอด อย่างเรื่องกานฉุบหงส์ แต่ก็ยังดูก็ยังติดอยู่ นางเอกมันบื้อมาก ขนาดพ่อแม่ตัวเองก็ร้าย แต่ไม่ยอมกลับบ้าน

พฤติกรรมการอ่านสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

ไม่มีเวลาอ่านหนังสือพิมพ์ แต่ถ้าอ่านแล้ว รู้แล้ว เมื่อดูมันจะไม่ค่อยตื่นตื่น รอลุ้นตอนดูดีกว่า สนุกกว่า

เมื่อก่อนอ่านนิยาย แต่พอมาเล่นเป็นละครก็ดู จะดูว่าตัวแสดงแสดงอย่างไร ดีไหม ถ้าดีก็ดู ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเรื่องมันเป็นอย่างไรแล้ว ก็ยังตามดู

ฟังละครวิทยุด้วย อย่างเรื่องสะกั๊วสารพัดพิษ ฟังตอนเป็นละครวิทยุ เลยไม่ค่อยดูในทีวี พอที่เวลามันตรงกับการ์ตูนหงส์ที่ชอบ ก็เลยไม่ดู

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

มันเพลินดี แล้วก็สนุก ดูเรื่องที่มันสนุก ดีกว่าดูเรื่องเครียด ๆ เช่น ข่าว

ได้เห็นของสวย ๆ งาม ชอบดูชุด ชอบดูคนแต่งตัวสวย ๆ มันเพลินตา มองสบาย แต่ก็ไม่ได้คิดเลียนแบบ ได้แต่นึกว่าอยากแต่งตัวอยู่ในยุคนี้ ยุคนี้ ชอบยุคกระโปรงยาว ๆ พู ๆ อย่างวนิดามาก ถ้าย้อนยุคได้แล้วทุกคนแต่งตัวอย่างนั้นกันหมดก็ขอแต่งด้วย

ติดตามด้วย ตามตามเล่นเรื่องอะไรต้องตามดูหมด บางเรื่องดูทั้งใจเล็กใจใหญ่ อย่างเมียหลวง พอแชนเล่นก็ดูอีก ชอบแชน คู่กรรมก็รู้เรื่องมาก่อน แต่ก็ตามดูเพราะชอบเบิร์ด ไม่ชอบนางเอก ดูทั้งหนัง อ่านทั้งหนังสือ คือดูดารา ถ้าดาราดี ๆ ก็ยังชอบดู ชอบดูดารา

แนวเรื่องที่ชอบ ชอบละครผีมากที่สุด อย่างของกันตนาชอบทะเลาะผีก็ดู เช่น ห้องหุ่น สุสานคนเป็น ตอนนี้มีอาถรรพ์วันอาทิตย์ ก็ติดกันทั้งบ้าน ดูจบเป็นตอน ๆ ไม่ต้องรอลุ้น ดูแล้วก็กลัวไม่กล้าเข้าห้องนอน แต่ก็ยังดู

แนวเรื่องที่ไม่ชอบ เมืองโพลีเพล้ มันเป็นการเมืองเกินไป หนักเกินไป เพราะคงเหนื่อยจากงานบ้าน ก็เลยทำให้อายุคุณเรื่องสบาย ๆ ไม่ต้องคิดมาก

ดูเพราะไม่มีอะไรจะให้ดูด้วย เพราะทุกช่องเป็นละครหมด แล้วก็อยู่บ้านทั้งวัน มันกำหนดเวลาได้ หมดช่วงไหนทำอะไร ช่วงเย็นดูละครสักใจ จบก็ทำกับข้าว กินข้าว ดูข่าว ดูข่าวจบมันก็ต้องดูละคร จะให้ทำอะไร มันชินมันเป็นอย่างนี้มาหลายปีแล้ว นี่ก็ไม่ออกเหมือนกันว่า ถ้าไม่ดูละครแล้วจะให้ไปทำอะไร

นี่สมมติตัวเองในฉากรักด้วย ถ้ามันร้องอนงค์ดังก็ชอบดูนะ แต่ถ้านางเอกมันงอนมากก็อดคิดไม่ได้ว่าถ้าเราเป็นผู้ชายจะไม่ง้ออย่างนี้หรอก เรื่องจริงมันก็คงไม่มีใครมาง้ออย่างนี้

ฉากที่ใช้คำตำเฒ่าร้อนอย่างกานพวงหงส์ ที่แม่ 3 คนคอยมาช่วย คอยดีกับคนอื่นให้นางเอกก็จะชอบดู รู้สึกสะใจ ละครที่จะพูดอะไรก็ไม่พูด อย่างกนกกลายโบทัน ไม่สะใจ ไม่ชอบ เจอหน้ากันก็มองกันโง่มา ไม่ยอมเปิดเผยความในใจ ไม่ทันใจ ไม่ชอบดูเรื่องนี้

พวกละครย้อนยุคมันก็ทำให้เห็นว่า ชีวิตคนสมัยก่อนเขาอยู่กันอย่างไร เจอปัญหาอะไร เช่น สี่แผ่นดิน ซึ่งเป็นยุคที่เกิดไม่ทัน มันก็ทำให้เราารู้

บางทีได้เห็นชีวิตตัวละครที่มันแยกว่าเรา ก็อดเปรียบเทียบไม่ได้ มันทำให้รู้สึกดีขึ้น รู้สึกว่าเราก็ไม่ได้แยคนเดียว คนอื่นก็ทุกข์เรื่องปากเรื่องท้องเหมือนกัน

ได้เห็นแบบอย่างในเรื่องตะวันตกชิงพลบ ชอบตัวละครที่มันจนมาก่อนแล้วมารายตอนหลัง อย่างนี้ชอบดู เห็นการต่อสู้มาด้วยล้างแค้น อดทนต่อความลำบาก จะเป็นแบบให้เราได้ มันทำให้ได้ขบคิด มันสอนให้อดทน สอนให้สู้ชีวิต ก็ไปดูเอาไว้ใช้สอนลูกด้วย

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

คนสมัยนี้เท่าที่เห็นตายไม่เห็นได้ดีแม้ว่าละครมันจะบอกว่าเท่าที่ได้ดีแต่มันชักกับชีวิตจริงไม่ได้แล้ว

หมายเลข 15 อายุ 37 ปี สถานภาพ สมรส จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4
อาชีพ แม่บ้าน อยู่กับบ้านรับจ้างแกะตะ เช็บเส้นโหล
รายได้ 2,000 บาท/เดือน
ที่พักอาศัย อยู่บ้าน
การดูแลครอบครัว/ทัศนคติ ดูพร้อมสมาชิกในบ้านอีก 4 คน
สถานที่สัมภาษณ์ ที่บ้าน
ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์ 1 ชั่วโมง

พฤติกรรมการดูแลครอบครัว

1. ก่อนดูแล : ไปไหนทำอะไรอยู่ก็ต้องรีบกลับ เดี่ยวจะไม่ทันดู เคยดูจบวันนี้ พรุ่งนี้ก็ต้องตามต่อ ต้องรีบกลับมาให้ทันดู ถ้ามีนัดไม่สำคัญก็ไม่ยอมไป ถ้าพลาดดูก็จะถามคนที่บ้าน เอา ทั่วทุกอย่างให้เรียบร้อย อาบน้ำกินข้าวให้เสร็จแล้วมานั่งจ้องเลย เป็นคนชอบดูละครทีวีมาก ดูตั้งแต่เป็นเด็กจนโตก็ดูมาตลอด มันชอบดูละครทั้งในทีวีและในโรง ยิ่งเป็นลิเกยิ่งชอบขนาดทิ้งลูกทิ้งเต้าไปดูลิเก
2. ระหว่างดูแล : ดูกันทั้งบ้านลูกสาว พี่สาว หลาน ดูไปวิพากษ์วิจารณ์ไป อู๊ย! เวอร์ ทำอะไรไม่เห็นเข้าเรื่องเข้าราว ดูไปด่าไป มัน มันตรงที่ได้ดูได้ด่าไปด้วยนี่แหละ
3. หลังจากดูแล : วันรุ่งขึ้นก็เอาไปคุยกับเพื่อนบ้านก็คุยกันว่าเมื่อคืนดูหรือเปล่า ดูแม่หญิงนะถึงตอนไหนใครเล่นเป็นอย่างไร วิพากษ์กันไป แถวนี้อีกมีจะดูช่อง 7 เหมือน ๆ กัน แพนช่อง 7

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ดูเพราะดารา เน้นที่ดารามากกว่าเรื่อง ถ้าคนแสดงเป็นคนที่เราชอบก็จะติดตามดู เล่นเรื่องอะไรก็ทึ่งก็อยากดู ถ้าเรื่องดีอย่างไร แต่ดาราไม่ชอบก็ไม่ดู แต่ถ้าเป็นดาราที่ชอบ เรื่องมันจะเน้า-เนาอย่างไร ก็ตามดู ชอบดูดาราที่เห็นหน้ากันบ่อย ๆ ส่วนใหญ่ก็ดาราช่อง 7 เอาช่อง 7 เป็นเกณฑ์ ของช่อง 3 ดาราไม่คุ้น เลยไม่ดูละครช่อง 3 อย่างวนิดาไม่ดูเพราะไม่คุ้นลลิตา ตอนศรีบุญเล่นเรื่องบ้านทรายทอง ตามดู แต่ดูเพราะมันดูดีชอบมันดูดี เพราะคุ้นหน้าด้วย

ดูเพราะได้เห็นของสวย ๆ งาม ๆ เช่น เสื้อผ้า ชอบเห็นตัวละครมันแต่งตัวกันสวย ๆ อย่างแม่หญิงนี้ก็ชอบมันรุ่น 20 ปีที่แล้ว รุ่งเพชร ตอนนั้นกำลังรุ่น ๆ เห็นเพชรแล้วยังว่าสวย แต่ตอนนี้ดารารุ่นใหม่ใส ก็ดูว่ามันแปลกตาดี แล้วก็สวยกว่าคนรุ่นเก่าเสียอีก

เลียนแบบเสื้อผ้าดาราด้วย จำไว้ว่าชุดนี้สวยแล้วก็ไปสั่งตัด ชอบทรงผมของลิเรียม ทุกทรงแต่ไม่ได้ทำตาม มันคนละวัยกัน ไม่ได้เลียนแบบการแก้ปัญหาชีวิตของตัวละคร เพราะปัญหามันไม่เหมือนกัน

ที่ดูละครเป็นเพราะความชอบแล้วมันก็ชิน ดูมาตั้งแต่เป็นสาวรุ่น ๆ มันก็ถึงช่วงนี้มันเคยดูละคร เหมือนตอนที่เที่ยงต้องกินข้าว ก็จะรอดู ใจมันจดจ่ออยู่เหมือนคอยมาหึ่งวัน เป็นความเคยชินอย่างหนึ่ง ถึงเวลาดูก็ต้องดูละครก็คล้ายชีวิตคนจริง ๆ นี่แหละ มันก็ช่วยปลดปล่อยได้นะ ว่ามีคนที่เขาแยกที่เรา เรายังมีบ้านอยู่มีญาติ บางเรื่องดู ๆ ไปมันก็คล้ายเรื่องของเรา เหมือนกัน เป็นคนที่แยกว่าก็ทำให้เป็นกำลังใจ ว่าได้ที่แยกที่เรา ก็เยอะเยอะ

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ละครส่วนมากมันทำให้เราเห็นนะว่าคนที่ได้ดีทำชั่วได้ชั่วอยู่แล้ว แต่ชีวิตจริงไม่รู้จะเป็นอย่างนั้นหรือเปล่า เพราะละครมันมีจุดจบให้เห็น ชีวิตมันจบยาก แล้วเราก็ไม่เห็น แต่ละครเดียวมันก็จบ ตัวร้ายได้ผลกรรมไป ถ้าแต่วัดจากชีวิตตนเอง และชีวิตคนที่รู้จัก ทำให้ไม่เชื่อว่าที่ดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

หมายเลข 16	อายุ 36 ปี	สถานภาพ สมรส	จบการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 3
	อาชีพ		ลูกจ้างโรงงานเอกชน
	รายได้		2,500 บาท/เดือน
	ที่พักอาศัย		อยู่บ้าน
	การดูละครโทรทัศน์		มักจะดูคนเดียว
	สถานที่สัมภาษณ์		ที่บ้าน
	ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์		45 นาที

พฤติกรรมก่อนการดูละครโทรทัศน์

1. พฤติกรรมก่อนดู : ไม่มีชาคนติดละครขนาดว่า ไม่รับนัดไปทำอะไรตามที่ตัวเองว่าจะทำ ติดมันก็ติดแต่ถ้าอย่างอื่นสำคัญกว่าก็จะไปทำอย่างอื่นได้ ปกติกลับถึงบ้านไว เพราะลูกยังเล็ก กลับมาก็ดูแลลูกกินข้าว วันธรรมดาลูกนอนไวเพราะต้องไปโรงเรียน ลูกนอนแล้วก็จะเปิดดูทีวีซึ่งก็ใกล้ช่วงละครมาพอดี ก็มักจะดูคนเดียวเปิดทีวีเบาๆ กลัวลูกจะตื่น ยกเว้นวันศุกร์ ลูกนอนดึกได้ ก็เลยมักจะติดตามละครช่วงวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ของช่อง 7 เป็นประจำ
2. ขณะดูละคร : ก็ดูอยู่คนเดียว ไม่ได้ทำอะไร ไม่ได้พูดวิพากษ์วิจารณ์อะไรหรอก มันเป็นละคร ตัวแสดงต้องเล่นให้ดูตามบท จะไปตำเขาได้ยังไง
3. หลังดูละคร : ก็เอาไปคุยกับเพื่อนที่ทำงาน จะคุยเกี่ยวกับเนื้อเรื่องมากกว่าว่าพระเอกมันน่าจะเป็นอย่างนี้ น่าจะเก่งกว่านี้ แต่คนอื่นเขาก็ตำตัวละครไป ก็ฟังได้

พฤติกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

อ่านประจำเพราะที่บ้านซื้อหนังสือพิมพ์ ก็อ่านที่ลงพิมพ์ก่อนซึ่งอ่านแล้วมันก็มีผลนะว่ารู้แล้วบางทีมันก็รู้สึกว่ามันดูก็ได้ ถ้าไม่ค่ออย่าง เพราะในหนังสือพิมพ์เองก็จะลงล่วงหน้าไปหน่อยเดียว มันก็ใกล้เคียงกับบทที่ ากให้มันดูก็ได้

อ่านนิยายมาก่อน เพราะเป็นคนชอบอ่านหนังสือ บางเรื่องก็อ่านมาก่อนแล้ว แต่บางเรื่องพอดู ๆ ไปสนุกจัง อยากรู้ว่ามันเป็นอย่างไร ก็เลยไปเช่าหนังสือมาอ่านเลย อ่านจนอึ้งหายอยาก ทีวีเลยชักไม่อยากจะดูมันรู้แล้ว แต่ก็เปิด ๆ ดู ๆ ไว้

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

เวลาดูละครเรื่องไหน ก็ดูที่ตัวเรื่องก่อนว่า เป็นเรื่องดีมีสาระไหม พระเอกเก่งไหม นางเอกเก่งไหม ไม่ชั่งเงาอย่างนี้จะไม่ยากดู นางเอกโง่ ๆ ซื่อ ๆ นี่น่าเบื่อ อย่างแม่หญิงนางเอกทำเป็นแกล้งโง่แกล้งจน มันไกลความจริง

ชอบดูฉากที่ไม่คุ้นเคย เป็นคนไม่เคยไปทะเล ไม่มีปัญหาพาลูกไปด้วย พอเห็นฉากทะเลก็จะชอบ อยากให้ลูกเห็นว่าทะเลเป็นอย่างไร พวกบ้านที่แต่งสวย ๆ ก็ชอบดู มันสวยดีเห็นแล้วมีความสุข

ดูละครแก้เหงา แก้กส์ด้วย เพราะมีภาระต้องรับผิดชอบลูก งานบ้านก็จุกจิก งานมัน
ท้อแล้วก็ท้ออีก ท้อมานอกบ้านด้วย พอท้อมานบ้านเสร็จมันก็อยากพักผ่อน อยากดูละคร อยากติดตามเรื่อง
อยากรู้ว่าเรื่องมันจะเป็นอย่างไรต่อไป แต่ก็รู้เนะว่ามันเป็นเรื่องที่คนแต่งขึ้น

ดูละครมันได้เห็นว่าชีวิตคนอื่นเขาเป็นอย่างไร เจอปัญหาอะไร อย่างพจมานในบ้าน
บ้านทรายทอง เวลาดูก็จะสอนลูกว่าคุณรวสิมันก็ยุ่ง เรื่องมรดก เรื่องความรัก อัจฉาริชยาถิ่น
แต่คนจนอย่าง เราก็อยุ่ง เรื่องท้อมาหากิน

เรื่องชีวิตเป็นอนันต์มันใกล้เคียงกับชีวิตตนเอง เพราะก็เข้าบ้านอยู่อย่างนี้ มันท้อให้เรา
รู้ความยากลำบากที่ตัวละครมันเจอ แต่ของเราดีกว่า มันก็เลยช่วยปลอบใจตัวเองได้ว่า ยังมี
คนที่แย่กว่า เรายังดีกว่าเขา ก็ท้อให้มีกำลังใจสู้ขึ้น

แนวเรื่องที่ชอบคือแนวชีวิตสมจริง เพราะมันช่วยท้อให้เพลินไปกับตัวละคร จนบางที
ก็ลืมเรื่องยุ่งชานานชีวิตตนเอง

แนวเรื่องที่ไม่ชอบคือแนวตลก คงเป็นเพราะ เครียดกับชีวิตกระมัง พอตลกแล้ว
รู้สึกว่ามันไม่ขำ มันเลยท้อให้รำคาญ ไม่อยากดู

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ไม่ได้รับการยืนยันความคิด ความเชื่อใด ๆ จากการดูละคร

หมายเลข 17	อายุ 36 ปี	สถานภาพ สมรส ไม่ได้เรียนหนังสือ
	อาชีพ	แม่บ้าน หารายได้พิเศษด้วยการรับจ้างพ่นก้านดอกไม้ ประดิษฐ์
	รายได้	700 บาท/เดือน
	ที่พักอาศัย	อยู่บ้าน
	การดูละครโทรทัศน์	ดูคนเดียว
	สถานที่สัมภาษณ์	ที่บ้าน
	ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์	40 นาที

พฤติกรรมการดูแลครอบครัว

1. ก่อนดูแล : ละครมันมาดึก เกือบ 3 ทุ่ม ก็จะทำอะไรเสร็จหมดแล้ว ก็จะเตรียมตัวดูแลเต็มที่ไม่ค่อยได้พลาดดูหрок มันแทบไม่ได้ออกจากบ้านไปไหนไกล ๆ เลย
2. ขณะดูแล : นั่งดูเฉย ๆ ไม่ได้ทำอะไรไปด้วย ก็ส่วนใหญ่นั่งทำเสร็จหมดแล้วแล้วใกล้ 3 ทุ่มลุก ๆ ก็จะหลับหมดแล้ว เลยนั่งดูอยู่คนเดียว สามีกียังไม่กลับบ้าน นั่งดูคนเดียวก็เลยไม่รู้จะพูดอะไร ได้แต่นั่งนึกอยู่ในใจคนเดียว นึกเฉย ๆ ว่าก็เพราะมันเป็นนางเอกพระเอก มันถึงทำอย่างนี้ อย่างนี้ได้ บางทีถ้ากรจะจุ่มกรจะจุ่มก็ทำให้เปลื่อยมได้เหมือนกัน
3. หลังดูแล : บางทีก็คุยกับเพื่อนบ้าน เพราะตอนเช้า ๆ ต้องเดินไปส่งลูกไปโรงเรียน กลับเข้าบ้านเห็นคนข้างบ้านเขานั่งคุยกัน ก็ฟังด้วย คุยเรื่องละคร เราก็ดูด้วย แต่บางทีก็ไม่ได้คุยกับใคร

พฤติกรรมการอ่านสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

ไม่ได้อ่านอะไรเลย เพราะไม่ได้เรียนหนังสือ

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ดูแล้วมันก็เพลิน ก็สนุก มันเหมือนชีวิตคนนะ ใครว่าเป็นละครน้ำเน่าไม่จริงหรือ เพราะชีวิตคนมันก็เป็นอย่างนี้ ไม่หนีจากละครเท่าไรหรือ ไม่อย่างนั้นคนจะดูหรือ ถ้ามันไม่ฮา ชีวิตจริง

ชอบดูเนื้อเรื่องด้วย ไม่ได้มีดาราคณเฑาะชอบเป็นพิเศษหรือ ถ้าเรื่องมันดีใครจะเล่นก็ได้ก็เรื่องมันสนุกเสียแล้ว มันก็ชอบ มันก็ติดตาม

ไม่ชอบดูหนังผี มันวิ่งไปวิ่งมา แต่งหน้าแต่งตาก็รู้ว่าเป็นคน

ดูละครมันทำให้ได้เห็นชีวิตคนอื่น คนแถว ๆ นี้ก็มีปัญหาคล้าย ๆ กัน ปากกัดตีนถีบเหมือนกันในละครเราก็เห็นนะ ว่าคนรวยมันก็มีทุกข์ เหมือนกันแต่บางเรื่อง เห็นคนทีละบ้างกว่า มันก็ทำให้จบลงได้อยู่อย่างนี้ถ้าสบายใจก็พอแล้ว ดูแล้วก็สบายใจขึ้น

ดูละครแล้วได้สาระด้วย ได้คติสอนใจ มันก็แล้วแต่เรื่องอีกนั่นแหละ อย่างเรื่องด้วยเนื่อนาบุญดูแล้วอยากทำดี เรื่องริษยาดูแล้วก็ทำให้คิดนะ ว่า คนเราจมอยู่กับความกลัวมาก ๆ มันไม่ดี มันไม่ช่วยอะไรเลย

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ยังไง ๆ ก็รู้สึกว่าคุณผู้หญิงต้องเรียบบร๊วย ต้องไม่แต่งตัวโป๊ ต้องไม่เปลี่ยนยังบ่อย คนก็ยังบออย่ามาเซ่ผู้หญิงดีนะ อย่างแม่เบีย้ง ไม่ชอบดูเลย ผู้หญิงไม่ดี นางเอกสาธอน คุณแล้วก็สอนลูกไปด้วย

<u>หมายเลข 18</u>	อายุ 20 ปี	สถานภาพ สมรส	จบการศึกษาระดับประถมปีที่ 4
	อาชีพ	ลูกจ้างเอกชน	
	รายได้	3,300 บาท/เดือน	
	ที่พักอาศัย	อยู่บ้าน	
	การดูละครโทรทัศน์	ดูพร้อมกับสมาชิกที่บ้าน 7 คน แต่มีโทรทัศน์ส่วนตัวใน ห้องนอน บางครั้งจึงดูคนเดียว	
	สถานที่สัมภาษณ์	บ้าน	
	ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์	1 ชั่วโมง 10 นาที	

พฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : ตอนนี้ติดแม่หญิง ไปเที่ยวไหนก็ต้องรีบกลับมาดูแม่หญิงให้ได้ แต่ถ้าไปต่างจังหวัดไม่ดูก็ได้ แต่ต้องถามคนรู้จักว่ามันไปถึงไหนแล้ว
2. ขณะดูละคร : ที่บ้านมีโทรทัศน์ 2 เครื่อง ถ้าดูหนึ่งแบบ แม่หญิง จะชอบดูในห้องคนเดียวในบ้าน ดูตอนที่มันสนุก ๆ ก็ต้องไปนั่งหน้าชิดจอ มันอยากดูากส์ ๆ ไม่พลาด แต่ถ้าละครตลกหัวเราะคนเดียวไม่มัน
ดูไปด้วยอย่างริษยา ไม่ได้ตำหน่อมชูลินะ เพียงแต่ว่าเปรย ๆ ขึ้นมา มันเกินไปที่จะแค้นอะไรมากขนาดนั้น ตายยังไม่อภัยให้ลูก แต่ก็ถือว่านี่คือ การแสดง เราเกลียดไม่ได้เกลียดนักแสดงหม่อมมาบีก็งกสมบัติเกินไป ทำได้แม้ลูกตัวเอง มันก็เล่นตามบทมัน เราก็วิจารณ์ตามบท
3. หลังดูละคร : คุณี่ต้องคุยอยู่แล้วไม่พลาด ทำานกันคนละตึก อยู่คนละฝั่งถนน ยังต้องข้ามถนนไปคุยเลย มันอัดอั้นนะถ้าไม่ได้คุยกับเพื่อน บางทีก็ดำวาวัวร์ไป รัยวัวร์ พระ เอกชื่อป้อ

พฤติกรรมกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

ไม่ค่อยอ่านหนังสือพิมพ์ ส่วนใหญ่จะดูจากทีวีเลย หนังสือพิมพ์ไม่ค่อยมีเวลาอ่าน บางทีหนังสือพิมพ์ก็ไม่มี ไม่อยู่ที่โต๊ะ ไม่รู้จะไปตามที่ไหน ชี้แจงตามเลยไม่อ่าน

แต่เรื่องไหนติดมาก ๆ แล้วมันเคยเป็นหนังใหญ่มาก่อน ก็จะไปเช่าวีดีโอมาดูเลย ถ้าเป็นดาราที่ชอบก็ยิ่งอยากตามดูอีก แม้จะรู้เรื่องแล้วก็ตาม

นวนิยายส่วนใหญ่ไม่ได้อ่านไม่มีเวลา เป็นคนเรียนน้อย แต่งงานเร็วด้วย เลยไม่ค่อยมีเวลาทำหนังสือที่ต้องใช้เวลาอ่าน ๆ

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

เป็นคนชอบดูละคร มันสนุก ไม่ต้องคิดอะไรมาก กลับถึงบ้านมันแทบไม่ต้องทำอะไรอยู่แล้ว ก็ต้องดูละครนี้แหละ

ชอบดูละครย้อนยุค อย่างแม่หญิง เพราะตัวเองยังไม่เกิด เป็นสมัยแม่ ชอบดูการแต่งตัวมันเก่า ๆ เรื่องวนิดาก็ติด แบบนี้มันดูดีเพราะชุดสวย ละครแบบปริศนา เจ้าสาวของอานนท์ก็ชอบอย่างนาคราชนี่ก็ชอบ มันย้อนยุคแบบเกิดไม่ทันเลย เลยทำให้ต้องติดตามดูทุกอาทิตย์ เสื้อผ้าสวย ๆ ดูแล้วมันเพลิน เสื้อสวย ๆ ฉากสวย ๆ มันมีทุกช่องอย่างเรื่องแม่หญิง เกิดไม่ทันเห็นยุคนั้น ละครมันก็ทำให้เห็น ได้ดูได้เห็นเสื้อผ้า ทรงผม รู้สึกถูกใจไปหมด อย่างเสื้อผ้าก็จามาเลียนแบบตัดบ้างพอเห็นในละครมันแต่งแล้วสวย ก็จะจำเอาไว้ว่าชุดอย่างนี้มันต้องใส่กับอะไรถึงจะดูสวย บางทีนุ่งยีนส์ก็จะจำว่ายีนส์ต้องใส่กับเสื้อแบบไหนถึงจะดูสวย ดูแล้วก็จำแล้วก็ทำตาม

ดูดาราด้วย ดูว่าแสดงได้ดีตามบทไหม ชอบดาราแทบทุกคน เลยดูแทบทุกเรื่อง แต่ติดมากน้อยต่างกัน ดูที่เนื้อเรื่องอีกที ถ้าเป็นแนวเรื่องที่ชอบก็ติดง่าย ส่วนใหญ่ก็จะดูไปเรื่อย ๆ ถ้านักแสดงแสดงดี เขาพูดอะไรออกมาก็น่าเชื่อถือ อย่างใหม่แดง แสดงกันดี เข็มชั้น สะจ๊วจได้ตอบถึงพริกถึงขิง ชอบภักวีทแสดงเรื่องนี้มาก

แนวเรื่องที่ชอบ ชอบละครรัก เพราะว่าดูแล้วไม่ต้องคิดมาก ดูแล้วไม่ต้องคิดอะไรจริงจัง มันไปของมันเรื่อย ๆ ละครรักที่ต้องต่อสู้ฝ่าฟันอุปสรรคผ่างล้อมอย่างแม่หญิง ปริศนาวนิดาก็ชอบดู

แนวเรื่องที่ไม่ชอบ เรื่องหนัก ๆ อย่างเมืองโพลีเพล้ ขนาดว่าชอบบิณฑ์ ยังไม่อยากจะ
เลยไม่ชอบเรื่องที่มีมันเกี่ยวข้องกับการเมือง แต่ถ้าช่วงนั้นไม่มีอะไรดูก็ดูดู ละครตลกที่จบแล้ว
หัวเราะอย่างเดียวไม่ได้อะไร ไม่ชอบ เช่น พ่อปลาไหลแม่พังพอน

ดูละครบางเรื่องมันทำให้ได้ข้อแนะนำในชีวิต เช่น นางเอกมันต้องอดทนหาใหม่
ต้องดีต้องอดทนตลอด มันก็คล้ายชีวิตตัวเองที่ต้องอดทน ก็จะคอยเอามาช่วยนางเอก แล้วก็จำ
มาบอกตัวเอง เห็นชีวิตนางเอกในละคร บางทีมันก็ได้ข้อคิดบางอย่างมาลอบประโลมใจ
อย่างเช่น เรื่องผัวจะโอบมีเมียน้อย ในละครมันจะแสดงให้เห็นสาเหตุว่า เป็นเพราะเมียทิ้งหาง
เกินเหตุ ผัวไปคุยกับผู้หญิงอื่นไม่ได้พอแล้วก็ต้องคอยบอกกับตัวเองว่า อย่าทำตัวแบบผู้หญิงคนนี้
เวลาเจอหน้าแฟนต้องหันหน้าคุยกันให้ดี ๆ ก่อน จะพยายามจำไว้ว่า อย่าขึ้นเสียง อย่าร้ายกับ
แฟน เพราะพอดูจบแล้วที่ต้องหย่าร้าง เลิกกันไปก็เพราะ เข้ากันไม่ได้กับผู้หญิง ในละครมันทำ
ให้เห็นเป็นตัวอย่าง บางทีก็เอามาใช้กับตัวเองแฟนกลับบ้านดึก ก็อย่าตีโทษตีหาย ถ้าใช้อารมณ์
มันไม่มีอะไรดีขึ้นมา อารมณ์ชั่ววูบไม่ดี

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

มันสอนเรื่องเป็นลูกผู้หญิงต้องเรียบร้อย ต้องทำตัวให้ดี เวลาเห็นผู้หญิงที่แต่งตัวไม่
เรียบร้อย แต่งหน้าจัด ๆ ยังรู้สึกตำหนิเขาเลย ยิ่งเรื่องความบริสุทธิ์ยิ่งสำคัญ มันเป็นทั้งความ
เชื่อฟังบ้าง ทั้งได้เห็นจากละคร เกือบทุกเรื่องทั้งวันดา แม่หญิง ที่ทำให้รู้สึกว่าคุณผู้หญิงต้องรักษานวล
สงวนตัว

หมายเลข 19	อายุ 45 ปี	สถานภาพ สมรส	จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 7
	อาชีพ		นักการของบริษัทเอกชน
	รายได้		3,500 บาท/เดือน
	ที่พักอาศัย		อยู่บ้าน
	การดูละครโทรทัศน์		ส่วนใหญ่ดูคนเดียวถ้าสามีกลับบ้านเร็วก็ดูกับสามี
	สถานที่สัมภาษณ์		ที่ทำงาน
	ระยะเวลาที่สัมภาษณ์		1 ชั่วโมง

พฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : จะเปิดดูตั้งแต่ข่าว แล้วต่อด้วยละคร แต่ละครบบางที่จะดูของช่องอื่นด้วย ถ้าติดมาก ๆ แล้วมาเวลาเดียวกันก็จะเปลี่ยนสลับ แต่ระยะหลังที่พามาเลิกดึกกลับบ้านไม่เป็นเวลา เลยต้องทบทวนใจไม่ให้ติดมาก ไม่ดูก็ได้ แต่ก็คล้าย ๆ กับรู้สึกว่าจะอยากให้เห็นคนอื่นที่เขาดู ๆ กันแล้วมาบอกว่าเธอไม่ได้ดู มันเลยทบทวนให้เรายากดู มันขึ้นกับว่า วันไหนกลับเร็ว กลับเร็วก็เปิดดูอยู่แล้ว ถ้าติดมาก ๆ อย่างคู่กรรม แล้วกลับบ้านไม่ได้ ติดหลายเวลา จะหงุดหงิดนะ เพราะอยากดูยั้งตอนสั้น ๆ ไม่อยากพลาด บางที่ต้องแวะลงกลางทาง ทำเป็นสั่งอาหารไปนั่งดูที่ร้านที่เขาเปิดดูอยู่

2. ระหว่างดู : ปกติจะรีบอาบน้ำให้เสร็จ อยากดูอย่างสบาย แต่ถ้ากลับไปมีละครพอดี ก็ต้องทำกับข้าวไปด้วย หุ่นข้างไว้ แต่จะลุกไปทบทวนข้างช่วงโฆษณา พอหมดโฆษณาก็มานั่งดู ส่วนใหญ่จะดูคนเดียว สามมีกลับดึก ลูก ๆ ก็แยกย้ายไปแล้ว ก็เลยไม่ได้พูดวิพากษ์วิจารณ์อะไร เขาเขียนบทมาอย่างนี้จะไปด่าเขาก็ไม่ถูกบทมันเป็นเอง ถ้าเขาเล่นเองไปอย่าง เขาเล่นตามบทผู้กำกับกับให้เล่น จะไปด่าว่าเขาเวอร์ ก็ว่าเขาไม่ได้เขาเป็นนักแสดง

3. หลังการดู : ก็ต้องมาคุยกับเพื่อนที่พามา กับน้อง ๆ ที่พามาด้วย เพราะว่าเราติดไม่อยากพลาดดู คนอื่นเขาก็ดูกัน เราอายุก็มากแล้ว ไม่เหมือนเด็ก ๆ อยากจะรู้เตี้ยว่าไม่ทันสมัยกับเขาก็จะช่วยกันชงพักเที่ยง เพราะจะได้มาอยู่รวมกัน กินข้าวร่วมกัน ก็คุยว่าเรื่องนั้นเป็นอย่างไร ไปถึงไหน ทั้งเล่าให้กันฟัง ทั้งนิทานตัวละครไปด้วย โจนหมดเลยทั้ง นางเอก พระเอก ตัวอิจฉา ไม่พ้นถูกนิทาน

พฤติกรรมการอ่านสิ่งพิมพ์สันทนาการและครุโทรทัศน์

อ่านหนังสือพิมพ์ทุกวัน อ่านที่ที่พามาที่นี่แหละ ช่วงเที่ยงหนังสือพิมพ์มักจะวางก็จะอ่าน ต้องรู้ก่อนเผื่อไว้ว่าไม่ได้ดูในวันหน้า ต้องรีบอ่านในวันนี้ เพราะ หนังสือพิมพ์ลงเร็วกว่า

หนังสือพิมพ์ที่อ่านบางครั้งไม่เหมือนกับที่แสดงในทีวีนะ มันแตกต่างกันไปจากที่เขาแสดง จะเพิ่มขึ้นหนังสือพิมพ์ลงละเอียด อ่านหนังสือพิมพ์แล้วไปดู ไม่เห็นเป็นอะไรเลยมันช่วยกันเสียอีกได้ไปคนละแบบ ไม่รู้สึกกร่อยหรือ

นวนิยายชอบอ่านมาก อ่านตั้งแต่เป็นสาว ๆ งานที่พามาพามีเวลาว่าง บางทีก็เข้านิยายเป็นเล่มมานั่งอ่าน รู้เรื่องก่อนก็ทบทวนให้รู้ว่าเรื่องนั้นดี ไม่ดี สนุกหรือไม่สนุกอย่างไร ช่วยทำ

ทำให้รู้สึกว่าจะครื่องนั้นเราควรจะดูดีหรือเปล่า

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ดูละครมันคลายเครียดได้มาก บางทีบางวันก็รู้สึกว่าจะไร ๆ มันไม่ลงตัว งานก็หนัก มาทั้งวันบางครั้งนั่งลงดูทีวี มันก็คลายเครียดได้ดี เพราะว่าที่บ้านกับที่ทำงานมันใกล้กัน เกือบ 2 ชั่วโมงที่ต้องเสียเวลาเดินทาง รถมันติดน่าดู ดิ้นเข้าเลิกลึก เหนื่อยมาก ถึงบ้านก็อยากพัก เพราะมันเหนื่อยขนาดถ้วยชามอาทิตย์หนึ่งล้างที กลับถึงบ้านถ้าไม่เปิดทีวี มันก็เหงาอะ ต้องเปิดไว้เป็นเพื่อนบ้างดูว่าไปถึงไหนแล้ว ชีวิตเจองานก็เครียดแล้ว เลยอยากดูอะไรที่มันไม่ต้องคิดมาก แต่ที่ดูยาวเพราะอยากทันเหตุการณ์

ดูละครมันได้เห็นชุดสวย ๆ นะ ไม่ว่าจะยุคเก่ายุคใหม่ เสื้อผ้าตัวละครต้องสวยอยู่แล้ว แล้วก็เคยเป็นช่วงตัดเสื้อมาก่อน พอเห็นชุดสวยๆ ก็นึกค้นไม้ค้นมือ อยากตัดตามบ้าง ชุดในแม่หญิงสวยจริง ๆ พี่เป็นคนของยุคนั้นด้วย ต้องหุ่นผอม ๆ เปรี้ยว อย่างพี่สาวพระเอก อย่างนั้นเหมาะ สวย แม่หญิงเรื่องมันไม่มีอะไรมากหรอก แต่ที่ดูนี่ดูเพราะชุดจริง ๆ

ได้รับความแนะนำจากการดูละคร เช่น เรื่องด้วยเนื่อนาบุญ มันทำให้ลึกลับคิดว่า คนอื่นเขายังทำได้ดีกันดี ทำไมเราจะตั้งใจทำมันบ้างไม่ได้ เชียวหรือ จะเอาไว้อวดลูกเราด้วย ให้ทำได้ดีเท่าที่จะทำได้ อย่าโกหก เรารู้ว่าลูกเราบางทีมันก็โกหก เราก็พยายามสอนอบรมเขา

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

มันสอนเรื่องที่ดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว อย่างเรื่องด้วยเนื่อนาบุญ มันทำให้เห็นเลยว่าคนเรา มันขึ้นกับกรรมที่คุณกระทำ เพราะฉะนั้นถ้าคุณทำกรรมดี คุณก็ได้รับผลของกรรมดี ได้รับความสุขแล้วอยากทำความดีเยอะ ๆ

หมายเลข 20 อายุ 35 ปี สถานภาพ โสด จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
 อาชีพ แม่บ้าน หารายได้ด้วยการรับจ้าง เย็บเสื้อผ้า
 รายได้ 2,000 บาท/เดือน
 ที่อยู่อาศัย อยู่บ้าน
 การดูแลครอบครัว ดูพร้อมสมาชิกในบ้าน 5 คน
 สถานที่สัมภาษณ์ ที่บ้าน
 ระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ 50 นาที

พฤติกรรมการดูแลครอบครัว

1. ก่อนดูแล : เป็นแพนช่อง 7 จะดูตั้งแต่ข่าวเย็นละคร พอละครเลิกก็ขึ้นนอน ช่วงที่ติดขมึนกับบูน รู้ว่ามีมันมาวันไหน ก็ต้องเตรียมตัวไว้ ทว่าหัวร้างพลาดไม่ได้เลย
2. ขณะดูแล : ไม่ทำอะไร ไม่มีอะไรจะทำแล้วนี้ ก็นั่งดูอย่างเดียว ดูด้วยกัน ทั้งบ้าน ระหว่างดูก็คุยกันวิพากษ์วิจารณ์กันไป ส่วนใหญ่จะตำ คำนางเอกบ้าง นางเอกจะถูกตำ ประจํา ยืดขาด เล่นตัว เวอร์ อะไรอย่างนี้
3. หลังดูแล : ก็วันรุ่งขึ้นจะเดินไปซื้อของที่ร้านปากตรอกอยู่แล้ว คนผ่านไปผ่านมาเยอะดี คนที่รู้จักก็ชวนคุยเรื่องละคร รวบรวมเล่า รวบรวมคำ ถ้าเป็นสมัยก่อนที่ขายขนมเป็ยะ ที่ตลาด ก็คุยกับแม่ค้าที่ขายของอยู่ใกล้ ๆ นั้นแหละ

พฤติกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

ไม่อ่านเพราะไม่อยากจะรู้ก่อน ไปดูตอนอยู่หน้าจอดีกว่า ละครวิทยุ ก็ไม่ฟัง ไม่ชอบอ่านหนังสือแต่ถ้ามีคนมาเล่าให้ฟัง ก็ฟังได้ แล้วยังอยากดูเหมือนเดิม

ความพึงพอใจที่ได้จากการดูแลครอบครัว

ดูเพลิน ก็เรื่องมันสนุก เรื่องที่ชอบก็ตามดูอยากดู อยากรู้ว่ามันจะเป็นอย่างไรต่อไป ดูแล้วมันเพลินดี

ดูแล้วได้เห็นของสวย ๆ งาม ๆ ชอบดูเสื้อผ้าเสื้อผ้าแผ่นดิน ช่วงปลาย ๆ นะพวกเสื้อโปรง ๆ มีระบาย เอวจี๊ม เห็นปุ๊บต้องรีบร่าง ๆ แบบเอาไว้ แต่ก็ไม่ได้เอาไปตัดหรอกนะ มันไม่เหมาะใส่นายคนนี้ เพียงแต่เราดูว่ามันสวย ยิ่งเห็นเด็ก ๆ ใส่ชุดโจงกระเบน พุดเจ้าคะ

เจ้าขา ยิ่งชอบ ดูหนังย้อนยุคช่วงนั้นแล้วสบายหู สบายตา

ละครเพราะชอบเนื้อเรื่องด้าย ถ้าเรื่องดี บทมันก็ต้องดี คนเล่นก็จะเล่นได้ดี เรื่องนี้ส่วนใหญ่ว่าก่อนแล้ว อย่างขมั้นกับขุนตุงแต่อุทุมพรเล่นเป็นคนบ้า ตอนนั้นซามพรเล่นเล่นดีดี ภาพอาถรรพ์ก็เคยดูมาก่อน แต่ที่ดูอีกเพราะนาง เอกมันคนละคน มาสมัยนี้ก็อีกอย่างหนึ่ง

ที่ดูซ้ำนี่ดูเพราะดารา ถึงเป็นดาราใหม่และรู้เรื่องมาแล้วก็ตาม ก็ชอบเรื่องเลยมีแนวโน้มว่าจะดูถ้าคนแสดงแสดงดี อย่างมณฑิ์นั้นชอบตั้งแต่เขายัง เป็นเด็ก เล่นเรื่องทาสวันหลัง 20 กว่าปีมาแล้ว แต่ถ้าไม่ชอบนางเอกไม่ชอบดาราที่ไม่ดู อย่าง เรื่องคู่กรรม ไม่ชอบนางเอกเรื่องนี้เลย ไม่ดูเพราะไม่ชอบนางเอก ดาราใหม่ไม่รู้ไปขุดมาจากไหน ไม่มีความประทับใจเลย มันยังงี้ก็ไม่รู้ ไม่เหมือนนางเอกที่เล่นกานแพงบุญ ตอนนั้นเล่นเรื่องภาพอาถรรพ์ด้าย คนนั้นน่ารัก เวลาเขาพูดหรือยิ้มอะไร ไรโรห มันน่ารัก นามอง คัพุตคาลา ดูดีไปหมด

ระหว่างเนื้อเรื่อง กับดาราให้ความสาคัญกับดารามากกว่า

ไม่เคยเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับละคร ดูก็ดูไป จะไม่เปรียบเทียบ ตัวละครมันรวยก็ได้จนก็ได้ อย่างชีวิตเรามันก็เป็นอยู่อย่างนี้ คือรู้ว่ามันเป็นละคร

แนวเรื่องที่ชอบ ชอบแนวชีวิต มันมันดี คัพุตแบบชาวบ้านบ้าง ผู้ดีบ้าง มันถึงใจ แต่กำหนดใจด ๆ แบบที่เลี้ยง ไม่ดูเลย ยืดยาด ขมั้นกับขุนแม้จะ เครียด แต่ก็มันดี มันสะใจตอนพูดว่ากันบ้านหนึ่ง เป็นสมัยหนึ่งอีกบ้านหนึ่งหัวโบราณ

แนวเรื่องที่ไม่ชอบ เรื่องเครียด ๆ อย่าง เมืองโพส้ทะเล จะหยุดดู เฉพาะตอนที่อนันต์เล่นมันเบาดี นางเอกก็ไม่ชอบ เลยกหักห้ามดูถ้าไปหาญ แม่เบี้ยก็ไม่ชอบ ไม่ชอบเห็นผู้หญิงทำตัวไม่ดี ยังมีงูอยู่ในฉากด้วย ยังไม่ดู

ละครมันสะท้อนชีวิตจริง เรื่องกานแพงบุญ ก็เห็นๆ กันอยู่ มีหลายคนในที่พออยู่บ้านก็เป็นอย่าง เข้าวัดก็เป็นอีกอย่าง กือศิลปะ แต่หลังฉากเป็นอีกอย่างหนึ่ง มันหักรู้ว่าคนเข้าวัดนี้จะเชื่อว่าเขาเป็นคนดีร้อยเปอร์เซ็นต์ยังไม่ได้ ก็เลสมันไม่หมดกับง่าย ๆ หรือ

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ผู้หญิงนะ จะอย่างไรก็ต้องเรียบร้อยไว้ก่อน ผู้หญิงดี ๆ ต้องทำตัวเรียบร้อยไม่แรดเดี่ยว จะไม่ม้าม คางกับผู้ชายก็อย่าเปลี่ยนหน้าบ่อย จะโดนซุบซิบนินทาเอาชิ่งกับผู้ชายยังต้องระวังไว้ว่าไม่ได้ นางอิจฉาหลาย ๆ เรื่อง มีข้อเสียเรื่องย้ายานพระ เอก จนบางทีก็ต้องพลาดทำให้ตัวร้าย

แต่เรื่องแม่เบี้ย ท้าเจ้ารับไม่ได้จริง ๆ แม้ว่าเขาจะเอาตัวรอดได้ก็ตาม แม้ว่าไม่เดือดร้อน แต่ก็
ไม่ชอบเห็นผู้หญิงท้าวแบบนั้น เปลืองผ้า เปลืองตัว

หมายเลข 21 อายุ 36 ปี สถานภาพ สมรส จบการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ
อาชีพ ลูกจ้างประจำกรมชลประทาน
รายได้ 4,800 บาท/เดือน
ที่อยู่อาศัย อยู่บ้าน
การดูแลครอบครัว ดูแลพร้อมสมาชิกในบ้าน
สถานที่สัมภาษณ์ ที่ทำงาน
ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์ 1 ชั่วโมง

พฤติกรรมการดูแลครอบครัว

1. ก่อนดูแล : จะเปิดตู้ตั้งแต่เช้า คุยด้วยการ์ตูน พอมีการ์ตูนมันก็รู้แล้วว่าเดี๋ยว
จะมีละคร กำลังทำอะไรอยู่ก็จะรีบๆ ท้าให้เสร็จก่อนดู
2. ขณะดูแล : ที่บ้านดูพร้อมกันสามีและลูก บางทีก็กินขนมบ้าง แต่ส่วนใหญ่จะดู
อย่างเดียว อย่างอื่นท้าวเสร็จหมดแล้วแต่ก็จะพูดวิจารณ์ไปด้วยนะ คือจะพูดเล่นกันแทน เช่นพูดขึ้น
ชมตัวละครที่มันหล่อหน้าตาดีๆ แทนก็จะถามล่อว่า ติดต๋อให้เอาไหม ตอนที่ได้พูดวิจารณ์นี้แหละ
มันสนุก
3. หลังดูแล : ตอนเช้าจะเอามาคุยกับเพื่อนที่ทำงาน ดูแล้วต้องมาคุย ต่า
ละครกับเพื่อน ๆ เช่นเรื่องสุสานคนเป็น เรื่องนี้วิจารณ์มันปากมากด่ากับขรมเลย เซียร์คุณนาย
สันทม ส่วนซามพร ถูกด่าละ ยึดเรื่องด้วย แต่ก็ดูจนจบ

พฤติกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

หนังสือพิมพ์ไม่อ่านประจำ นอกจากตอนไหนพลาดไม่ได้ ถึงจะลองตามๆ อ่านจาก
หนังสือพิมพ์ บางทีก็หาอ่านไม่ได้ จะให้เพื่อนเล่าให้ฟัง แม้จะทราบเรื่องว่าเป็นอย่างไรแล้ว
ก็ยังอยากได้อารมณ์จากการอ่านอยู่ มันให้จินตนาการดีกว่าฟังคนอื่นเล่า

นิยายจะ เคยอ่านมาก่อนเป็นบาง เรื่อง แต่เมื่อมาเป็นละครก็ทำให้ไม่ค่อยตามดู เรื่องนั้นทุกตอน แต่เรื่องที่เคยอ่านมาก่อนมีไม่มากนัก เพราะไม่มีเวลาจะอ่าน

อ่านดารารายการแต่อ่านเพราะติดนิยายในเล่ม

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ดูเพราะได้รับความเพลิดเพลิน ละครเป็นเรื่องเบาๆ มันสบายอารมณ์

ดูเพราะชอบดูชุดสวยๆ เห็นตัวละครแต่งตัวสวยๆ แล้วดูเพลิน ไม่คิดเสียแบบเสื้อผ้าตัวละคร เพราะรู้ว่ารูปร่างไม่เหมาะที่จะแต่งเช่นนั้น

ดูเพราะติดดารามีดาราสวยที่ชอบเป็นพิเศษด้วย คือสิริริยา ถ้าเขาเล่นเรื่องไหนก็จะตามดูและดูด้วยว่าเรื่องไหน ใครแสดง แสดงดีหรือไม่ เรื่องแม่หญิง ซามพรแสดงดี ก็ติดตามดู

แนวเรื่องที่ชอบ ชอบดูแนวตลก เช่นพ่อปลาไหลแม่พังพอน

แนวที่ไม่ชอบ ไม่ชอบแนวพี้อย่างแม่เบี้ย และไม่ชอบดาราหรือแสงระวี ตอนที่ภัสสรเล่นหนังใหญ่ก็พอจะรับได้ ดีแล้วที่ต้องย้ายเวลาออกอากาศ ไม่อย่างนั้นเด็กดูแล้วไม่ตี

ดูละครมันทำให้คลายเครียดได้ ดูแล้วมันสบายใจ เพราะชีวิตทุกวันนี้ก็เครียด ทำงานก็เครียดกับงาน เหนื่อยก็เหนื่อยกว่าจะกลับถึงบ้าน หมดแรงแล้ว ไม่อยากดูอะไรที่รกสมองเกินไป อย่างข่าวบางที่ไม่ดูเลย มันเครียดและหนักเกินกว่าจะรับได้ ต้องดูละคร ได้หัวเราะ ได้ดำนางเอกก็พอแล้ว

ชอบดูละครตอนที่มันงอนกัน พระเอกงอนนางเอก เข้าใจผิดกัน ปรึบความเข้าใจ ดูอย่างนี้สนุก ซึ่งเมื่อเทียบกับชีวิตตัวเองแล้ว ก็รู้ว่าการกระเจ้ากระงอดกันเป็นรสชาดมากกว่า การที่จะหวานใส่กันตลอดเวลา

ละครได้สะท้อนให้รู้ถึงชีวิตคนรวยว่าใช้ชีวิตอย่างไร แต่งบ้านอย่างไร มีปัญหาชีวิตอะไรบ้าง ดูแล้วรู้สึกว่าคุณรวยไม่มีความสุข อย่างเรื่องกะลาจีนคร้า ไม่สนใจลูก มีแต่เงินไม่มีความอบอุ่น ในขณะที่คนจนอาจจะไม่มีกิน ทะเลาะกันบ้าง แต่ก็พอจะมีความสุขบ้าง พอจะแก้ปัญหาได้ ชีวิตคนรายนั้นไม่น่าจะมีความสุข เพราะมีแต่หาเงิน

ได้เรียนแบบการแก้ปัญหาชีวิตด้วย ในละครมักแสดงให้เห็นว่า เวลาเกิดเรื่องอะไรก็โวยวายเข้าหากัน แล้วก็ไม่สามารถจะแก้ปัญหานั้นได้ ก็จำเอาไว้ไว้กับตนเอง ต้องอดทนให้เวลาในการแก้ปัญหา และอย่าแสดงออกตีโพยตีพายแบบละคร ไม่ดี คนอื่นรู้หมด

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

เรื่องที่ได้ดี ละครมันแสดงให้เห็นอยู่แล้ว ก็ดูจุดจบของตัวร้าย อย่างเรื่องแม่หญิงแม่เลี้ยงนางเอกก็ตายในที่สุด แต่ในชีวิตจริงมันไม่เป็นอย่างละคร มันเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลา นาน เป็นน้ำซึมบ่อทรายถึงจะได้ดี

ละครมันทำให้เห็นว่า ผู้หญิงดีๆ ต้องทำตัวเรียบร้อย ไม่แสด เดี่ยวจะไม่งาม ดูนางเอกละครสิ มีลักษณะแบบนี้ทุกคน

<u>หมายเลข 22</u>	อายุ 33 ปี	สถานภาพ สมรส จบการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ
	อาชีพ	ลูกจ้างประจำกรมศิลปากร
	รายได้	4,600 บาท/เดือน
	ที่อยู่อาศัย	อยู่บ้าน
	การดูละครโทรทัศน์	ดูพร้อมสามีและน้องสาว
	สถานที่สัมภาษณ์	ที่ทำงาน
	ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์	1 ชั่วโมง

พฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : จะรีบทักใจอย่างอื่นให้เสร็จก่อนละครมา ส่วนใหญ่ จะกินข้าวพร้อมกันตอนมีข่าว แต่บางทีก็ยังไม่เสร็จ อย่างล้างจานก็จะคอยตะโกนถามว่า ละครมาหรือยัง ถ้าพลาดไม่ได้ดู จะหงุดหงิด ต้องให้น้องสาวเล่าให้ฟัง

2. ระหว่างดูละคร : บางทีก็กินขนมไปด้วย กินไปดูไป แต่เรื่องวิจารณ์นี้ขาดไม่ได้ ดูไปก็ต้องพูดไปว่า ตัวละคร เวอร์เกินไป น้องสาวก็ร่วมวิจารณ์ด้วย จนสามีรำคาญ ถามว่า ถ้ามันไม่ดีแล้วดูทำไม จะเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ประจำ

3. หลังดูละคร : วันรุ่งขึ้นก็เอามาคุยกับพวกคอเดียวกันที่ทำงานจะมีกลุ่มที่ดูเหมือนกัน จะซุบซิบคุยกันถึงละครเมื่อคืน แหม นางเอกไม่น่าเล่นตัวเลข พระเอกก็ซื่อป้อ ไม่ยอมพูดทวนองนี้ บางทีพลาดไม่ได้ดู ก็จะตามอ่านหนังสือพิมพ์ เพื่อจะได้ยังสามารถคุยกับเพื่อน ๆ ได้

พฤติกรรมกรรมการอ่านสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

อ่านหนังสือพิมพ์เป็นบางตอน จะพยายามอ่านตอนที่พลาดไม่ได้ดู ไม่ได้ซื้อเอง มาอ่านที่ที่ทำงาน ซึ่งบางทีก็ซื้อก็เลยจตามว่าหนังสือพิมพ์อยู่โต๊ะไหน และตัดราคาดูไม่อ่านตลอด

นิยายก็เคยอ่านสมัยยังเป็นเด็กนักเรียน ตอนหลังไม่มีเวลานานพอที่จะอ่านนิยายเล่มหนาๆ ได้ อ่านมานานแล้วทำให้จำเรื่องได้คร่าวๆ เวลามาดูละครก็ยังสนุกเหมือนเดิม

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ชอบดูดาราที่แสดง ดิฉละครบางเรื่องก็เพราะดารา อย่างฉัตรชัย สินจัย เล่นเรื่องอะไรก็จะตามดู จริยาเล่นอะไรก็ดู บางเรื่องแม้ดูซ้ำเช่นคู่กรรม ก็ดูเพราะเป็นเบิร์ดแสดง

ชอบดูชุดสวยๆ ที่ตัวละครใส่กัน ยิ่งละครย้อนยุคแบบนิดาชอบดูมาก เวลาเห็นชุดสวยๆ จะรีवादแบบคร่าวๆ แล้วไปตัด แต่จะตัดแปลงบ้าง ไม่ช้ลอกมาเหมือนทุกอย่าง

ดูแล้วคลายเครียดมันช่วยได้ นอกจากวันไหนอารมณ์ไม่ดีอยู่ก่อนแล้ว ดูละครมันก็ไม่ช่วยอะไรขึ้นมา แต่ส่วนใหญ่อารมณ์ดี

ฉากที่พระเอกนางเอกจับกัน ดูแล้วก็เคลิ้ม อดนึกไม่ได้ว่าถ้าเราเป็นนางเอกจะรู้สึกอย่างไร ทั้งๆ ที่สามีก็นั่งอยู่ข้างๆ ของอย่างนี้มันน่าใช้จินตนาการ แต่คิดก็มีความสุขแล้ว หรือฉากเศร้า ก็จะร้องให้ตามไปด้วย รู้สึกตามตัวละครไปด้วย เป็นคนบ่นน้ำตาตื้น หรือเรื่องไม่แดงดูแล้วก็คิดถึงบ้าน เพราะเป็นคนต่างจังหวัด ชอบดูละครที่มันมีเรื่องเกี่ยวกับชนบท หรือบางทีก็เห็นตัวละครสวยๆ ก็อดคิดไม่ได้ว่าถ้าเราสวยอย่างเขาเราจะทำอะไรบ้าง

ดูละครมันแก้ความเบื่อได้ด้วย ตกคำทุกอย่างมันก็ทำเสร็จหมดแล้ว ไม่มีอะไรให้ทำแล้วว่าจะว่างก็ใกล้ๆ หัวทิ่ม ช่วงสามถึงสี่ทุ่มก็เลยดูละครแก้เบื่อดีกว่า

ดูละครแล้วทำให้ได้รู้เรื่องราวของชีวิตคนอื่น เห็นปัญหาของคนอื่น ทำให้เข้าใจคนอื่นได้มากขึ้นหรือบางทีเห็นชีวิตตัวละครบางตัวที่มีความทุกข์ ก็อดเอามาเปรียบเทียบกับตัวเองไม่ได้ คือมันทำให้รู้สึกนะว่า ยังมีคนอื่นเขาทุกข์กว่าเรา ทำให้ไม่ว่าไรเราทนไม่ได้ ดูแล้วก็ฮึดขึ้นหรือไม่ก็สบายใจขึ้น

คาบชุดที่ตัวละครโต้ตอบกัน อย่างฉากปะทะคารมระหว่างพระเอกนางเอก จะจำเอามาใช้กับสามี หรือบางทีก็เอามาใช้เป็นตัวอย่างสอนน้องสาว เพราะเห็นว่าละครบางเรื่องก็มีคาบชุดที่ทำให้ลูกคิดขึ้นมา ก็จะจำไว้สอนตัวเองและคนอื่น

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ไม่คิดว่าได้รับการยืนยันจากละคร อย่างกรณี ทาดีได้ดี ทาชั่วได้ชั่ว คิดว่ามันเป็นการอบรมสั่งสอนที่ได้รับมาตั้งแต่เด็กๆ มากกว่า เพราะเป็นคนบ้านนอก จะเชื่อเรื่องนี้มากได้ยินได้ฟังมาก็เชื่ออย่างนั้น แต่เดี๋ยวนี้ชักไม่ค่อยเชื่อแล้ว ชีวิตจริงมันไม่เป็นอย่างนั้น

<u>หมายเลข 23</u>	อายุ 28 ปี	สถานภาพ สมรส จบการศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาชีพชั้นสูง
	อาชีพ	ข้าราชการโรงพยาบาลเด็ก
	รายได้	4,600 บาท/เดือน
	ที่อยู่อาศัย	อยู่บ้าน
	การดูละครโทรทัศน์	ดูพร้อมสมาชิกในครอบครัว 6 คน
	สถานที่สัมภาษณ์	ที่ทำงาน
	ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์	50 นาที

พฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : กลับถึงบ้านใกล้ 3 ทุ่มแล้ว จะรีบอาบน้ำ แล้วก็มานั่งพักผ่อนดูละคร บางทีก็ติดธุระกลับไม่ทัน ก็ไม่รู้สึกหงุดหงิดอะไร เพราะว่าคนที่บ้านเขาดูกัน กลับไปเขาก็เล่าให้ฟังเอง
2. ระหว่างดูละคร : บางทีกลับไปถึงกินข้าวไม่ทัน ก็จะนั่งกินข้าวหน้าทีวี ดูไปด้วย ส่วนใหญ่จะติดละครเรื่องที่ฉายวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ เพราะเป็นวันที่รู้ว่ารุ่งเช้าไม่ต้องรีบตื่นเข้าไปทำงาน เวลาดูก็จะดูเฉยๆ ไม่วิจารณ์หรือด่าอะไร เพราะที่บ้านดูกันเยอะ เขาก็พูดวิจารณ์กันอยู่แล้ว
3. หลังดูละคร : เอามาคุยกับเพื่อนที่ที่ทำงาน ได้แสดงความคิดเห็นในตัวละคร สนุกดี บางทียังนึกเลยว่า อยากให้เป็นกลุ่มนี้ได้นั่งดูด้วยกัน คงวิจารณ์กันสนุก

พฤติกรรมกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

ไม่อ่านประจำ จะอ่านตอนที่ไม่ได้ดู บางทีติดเวร แล้วคนที่เข้าเวรคนอื่นเขาดูเรื่องอื่นกัน ก็ต้องมานั่งอ่านจากหนังสือพิมพ์ แต่บางทีก็จะเปิดดูที่ห้องเวรเลย เรื่องที่ติดมากๆ อย่างวนิดา ก็ไม่ยอมพลาดดู

นิยายก็อ่านมามาก รู้เรื่องมาแล้ว พอมาเล่นเป็นละครก็อยากดูอีก จะดูว่าดารามันเล่นเป็นอย่างไร

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ดูแล้วมันเพลิน ละครเป็นสิ่งที่ไม่ต้องใช้สมองคิดตาม เลยกทำให้ชอบเพราะมันไม่ต้องมาคิดให้ปวดหัว

ได้เห็นฉาก ชัดสวยๆ ยิ่งละครย้อนยุคยิ่งชอบ ชัดมันสวยๆ ฝึนอยากใส่บ้าง แต่ก็ไม่เคยเลียนแบบไปซื้อใส่ หรือตัดใส่

ดูเพราะดาราด้วย คนที่ชอบเป็นพิเศษถ้าเขาแสดงเรื่องไหนก็ทำให้อยากดู ต่อให้เรื่องดีอย่างไร แต่ดาราไม่ชอบก็ไม่ดู ดาราที่ชอบแม้เรื่องมันไม่ค่อยสนุกก็ดู ดาราที่ชอบก็คือดาราที่เห็นหน้าบ่อยๆ ส่วนใหญ่ก็ของช่อง 7

แนวเรื่องที่ชอบ เรื่องรักโรแมนติก ชอบมาก รองลงมาคือเรื่องตลก เพราะทั้งสองแบบดูแล้วเพลิน ไม่ต้องคิดตาม

แนวเรื่องที่ไม่ชอบ เรื่องพี้อย่างแม่เบี้ย ไม่ชอบเห็นผู้หญิงท้าวท้าวไม่ดี มีผู้ชายหลายคนมายุ่งเกี่ยวกับตัว

ดูละครถือว่าเป็นการพักผ่อนคลายเครียดไปในตัว เพราะทำงานมาตลอดวันแล้ว ยิ่งวันศุกร์รถติดมาก กว่าที่จะถึงบ้านแทบสลบ มันเครียด ทำให้ต้องรู้สึกผ่อนคลาย ก็ดูละครนี้แหละช่วยได้

ดูละครบางฉากเช่นตอนที่พระเอกนางเอกจับกัน กระจุกกระจุกต่อกัน อย่างในวนิดาก็อดรู้สึกเคลิ้มตามไปด้วยไม่ได้ ทั้งๆ ที่รู้ว่าสามีนั่งดูทีวีอยู่ข้างๆ ด้วย

ดูละครเพราะมันเคยดูในช่วงเวลานี้มาก่อนด้วย หมายความว่า ก่อนๆ ที่เคยทรมันย์เป็นนักเรียนก็คือ ดูข่าวจบ ก็ต้องดูละคร มันเป็นอย่างนี้มานานแล้ว และก็มักจะติดตามดูละครช่อง 7 มาตลอด มันก็ต้องดูต่อ

ละครบางเรื่องก็ให้คติสอนใจ มันทำให้เห็นว่าถ้ามีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้น จะทำอย่างไร จะแก้ปัญหาอย่างไร อย่างเรื่องริษยามันทำให้เห็นว่า ทำตัวดีเกินไปไม่ดี คดีจะให้อภัย ผ่อนหนัก ผ่อนเบาบ้าง หรือบางทีเห็นตัวละครเขาต้องอดทนต่อสู้กับปัญหาชีวิต ก็ทำให้ฮึดสู้ ทำให้สบายใจขึ้น เพราะรู้สึกว่ามันโดดเดี่ยว ยังมีคนอื่นเขาเจอปัญหานักกว่าเราอีก

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

อย่างนางเอกแม่เบี้ย มันแสดงออกมาไม่ดี ทั้งการแต่งเนื้อแต่งตัว ไม่เหมาะสม ไม่ชอบให้ผู้หญิงทำตัวแบบนี้ เต็มใจก็ไปนอนกับคนนั้น นอนกับคนนี้ เป็นลูกผู้หญิงต้องเรียบร้อย เรื่องไหนๆ นางเอกก็เรียบร้อยทุกคน พอมาเจออย่างแม่เบี้ย ไม่ชอบ ดูแล้วรู้สึกไม่ดี

<u>หมายเลข 24</u>	อายุ 29 ปี	สถานภาพ สมรส จบการศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาชีพชั้นสูง
	อาชีพ	ลูกจ้างบริษัท
	รายได้	8,000 บาท/เดือน
	ที่อยู่อาศัย	อยู่บ้าน
	การดูแลครอบครัว	ดูพร้อมสมาชิกที่บ้าน 2 คน
	สถานที่สัมภาษณ์	ที่บ้าน
	ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์	50 นาที

พฤติกรรมการดูแลครอบครัว

1. ก่อนดูแลครอบครัว : จะเตรียมตัวให้เสร็จให้เรียบร้อย คือจะอาบน้ำกินข้าวหรือรีดผ้า ช่วงมีข่าวถ้าพลาดก็รู้สึกอะไรมาก เพราะตามอ่านจากหนังสือพิมพ์เป็นประจำอยู่แล้ว

2. ขณะดูแลครอบครัว : เวลานั้นดูจะดูพร้อมแม่ และลูก ถ้าลูกง่วงนอนตอนละครมา ก็จะไม่ลุกขึ้นนอน แล้วก็เปิดทีวีในห้องนอนดูละครต่อ

ขอปรึกษาหารือว่าโอเวอร์ ร้ายอะไรขนาดนั้น ไร้เดียงสาเกินเหตุ ส่วนมากก็มักเป็นนางเอก พระเอกบางคนก็ไม่รู้เรื่อง เสียจนใจ ขอปรึกษากับแม่ที่นั่งดูอยู่ด้วยกัน

3. หลังดูละคร: เอามาคุยกับเพื่อนที่ทำงานด้วย เพราะจะดูเหมือนๆ กัน บางทีในหนังสือพิมพ์มันลงเร็วกว่า ก็คุยกันเรื่องในหนังสือพิมพ์

พฤติกรรมกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

อ่านหนังสือพิมพ์เป็นประจำ เพราะที่บ้านรับไทยรัฐ ที่อ่านเพราะอยากรู้เรื่องอะไร และบางทีในทีวีมันยัด ในหนังสือพิมพ์มันลงเร็วกว่า และอ่านไว้เผื่อพลาดไม่ได้ดูในทีวี

อ่านนิยายมาก่อนแทบทุกเรื่อง เพราะอ่านมาตั้งแต่เด็กแล้ว แต่ก็ดูอีก เพียงแต่ดูแบบไม่ติดต่อดีดได้ เลือกดูบางช่วงได้เพราะรู้เรื่องมาก่อน เลือกเจาะดูเป็นบางตอนได้

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ดูเพราะสนุก เพลิดเพลิน

ดูเพราะได้เห็นของสวยๆ งามๆ วิวสวย ฉากสวย เสื้อผ้าดี เรื่องกลางรักชอบดูชุดแต่ชุดมันโบราณไป ชุดที่ไม่โบราณแต่เก๋ ดูดี คือชุดในเรื่องวนิดา เลียนแบบเสื้อผ้าตัวละครนิดหน่อย เช่น แบบปก แขน ไม่จ๋าจ๋าทั้งหมด

ดูละครแล้วชอบหันตามไปด้วย คิดแล้วมีความสุข เช่นคิดว่าถ้าเรามีเงินอย่างในละครจะไปไหน จะทำอะไรก็ได้ อยากรักทำอะไรก็ได้ แต่คิดสักพักก็หยุดคิด มันเป็นไปไม่ได้ ชีวิตจริงไม่ใช่ละคร

ได้คำแนะนำ ได้ข้อคิดในเรื่องความอดทน จากเรื่อง ตะวันชิงพลบ ทำให้ได้คิดว่าคนเราต้องมีสติ ต้องตั้งใจฝ่าฟันมรสุมชีวิตไปได้

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ละครมันแสดงให้เห็นถึงเรื่องที่ดีได้ดี แต่มันนำมาใช้ไม่ได้ในชีวิตจริง คนสมัยนี้ทำดีแทบตายไม่เห็นได้ดีเลย การร้ายใส่กันแบบแม่ผัว ลูกสะบักก็ไม่มีจริง มันไม่เวอร์แบบละคร

เรื่องรักนวลสงวนตัวคิดว่า มันเป็นความคิดของผู้หญิงทั่วๆ ไป ที่ถูกสั่งสอนมาอย่างนี้ และละครก็แสดงให้เห็นแบบนั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี แต่ก็ไม่ค่อยจะเชื่อว่า ในภาวะที่อยู่กันตามลำพังสองต่อสองแล้วไม่มีอะไรกัน นั่นมันอยู่แค่ในละคร

<u>หมายเลข 25</u>	อายุ 30 ปี	สถานภาพ โสด จบการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
	อาชีพ	รับจ้างบริษัทเอกชน
	รายได้	8,500 บาท/เดือน
	ที่อยู่อาศัย	ที่บ้าน
	การดูแลครอบครัว	ดูพร้อมสมาชิกในบ้าน 4 คน
	สถานที่สัมภาษณ์	ที่บ้าน
	ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์	1 ชั่วโมง

พฤติกรรมการดูแลครอบครัว

1. ก่อนดูแล : แล้วแต่ว่างกลับถึงบ้านเร็วหรือช้า ถ้ากลับเร็วก็กินข้าวทานนันทนาการให้เสร็จแล้วถึงมานั่งดู แต่ถ้ากลับช้าก็อาจจะกินข้าวไปด้วยดูไปด้วย

มันพลาดดูบ่อยเหมือนกัน จะทำอะไรได้ ไม่หยุดนิ่ง แต่อ่านจากหนังสือพิมพ์เป็นประจำอยู่แล้ว

2. ขณะดูแล : บางทีก็กินขนม กินข้าวไปด้วย หรืออ่านหนังสือพิมพ์

ดูไปด้วย มันเวอร์ มันเซ่อ ท้าวมชอบบ๊องนางเอกชื่อจันจิ๋วจิงบริสุทธิ์ ไร้เดียงสา ด่ากันทั้งบ้านเลย ยิ่งตอนจบตอนมีโฆษณา เสียงด่าขรมเลย ทั้งแม่ทั้งลูกรับช่วงกัน

3. หลังดูแล : ไม่เคยเอาไปเริ่มต้นคุยก่อน แต่จะเงี่ยหูฟังว่า เขาคุยกันเรื่องอะไร อย่างวนิดาตนไม่ติด เพราะราคาอยู่ที่เรื่องช้าและยืด แต่ที่ท้าวานดูกันแทบทุกคน จริงๆ ก็รู้ว่าเรื่องดำเนินไปถึงไหนแล้ว เพราะบางทีจะเปลี่ยนไปดูบ้างในช่วงโฆษณามีโฆษณา ก็เลยไม่ค่อยอยากคุยละครกับใคร ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่ชอบจะกดแผลก เตียวไปทางเขาแตก

พฤติกรรมการอ่านสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

อ่านประจำเพราะที่บ้านรับเดลินิวส์ ตามอ่านก่อนเพราะมันเร็วดี โดยเฉพาะเรื่องที่ไม่เคยอ่านตอนเป็นนิยาย บางเรื่องมันจะพิมพ์ทก่อนที่ละครจะฉายจริง ถ้าอ่านจากหนังสือพิมพ์เห็นว่าน่าสนใจ ก็จะมาดูเลย ที่อ่านเพราะมันเร็วทันใจด้วย

อ่านจากหนังสือพิมพ์ไม่เหมือนนันทิวิ านไทยรัฐก็ไม่เหมือนนเดลินิวส์ ที่บ้านรับเดลินิวส์ ถ้าช่วงไหนติดละครเรื่องที่ไม่พิมพ์นเดลินิวส์ ก็จะซื้อไทยรัฐอ่านด้วยในช่วงนั้น

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ดูเพราะรู้สึกเพลิน มันเป็นช่วงพักผ่อนของวัน และสนุกตรงที่ได้ดำดำวิจารณ์

ชอบดูเสื้อผ้า เห็นเขาใส่เสื้อผ้าก็จะรู้สึกว่าสวย ทรงผมแบบสีเรียบชอบแทบทุกทรง
อดคิดไม่ได้ว่าถ้าเราหุ่นดีแบบนางเอกคงแต่งตัวแบบนี้บ้าง ยิ่งเป็นช่วงย้อนยุคอยากใส่
กระโปรงลู่ม่อ อยากรู้ว่ามันเป็นอย่างไร

ดูทั้งดาราและเนื้อเรื่อง ให้ความสาคัญเท่ากัน ขึ้นอยู่กับเรื่อง เพราะบางที่เป็น
ดาราที่ชอบแต่ไม่ชอบเรื่อง ก็ไม่ดูประจำ เรื่องริชชาชอบบิลลี่ แต่ไม่ชอบเรื่อง ก็จะไม่เลือกดู
เฉพาะตอนบิลลี่ออกมา แต่นางเอกชอบทั้งดารายายและหญิง ชอบฉากทางเหนือ เรื่องนี้ติดเลย

แนวเรื่องที่ชอบ ชอบดูแนวชีวิตสมจริง อย่างตะวันชิงพลบ ไม่ใช่นวนรักเข้าจชนิด
แบบวนิดา

แนวเรื่องที่ไม่ชอบ ดลกไร้สาระ อย่างพ่อปลาไหลแม่พังพอน ไม่ตลกด้วย

ดูละครแล้วมันทำให้รู้สึกว่า คนอื่นที่เขาทุกข์มากกว่าเรายังมี ได้รู้ได้เห็นว่าเขาทุกข์
เดือดร้อนกันอย่างไร ทำให้เกิดกำลังใจที่จะเผชิญปัญหาต่อไป

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ไม่เห็นชัดเจนนะว่าละครหลังข่าวจะบอกเรื่องที่ดีได้ดี ถ้าเป็นอย่างเรื่องคดีแดงยัง
จบในตอนทำให้รู้ได้เห็นผลกรรมที่ท้าวไว้

หมายเลข 26	อายุ 30 ปี	สถานภาพ โสด จบการศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาชีพชั้นสูง
	อาชีพ	ลูกจ้างบริษัท
	รายได้	8,500 บาท/เดือน
	ที่อยู่อาศัย	อยู่บ้าน
	การดูละครโทรทัศน์	ส่วนใหญ่มองคนเดียว
	สถานที่สัมภาษณ์	ที่พานาน
	ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์	50 นาที

พฤติกรรมการณ์ดูละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : กลับถึงบ้านก็เปิดทีวี ดูข่าว เปิดทิ้งไว้ให้มีเสียงเป็นเพื่อนด้วย อาหารเย็นจะกินจากข้างนอกมาแล้ว ถึงบ้านก็จะเก็บบ้าน ทำงานจุกจิก จะอาบน้ำก่อนละคร มา จะได้นั่งดูอย่างสบาย

ถ้าพลาดจากการดูก็ไม่รู้สึกเสียดายเหมือนกัน แต่ถ้ามันติดธุระจริง ๆ ก็สนใจ จะตามอ่านจากหนังสือพิมพ์

2. ขณะดูละคร : บางทีก็กินขนมขบเคี้ยวไปบ้าง อ่านนิตยสารบ้าง ดูคนเดียวเลย ไม่ได้พูด วิพากษ์วิจารณ์อะไรกับใคร แต่ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยติด จะเปิดวิทยุฟังไปด้วย เปิดทีวี ด้วย เป็นเพื่อนแก้เหงาถ้าเป็นเรื่องที่ติด เช่นเรื่องกานฉุนหงส์จะตั้งใจดู

3. หลังดูละคร : ส่วนมากแล้วจะดูไม่ค่อยตรงกับเพื่อนที่ทำงาน อย่างคนอื่นดูนิดา คนก็ไม่ชอบดู ชอบดูกานฉุนหงส์ ที่ทำงานเขาก็ไม่ดูกัน เลยไม่ค่อยได้คุยเรื่องละครกับเพื่อนที่ทำงาน นอกจากเขาจะชวนคุยก็คุยบ้าง แต่ก็ไม่ได้รู้สึกว่าเขาหรือตามเพื่อนไม่ทัน หรือจะเข้ากับเพื่อนไม่ได้ถ้าไม่ได้ดูละครเรื่องเดียวกัน คนเราก็ชอบต่างกันไป

พฤติกรรมการณ์อ่านหนังสือพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

จะอ่านเป็นบาง เรื่องมักจะ เป็นเรื่องที่ไม่ติดจึงอ่านเพราะอ่านแล้วมีผลทำให้ไม่อยากดู เช่น เรื่องแม่หญิง ตามอ่านจากหนังสือพิมพ์เลยทำให้ไม่ค่อยตามดูในทีวี มันเป็นละครที่ว่าๆ ไป สามารถเดาเรื่องได้ว่ามันจะเป็นอย่างไร ละครที่ว่าคือละครที่เกี่ยวกับเมียหลวง เมียน้อย มีคนใหม่มาแทนคนเก่าคนที่ เป็นนางเอกมักจะ ตกต่ำก่อนถึง จะได้ดีภายหลังมีตัวอิจฉา เหมือนละครวิทยุที่เคยฟังตอนเด็กๆ

ไม่ค่อยอ่านนิยายมาก่อน เพราะไม่มีเวลาอ่านหนังสือเป็นเล่มๆ อย่างเรื่องคู่กรรม เพราะเคยอ่านมาก่อน เลยทำให้ไม่ดูเลย แต่จะรู้เรื่องตลอด เพราะคนที่ทำงานพูดถึงเรื่องนี้กันมาก

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

จะติดตามละครเรื่องใดจะต้องพิจารณาถึง เนื้อเรื่องและดารา คือไม่ใช่ว่ามีดาราดาวงใจที่พอเห็นเขาแสดงไม่ว่าเรื่องอะไรก็ตามต้องตามดู ไม่ใช่เป็นคนอย่างนั้น แต่จะดูว่าดารา

แสดงดีสมทบบาทหรือไม่ ชอบเรื่องกานผุหงส์ ตัวแสดงเล่นดีเป็นดาราดังหลายคน เนื้อเรื่อง
ต้องดูแบบที่มันมีสาระหน่อย ไม่ช เป็นเรื่องทั่วๆ ไป

เนื้อเรื่องจึงสำคัญ ถ้าไม่ชอบเรื่อง เสียแล้ว ดาราเล่นดีขนาดไหน ก็ไม่ยอกติดตามดู
อย่าง เรื่องกานผุหงส์ใครๆ ก็ว่าเนา แต่ตนกลับชอบไม่ได้ชอบตัวแสดง ไม่เห็นมีใครเด่นนอก
จากพวกตัวแม่ ชอบตรงที่มันเดาเรื่องไม่ออก ไม่ชอบดูเรื่องที่แสดงออกหมด

ดูแล้วมีอารมณ์ร่วม มันคล้อยตามเข้าไปในเรื่อง เพราะมีความศรัทธาอยู่แล้วจึงติด
ตามดู แล้วก็คล้อยตามอารมณ์ตัวละคร ฉากที่นางเอกถูกแก้งมักจะมีอารมณ์คล้อยตาม

ชอบดูละครมันให้สาระให้ข้อคิด เรื่องกานผุหงส์มันให้ข้อคิดว่า เราอย่าตัดสินหรือ
มองคนจากภายนอก เพราะละครเรื่องนี้มันทำให้เห็นว่า ชีวิตของคนที่เป็นภรรยาหรือหงส์ แต่ละฝ่าย
มีนิสัยใจคอเป็นอย่างไร คนที่เกิดมาต่ำต้อยก็สามารถมีใจที่โตได้ ในขณะที่คนมีการศึกษา มีฐานะดี
อาจเป็นคนจิตใจไม่ดี

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ละครบางเรื่องมันยืนยันความเชื่อของเรา ท้าได้ดี ท้าชั่วได้ชั่ว เช่น เรื่อง แม่หญิง
นางเอกที่ฉลาดแต่จะถูกมองว่าไม่ดีดัดลบมาก แต่สุดท้ายก็พิสูจน์ว่าดีและจบด้วยดี ซึ่งมัน
เป็นรูปแบบละครไทยที่ต้องจบอย่างนี้ คิดว่าถ้าดูอย่างพิจารณาดี ๆ จะเห็นข้อคิดนี้ที่แฝงอยู่กับ
ละครเกือบทุกเรื่อง

<u>หมายเลข 27</u>	อายุ 35 ปี	สถานภาพ โสด	จบการศึกษาระดับอนุปริญญา
	อาชีพ		ครูสอนโรงเรียนเอกชนต่างจังหวัด
	รายได้		6,500 บาท/เดือน
	ที่อยู่อาศัย		อยู่บ้าน
	การดูแลครอบครัว		ดูพร้อมสมาชิกในบ้าน 5 คน
	สถานที่สัมภาษณ์		ที่ห้องอาหาร
	ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์		1 ชั่วโมง

พฤติกรรมการณ์ละครโทรทัศน์

1. ก่อนดูละคร : ที่บ้านลูกผู้หญิงเยอะ ยังไม่มีใครแยกครอบครัว จะสู้มั่วกันดู ส่วนมากจะทำอะไรที่เสร็จเรียบร้อยก่อนละครมา จะอาบน้ำล้างหน้า พอละครมาก็ดูกันจริงจัง ๆ ล้อมวงอยู่หน้าจอ

2. ขณะดูละคร : ดูแล้ววิจารณ์ที่บ้านวิจารณ์หมดตั้งแต่ข่าว ก็วิจารณ์ผู้ประกาศ นักข่าว ข่าวพระราชสำนักก็วิจารณ์ ข่าวการเมืองก็วิจารณ์ พอมาถึงละครยิ่งสนุกใหญ่ ดูจับผิดเลยล่ะ จับผิดแบบว่ามันเล่นเวอร์ไป มันไม่มีใครซื้อบริษัทอื่นอีกแล้ว นางเอกจะถูกวิจารณ์น้อยกว่าเพื่อน สนุกตรงได้แสดงความคิดเห็น

3. หลังดูละคร : ในหมู่เพื่อนครูด้ายกัน ที่ห้องพักครูก็คุยกันห้องพักจะแตก มันอันไม่เจอกันมา 2 วัน เพราะเสาร์อาทิตย์มันหยุด จะคุยทานองว่ามันใส้ พระเอก นางเอก อะไรทานองนี้ บางทีเอาไปคุยกับนักเรียนด้วย ชอบเอาชื่อตัวละครไปตั้งชื่อเด็ก ทักให้บรรยากาศก่อนเรียนดีขึ้นเด็กๆ เขาก็ดูกันนะ อย่างเรียกชื่อเด็กบางคนว่าแม่บสาวท เด็กคนอื่นๆ ก็จะมีหัวเราะชอบใจ ทักให้เด็กๆ สนุกก่อนเตรียมตัวเรียน

พฤติกรรมการณ์อ่านสื่อสิ่งพิมพ์สันทนละครโทรทัศน์

ต้องอ่านหนังสือพิมพ์ด้วย แม้จะเคยอ่านนิยายมาก่อนแล้วก็ตาม ในหนังสือพิมพ์ก็บ้านที่มันไม่เหมือนกัน มันสนุกไปคนละแบบ บางเรื่องแม้จะเคยอ่านนิยายแล้วแต่จำไม่ได้ พอรู้ว่าจะมาเล่นเป็นละครก็ไปเช่าหนังสือเป็นเล่มมาอ่านให้จบไปเลย

ละครบางเรื่องอ่านมาก่อนดูมาก่อนแล้ว เช่น เรื่อง คนเรึงเมืองดูตั้ง 3 รอบ รู้ก็รู้ว่าต่อไปเรื่องมันจะเป็นอย่างไร จบอย่างไร แต่ก็ดูโดยเฉพาที่มันเล่นเป็นอีพริ้ง ด่าไปด้วยสนุกมาก สบได้หมดทั้งคำควบกล้ำ คำพูด บทสนทนา เสื้อผ้า ฉาก วิจารณ์ได้หมด

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ดูเอาสนุก ดูเอาความเพลิดเพลิน มันทักให้รู้สึกว่ามันเต็มวันขึ้น ช่วงไหนที่ไม่มีเรื่องที่ดีติดตามดู จะรู้สึกวันเวลายาวนานว้างๆ

ชอบที่จะได้เห็นชุดเห็นของสวยๆ ยิ่งละครย้อนยุคชอบมาก ยุคกระโปรงฟูๆ ยังไงก็ดูไม่เบื่อ ช่อง 3 ละครย้อนยุคได้ถึง ตอนปริศนายากลูกมาแต่งตัวแบบนั้น แต่ก็ไม่เคยตัด

เสื้อผ้าอย่างาและคราสี เพราะรู้ว่าหุ่นไม่พอมเพรียวาสแล้วไม่สวย แต่ทรงผมปรศนานี้ตัดตาม ไปที่ร้านแล้วบอกเอาผมอย่างปรศนา ซึ่งตอนนั้นเป็นแฟชั่นตัดกันทั้ง เมือง

ชอบสมมติตัวเองไปเป็นตัวละครด้วย แม้ว่าจะดำก็ดำไปอย่างนั้น านลากรักอดรู้สึก ว่าตัวเองเป็นนางเอกไม่ได้ ถ้าคู่พระคู่นางนั้นเขาแสดงดี ก็วยังรู้สึกจมอยู่ในห้วงอารมณ์รักตามไปด้วย ผันว่ามีหนุ่มรูปงามมาขอความรัก คิดว่าผู้หญิงก็รู้สึกอย่างนี้กันทุกคน

ละครได้สะท้อนภาพชีวิตคนแต่ละชนชั้นให้ดู ำให้ได้เห็นว่พวกเขาผู้ดีเศรษฐีเขาอยู่อย่างไร แต่เชื่อว่าละครมันไม่สามารถสะท้อนชีวิตเศรษฐีออกมาได้จริงๆ เพราะละครไทยทำอะไรไม่ค่อยถึงอยู่แล้ว ไม่เหมือนของจีน มันเลวๆทำให้ไม่ค่อยคล้อยตามเท่าไร บางทีความต่อเนื่องก็ไม่ต่อเนื่อง ทำให้ดำได้

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

การที่จะเหี่ยวพูดว่เป็นผู้หญิงดีต้องไม่เป็นเมียน่อยาคร ต้องไม่แยงฟ้าคร มันเป็นความรู้สึกที่สั่งสมมาตั้งแต่เด็ก แต่ในละครมันก็แสดงำให้เห็นอยู่เสมอเนะ นางเอกมีเรื่อง ำหนักว่ไม่เรียบร้อย ดีเลิศครบคุณสมบัติกุลสตรีทุกคน แต่ก็ต้องมาดูอีกทีว่ ชีวิตจริงมันเหมือนละครหรือเปล่า คิดว่ไม่เหมือนเนะ แล้วก็ไม่ว่เชื่อด้วยว่พรหมจรรย์จะเป็นเครื่องรับประกันความสุขานชีวิตครอบครัว

<u>หมายเลข 28</u>	อายุ 22 ปี	สถานภาพ โสด จบการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
	อาชีพ	ลูกจ้างบริษัท
	รายได้	6,500 บาท/เดือน
	ที่อยู่อาศัย	อยู่บ้าน
	การดูละครโทรทัศน์	ดูพร้อมสมาชิกในบ้าน 6 คน
	สถานที่สัมภาษณ์	ที่ทำงาน
	ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์	1 ชั่วโมง

พฤติกรรมการละครโทรทัศน์

1. ก่อนละคร : ไม่ค่อยได้ทำอะไรก่อนดูอยู่แล้ว เพราะกลับไปก็งานจะมีละครแล้ว จะดูละครก่อน จบแล้วค่อยไปทำอย่างอื่น ถ้ากลับไปบ้านไวก็จะกินข้าวก่อนแล้วค่อยดูละครที่บ้านติดละครกันทั้งบ้าน เวลากินข้าวก็จะกินพร้อมกันช่วงห่มถึงสองห่ม ถ้าพลาดดูก็รู้สึกหงุดหงิดเหมือนกัน บางที่ต้องสั่งที่บ้านอ้าวตีอ้าวให้

2. ระหว่างละคร : ไม่ค่อยได้ทำกิจกรรม ส่วนใหญ่จะดูอย่างเดียว เป็นบางทีจะทำท่าเลียบไปด้วยเพราะท่าเลียบมันก็ดูละครได้แต่จะพูดวิจารณ์บางทีก็ไม่ได้เป็นคนเริ่มต้น ที่บ้านเขาวิจารณ์กันพอได้ยินก็อดที่จะเข้าร่วมไม่ได้ แล้วอารมณ์จะเสีย เพราะบางทีชอบไปขัดคอคนอื่น ถ้าเป็นอย่างนี้บางทีจะขึ้นไปดูบนห้องนอนคนเดียว

3. หลังละคร : ค่อยกับเพื่อนที่ทานด้วยกันจะคุยวิพากษ์วิจารณ์เมื่อคืนดูหรือเปล่า มันน่าสนใจจริง เวอร์จิง อะโรอย่างนี้ กับคนที่ทานเขาก็ดูเรื่องคล้ายๆ กัน เรื่องทานองเดียวกันเลยชอบเอามาคุย

พฤติกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สลับสนนละครโทรทัศน์

อ่านที่มันลงงานหนังสือพิมพ์นี่เป็นเรื่องจำเป็นมาก จะมาถึงที่ทานานให้เข้ากว่าใคร เวลาหนังสือพิมพ์มาส่งก็จะรีบอ่านเรื่องย่อก่อนใคร คนอื่นที่ยังไม่ได้อ่าน บางทีเขาก็รู้ว่าเราอ่านแล้ว เขาก็ให้เล่าให้ฟัง ช่วงที่หนังสือพิมพ์ลงเร็วกว่างานทีวีจะชอบมาก

อ่านนิยายด้วย นิยายอ่านสองแบบ คืออ่านไปเรื่อยแล้วมารู้ทีหลังว่า เรื่องนี้มาสร้างเป็นละคร อย่างนี้หลายเรื่อง แต่อย่างเรื่องเวลาในขวดแก้ว ไปดูหนังผู้หญิงก่อนแล้วชอบ พอรู้ว่าจะมาเป็นละครก็จะตามซื้อหนังสือ คิดว่าดูแล้วดูอีกไม่เบื่อ เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับวัยรุ่นใกล้เคียงกับตัวเองคงซึมซับได้ไม่ยาก

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ได้รับความเพลิดเพลิน มันดูแล้วไม่ต้องใช้สมอง ดูแล้วมีอารมณ์ความรู้สึกซึ่งมันเกิดขึ้นขณะดู แล้วมันก็หายไปเมื่อดูจบ ไม่ใช่ว่าเรื่องที่ต้องมาคิดต่อ

ได้เห็นของสวยๆ บรรยากาศดีๆ การแต่งตัวของดาราก็ชอบมาก เช่นเรื่องอุบัติเหตุ นางเอกแต่งตัวสวยมาก สวยทุกชุด ชอบเห็นบรรยากาศในบ้านที่มันสวยๆ

ชอบดาราด้วย . เพราะมีดาราโปรด ซึ่งเขาเล่นเรื่องไหนก็ต้องตามดู แต่บางเรื่องก็ไม่ค่อยชอบ แกมดาราเล่นไม่ต้อก็จะไม่ดู อยู่ที่ดาราด้วย

เนื้อเรื่องก็สำคัญ จะดูเรื่องก่อนว่ารับได้ไหม รับได้ก็จะดู อย่างเรื่องแม่หญิงแม่มคนจะบอกที่น่าเน่า แต่ก็ดูดี เพราะมันเป็นหนังย้อนยุค ชิงังก็ได้เห็นชุดสวยๆ แปลกตา แต่เรื่องมาฉวิกาใจร้ายไม่ดูเลย เรื่องมีแต่ความอิจฉาคับแคบ ไม่ชอบขวัฏกรรม์หลินด้วย

แนวเรื่องที่ชอบดู ชอบดูแนวรักโรแมนติก มันดูสบาย จบตอนก็จบไม่ต้องคิดมาก

แนวเรื่องที่ไม่ชอบดู เรื่องโป๊ อย่างแม่เบี้ยรับไม่ได้ เรื่องนี้อ่านนิยายด้วย คิดว่างูมันเป็นตัวแทนของอารมณ์คน แต่ในละครไม่ได้แสดงให้เห็นจุดนั้น โปเน้นที่เนื้อหนัง ทากให้ไม่อยากดู ไม่ชอบตัวแสดงด้วย

จะสมมติตัวเองเป็นตัวละครด้วย โดยเฉพาะกับดาราที่ชอบ ยิ่งถ้าเป็นฉากรักตนยังเป็นวัยรุ่นนอยู้ก็อดคิดฝันตามไปด้วยไม่ได้ จะรู้สึกอิจฉานางเอก ท้าไม่ม่เป็นนางเอกบ้างนะ หรือบางตอนถ้าตัวละครมันตัดสินใจผิดพลาด ก็จะทำให้คิดว่าเขาไม่น่าตัดสินใจแบบนี้เลย จะเครียดตามตัวละครไปด้วย

ได้เห็นการสู้ชีวิตของตัวละคร อย่างเรื่องเวลาในขวดแก้ว พระเอกเจอปัญหาครอบครัวพ่อแม่ทะเลาะกัน เขาก็ยังฝ่าฟันได้ เวลาที่ตัวเองเจอปัญหาอะไร ก็พยายามคิดว่าปัญหานี้ต้องแก้ไขให้ได้ต้องฟันฝ่าให้ได้

ได้คิดข้อคิดจากละครด้วย เช่นเรื่องด้วยเนื้อนาบุญ สอนอะไรตั้งหลายอย่าง โดยเฉพาะเรื่องต้องตั้งใจหาความดี ดูเรื่องนี้จบทีไรจะรู้สึกอย่างตักบาตร ไม่อยากจะทำกรรม จะตั้งใจที่จะทำความดีน้อยที่สุด

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ละครมันสอนเลยนะ มันสอนมาก เพราะดูมาแต่ไหนแต่ไร นางเอกต้องเรียบร้อย นุ่มน้ม อดทน ท้ามาให้ทำ ไปค้างด้วยกันมาทั้งวันทั้งคืนก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แม้จะถูกทุกคนเข้าใจผิด จับแต่งงานกันจริง ๆ ก็ยังไม่มีอะไรกันเลย เช่น เรื่อง เขยบ้านนอก ซึ่งก็เชื่อตามที่ละครบอกไว้ก่อนก็ปลอดภัยสำหรับชีวิตลูกผู้หญิง

หมายเลข 29 อายุ 24 ปี สถานภาพ โสด จบการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
 อาชีพ รับจ้างบริษัท และ เรียนรามคำแหงด้วย
 รายได้ 5,000 บาท/เดือน
 ที่อยู่อาศัย หอพัก
 การดูแลครอบครัว ดูแลพร้อมเพื่อนร่วมห้อง 2 คน
 สถานที่สัมภาษณ์ ที่บ้าน
 ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์ 50 นาที

พฤติกรรม การดูแลครอบครัว

1. ก่อนดูแล : ทำงานด้วยเรียนด้วย เลิกงานก็รีบกลับบ้านเลย รีบกลับบ้านดูเรื่อง
 ที่ติดมาก ๆ แต่เรื่องที่ติดไม่มาก บางทีก็ไปเดินซื้อของก่อน กลับไปถึงหอ ละครก็จวนจะมาแล้ว
 จะดูแลก่อนค่อยไปอาบน้ำ วันไหนที่รู้แน่ว่ากลับมาไม่ทันดู จะบอกเพื่อนร่วมห้องว่าต้องจากห
 ละเอียดยแล้วเล่าให้ฟัง

2. ขณะดูแล : อยู่ที่หอพักห้องหนึ่งพัก 3 คน ในห้องมีทีวีเอง แต่คนห้องอื่นก็เข้า
 มาดูด้วย เพื่อนๆ ชอบวิจารณ์แซ่ดขึ้นมาตอนนั้น ทีวีที่ฟังตัวละครพูดไม่ถนัด เลยรำคาญ จึง
 ชอบดูเฉย ๆ มากกว่า ตั้งใจดู ไม่ค่อยวิจารณ์ หรือทำอะไร คิดอยู่มากกว่า ว่าเวอ์ไป
 ทาไม่ถึงร้ายอย่างไร

3. หลังดูแล : บางทีละครจบปุ๊บเพื่อนก็คุยกัน ก็ฟังเขาคุย เพราะก็ดูมาด้วยกัน
 แต่เพื่อนที่ทำงานก็คุย เพราะคุยแล้วรู้สึกมันเป็นเรื่องที่ทุกคนรู้เรื่อง คุยด้วยกันได้

พฤติกรรม การอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

อ่านหนังสือพิมพ์เป็นประจำ เพราะอยากรู้ว่าตอนต่อไปมันจะเป็นอย่างไร อ่านแล้ว
 ก็เปรียบเทียบกับละครในทีวี มันไม่เหมือนกัน อ่านจะให้ภาพมากกว่า

อินเทอร์เน็ตก็อ่านบ้างแต่ไม่ประจำ ไม่ได้ซื้ออ่านเอง อ่านเพราะบางทีเพื่อนร่วมห้อง
 เขาซื้อมา ก็ดูเป็นประจำอยู่แล้วไม่ต้องอ่านก็ได้

อ่านนิยายด้วย แต่เมื่อมาทำเป็นละครก็อยากตามดูว่า เขาจะทำออกมาอย่างที่คิด
 จินตนาการไว้หรือเปล่า

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ดูสนุก ดูเพลินๆ เพราะละครมันเป็นเรื่องที่ไม่มีการอะไร เป็นเรื่องเบาๆ

ดูแล้วได้เห็นของสวยงามโดยเฉพาะฉาก ละครเรื่องไหนมีสถานที่ท่องเที่ยวอยู่ด้วย จะชอบดูมาก ดูแล้วอยากไปเที่ยว ชุดสวยๆ ในละครที่ตัวแสดงเ็นก็ชอบดู ได้เลียนแบบชุดด้วย แต่เลือกเฉพาะชุดที่เหมาะสมเท่านั้น ที่จะจำไปตัดและตัดแปลง

ชอบรู้สึกว่าเป็นฉากรักโรแมนติกนั่น มันเป็นตัวเอง คือ บางที่ยังรู้สึกเขินๆ เลยเวลา นึกว่าถ้ามีใครมาจับเราอย่างที่พระเอกจับนางเอกในละคร

แนวเรื่องที่ชอบดู ชอบดูแนวตลกคลายเครียด เช่นพ่อปลาไหลแม่พังพอนหรือ เรื่องรักก็ชอบดู ดูแล้วมันสบายใจ

แนวเรื่องที่ไม่ชอบดู ละครบู๊ ละครที่มันต่ากันมากๆ อย่างเรื่องกานผุหงส์ไม่ชอบดู ละครได้เป็นแบบแสดงให้เห็นว่า เวลาที่มีฉากทะเลาะกัน นางเอกจะเป็นฝ่าย เจ็บ แล้วเหตุการณ์มันดีขึ้น ก็จะจดจำไปใช้เวลาที่เรื่องขัดใจกับแฟน หรือบางทีดูละครแล้วหา ามให้กำลังใจที่จะสู้กับปัญหาต่างๆ เพราะได้เห็นตัวละครที่แยกว่าเรา เตือนร่อนกว่าเรา ก็จะ เปรียบเทียบว่าเราดีกว่าในละครนะ มีโอกาสมากกว่า วมให้กำลังใจขึ้น

ได้ข้อแนะนำ ข้อคิดบางอย่างในละครมาใช้ ในเรื่องริษยา นางเอกอยู่สุขสบาย มาก่อนแล้วต้องมาอยู่ลำบากในสวน วมให้เห็นการปรับตัว อดทนให้เข้ากับสังคมต่างๆ ก็เอา มาบอกตัวเองว่า เคยอยู่บ้านสบายๆ ออกมาอยู่หอ อยู่นอกบ้านคนเดียวก็ต้องปรับตัวอยู่ให้ได้

ประสบการณ์ที่ได้จากละครโทรทัศน์

เชื่อเรื่องพรหมจรรย์เป็นเรื่องสำคัญ คิดว่าละครมันบอกแบบนี้ นางเอกจะได้ อยู่ กับพระเอกจนนาทีสุดท้าย คือตอนจบ นอกนั้นต้องผ่านอุปสรรคต่างๆ เพียงแต่คนดูบางคน อาจจะไม่ได้แง่มุมนี้ไว้คิดก็ได้ แต่ส่วนตัวได้รับความคิดนี้

หมายเลข 30 อายุ 30 ปี สถานภาพ สมรส จบการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ
 อาชีพ แม่บ้าน หารายได้พิเศษด้วยการเย็บเสื้อผ้าส่งโรงงาน
 รายได้ 2,500 บาท/เดือน
 ที่อยู่อาศัย อยู่บ้าน
 การดูแลครอบครัวทัศน์ มักจะดูคนเดียว
 สถานที่สัมภาษณ์ ที่บ้าน
 ระยะเวลาที่ใช้สัมภาษณ์ 1 ชั่วโมง 15 นาที

พฤติกรรมการดูแลครอบครัวทัศน์

1. ก่อนดูแล : แต่ก่อนก็ดูอย่างเดียว เพราะไม่ได้เอาผ้ามาเย็บที่บ้าน เดี่ยวนี้
 บางวันเอาผ้ามาเย็บด้วย ถ้าต้องเร่งส่ง บางทีก็เปิดเสียงไว้แล้วฟังเอา ช่วงก่อนก็นั่งดูกับ
 ลูกชาย แต่ลูกชายอยู่โรงเรียนประจำ กลับมาวันศุกร์ เสาร์ ซึ่งก็จะเปิดดูตั้งแต่เช้า แล้วรอดู
 จนจบละคร ข้าาก็เปิดของช่อง 7 แถวนี้อูช่อง 7 ทั้งนี้

2. ระหว่างดูแล : ดูไปด่าไป เป็นคนอารมณ์แรงมาก เสียงดังโวยวาย มาทำ
 เวิร์มาทำหมั่นไส้มากๆ อยากจะถีบทีวีมันเลย ถีบไม่ได้ก็ต้องด่า อีนี้เวิร์ ใจ ยอมอยู่ได้ จน
 บางทีลูกชาย (อายุ 9 ขวบ) บอกว่าไม่อยากดูทีวีกับแม่แล้ว ฟังทีวีไม่ได้ยิน

3. หลังดูแล : ต้องคุย เอาไปคุยกับเพื่อนบ้านนี้แหละ แถวนี้อูช่อง 7 นี้ทั้งชอยดูเรื่องเดียวกัน
 เดินผ่านบ้านใครก็คุยเรื่องละครเมื่อคืนได้แล้ว

พฤติกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สันทนาการและครอบครัวทัศน์

ไม่อ่านหนังสือพิมพ์ ไม่ซื้ออ่าน ดูจากทีวีก็สนุกดีแล้ว ไม่เห็นต้องอยากรู้เรื่องอะไร เลย
 บางทีมันก็อยากรู้นะแต่จะใช้ถามคนอื่นเอา

ไม่อ่านนิยายด้วย ไม่ชอบอ่านหนังสือเล่มหนาๆ เสียเวลา

ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

มันสนุกดี มีตัวละครที่ไม่รู้ชะตากรรมว่าต่อไปมันจะเป็นอย่างไร มีเรื่องอย่างนี้มา
 แสดงให้ดู มันก็สนุกดูเพลิน

ดูเพราะได้เห็นชุดสวยๆ ชุดสวยนี้ชอบดูมาก ทรงผมอีกเห็นบางคนทาสแล้วดูดี แต่ก็รู้ว่าลอกเลียนไม่ได้ เพราะรูปร่างหน้าตาไม่ให้ แต่ใจชอบดู

ดูเพราะดูดาราด้วย อย่างคู่กรรมไม่ดู แม้เขาจะดูกันทั้งขอย เกลียคนางเอกเลยไม่ดู เรื่องกะลาแก่นคร้าด้วย ลัตรชัยเล่นเรื่องไหนก็จะตามดู

แนวเรื่องที่ชอบดู มันที่มันมีการโต้ตอบกันมันๆ จะสะใจ เช่นเรื่องสะกั้สารพัดพิษนี้ชอบมาก สนุกตอนด่ากัน มันถึงใจ

แนวเรื่องที่ไมชอบดู เรื่องเป็ อย่างแม่เบี้ยเกลียดมาก ไม่ควรฉายให้คนดูแสงระวีไม่ชดดาวเป็มากแสดงเป็ให้คนดู รับไม่ได้ เวลาที่เปิดเจอจะด่าออกมาดังๆ

เวลาดูก็รู้สึกเคลิบเคลิ้มตามไปด้วย ฉากรักบางฉากต้องอยู่ที่พระเอกด้วย ถ้าเป็นบดินทร์ ดีก จะรู้สึกเคลิ้มตามบ้างเหมือนกัน ช่วงนี้จะไม่ค่อยได้ยินเสียงด่า เป็นคนมีลูกมีผ้าแล้วมันไม่เหมือนสมัยยังสาวโสด ถ้าเป็นตอนนั้นคงเคลิ้มกับบทจับกันมากกว่านี้

บางทีก็คิดอยากจะรวย อยากจะสวย อยากมีบ้าน อยากแต่งตัวอย่างในละครบ้างก็เราไม่มี ถ้ามีพร้อมทุกอย่างก็คงไม่เคลิ้ม นี่ไม่มีเลยอดคิดจินตนาการไปได้

ละครที่มันมีปัญหาแม่ผ้า-ลูกสะกั้ มันทาสให้รู้ว่าคนอื่นก็เจอปัญหานี้เหมือนกัน ทาสให้รู้สึกร่วมเพื่อนร่วมชะตากรรม แล้วก็จาท่าในละครไว้ด้วย ละครที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับเมียหลวง เมียน้อย ก็จะถูกไว้เป็นตัวอย่างว่ามันแก้ไขปัญหากันอย่างไร แต่ก็อาจจะไม่ใช่วิธีอ้อมๆ แบบในละครเพราะ เป็นคนใจร้อน

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

ไม่ชอบเรื่องที่ผู้หญิงเที่ยวไปเป็นเมียน้อยเขา หรือมีชายอื่น ผิดศีลธรรมทนมไม่ได้เกลียดมากๆ กับผู้หญิงที่ทาสตัวแบบนี้ แค่เห็นฉากที่ผู้หญิงแต่งตัวเป็ๆ ไปย้าผู้ชาย ก็ไม่อยากจะ แม้จะเป็นคนมีพันธะแล้วก็ตาม จะด่า จะโสรจอารมณ์มาก บางทีอาจจะลุกขึ้นทุบที่วีหังก็ได้เกลียดไม่ชอบผู้หญิงง่าย

ข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในครั้ง นี้ จะนำเสนอโดยแบ่งเป็น 4 ส่วนด้วยกัน คือ

1. พฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์
2. พฤติกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ที่สนับสนุนละครโทรทัศน์
3. ความพึงพอใจที่ได้รับจากการดูละครโทรทัศน์
4. ประสพการณ์ด้านความเชื่อ, ค่านิยมที่ได้รับจากการดูละครโทรทัศน์

โดยในแต่ละส่วนจะมีลักษณะแยกย่อยลงไปอีกตามประเด็นสำคัญ และจะมีคำสัมภาษณ์เป็นตัวอย่างที่แสดงลักษณะสำคัญในแต่ละประเด็น ดังนี้

1. พฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์ ในหัวข้อนี้ จะทำการศึกษาแยกย่อยเป็น 3 ประเด็นด้วยกัน คือ

1.1 พฤติกรรมก่อนดูละครโทรทัศน์ เพื่อเป็นการศึกษา ความตั้งใจในการดู การเตรียมตัวให้พร้อมก่อนการดูละครโทรทัศน์

1.2 พฤติกรรมขณะดูละครโทรทัศน์ เพื่อเป็นการศึกษาให้ทราบถึงการนำตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้อง (involve) กับละครโทรทัศน์ขณะ ที่ดู โดยจะศึกษาว่า ขณะ ที่ดูนั้น ผู้ดูไปทำกิจกรรมอื่นนอกเหนือไปจากการดูหรือไม่ และขณะ ที่ดูนั้น ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์ แสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่ดูหรือไม่

1.3 พฤติกรรมหลังจากการดูละครโทรทัศน์ เพื่อเป็นการศึกษาว่า ผู้ดูได้นำละครโทรทัศน์ไปใช้ประโยชน์ทางสังคม (Social utility) เช่น การนำไปเป็นประเด็นในการพูดคุยสนทนากับเพื่อน เพื่อนร่วมงานหรือไม่

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างได้รับคำตอบในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1.1 พฤติกรรมก่อนการดูละครโทรทัศน์ จากคำถามที่ว่าเมื่อติดตามชมละครเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นประจำแล้วก่อนการดูละครเรื่องนี้คุณมีพฤติกรรมอย่างไรบ้างพบคำตอบที่มีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

ตารางที่ 5 แสดงพฤติกรรมก่อนดูแล

พฤติกรรมก่อนการดูแล	จำนวน (คน)
1. มีความตั้งใจมากที่จะดูแล : ทักษะทำให้เสร็จเรียบร้อยถ้าพลาดดูแล จะให้คนอื่นจัดวิธีให้	21
2. มีความตั้งใจในการดูแล แต่ถ้ามีธุระอื่นที่สำคัญ ไม่ดูแลก็ได้ ไม่รู้สึกหงุดหงิด	9
รวม	30

มีพฤติกรรมมีแสดงถึงความตั้งใจมากในการดูแล พฤติกรรมเหล่านี้ได้แก่ ต้องรีบกลับบ้านให้ทันดูแล จะต้องพยายามทำงานต่าง ๆ ให้เสร็จก่อนละครมา การพยายามไม่รับหน้าครานช่วงวันเวลาที่มีละคร แต่ถ้ามีเหตุจำเป็นจริง ๆ ที่ทำให้ไม่สามารถดูแลได้ ก็จะต้องให้คนอื่นจัดวิธีให้ไว้ให้ เป็นต้น พบกลุ่มตัวอย่างที่มีความตั้งใจมากในการดูแล 21 ใน 30 คน ตัวอย่างเช่น

- "ช่วงนี้เรียนปริญญาโท ต้องออกจากบ้านแทบทุกวัน แต่วันไหนเป็นวันที่ละครเรื่องโปรดเล่นจะทำอะไรอยู่ก็แล้วแต่ ต้องกะเวลาทำธุระให้เสร็จภายในทุ่มครึ่ง เดินทางอีกชั่วโมงกว่า ๆ ให้ถึงบ้านให้ทันดูแล เป็นนั่งชิน (ซินเดอเรลลา) ที่มีเคอร์ฟิวต้องรีบกลับบ้านตอนทุ่มครึ่งแต่ถ้าสุดวิสัยจริง ๆ เช่นต้องกลับบ้านต่างจังหวัด ก็จะบอกเด็กรถทัวร์ให้เปิดช่องทางมีละคร ถ้ารถทัวร์ไม่เปิดให้ ก็ต้องกลับมาขออน่านจากหนังสือพิมพ์"

- "ส่วนใหญ่มักจะกลับถึงบ้านทุ่มกว่า ๆ ก็ต้องอาบน้ำอาบท่าให้เสร็จ ทั้งตัวตัวเองแล้วก็ลูกเด็ยวไม่ทันดูแล แต่ถ้าอาบน้ำไม่ทันจริง ๆ เพราะมีวุ่นแต่ใช้ให้ทำนั่นทำนี่ ก็จะนั่งดูก่อนละครจบค่อยอาบน้ำ ก่อนคืนวาเล่นโทรทัศน์ลูกไม่อยู่บ้าน แฟนที่เลิกประชุมเสร็จก็ขับรถมารับจะไปฟังเพลง ทาสวิท พี่ก็กำลังดูแลอยู่ ต้องบอกว่าเดี๋ยวจะรอให้ละครจบก่อนค่อยไป ส่วนใหญ่มักจะไม่ค่อยพลาดดูแลหรือเพราะพี่ชอบ พี่ติดตาม แบบว่า "บ้า" ถ้าพลาดก็ต้องสั่งบ้านน้องสาวให้จัดวิธีให้ไว้ให้"

- "อยากจะรีบกลับหอ กลับไปให้ทันดู ตอนนั้นคิดเรื่องรอยมาร แล้วเราก็ตัดประชุมประชุมเสร็จ 2 หุ่ แต่ในที่ประชุมตกลงว่าจะเอาเราเป็นตัวทดสอบ คือ เค้าจะให้เราดูว่าวิดีโอที่บริษัทผลิตมานั้นดีหรือไม่ดียังไง ให้เราดูแล้ววิจารณ์แสดงความคิดเห็น เราก็อยากกลับไปดูละคร เลยบอกที่ประชุมว่าขอไปกินข้าวเย็นก่อนแล้วก็รีบวิ่งออกมา พอกินข้าวเสร็จปุ๊บเราก็กลับหอเลย กลับไปให้ทันดู"

- "ที่ดูติดขนาดว่าไม่ค่อยอยากรับนักใคร มีธุระอะไรก็จะรีบ ๆ ทำให้เสร็จ ติดกินข้าวกับเพื่อนๆ ตอน 2 หุ่ ก็ยังต้องเร่ง ๆ บอกว่าจะต้องรีบกลับ ถ้ายังกินกันไม่อิ่มพี่ชอกกลับก่อนนะ จะรีบไปดูนิดา โทรศัพท์มาในช่วงนั้นก็ไม่อยากรับ จะรีบ ๆ พุดแล้วบอกให้โทรมาใหม่เป็นที่รู้กันนหนูเพื่อนฝูงว่าถ้าจะโทรฯ หากี่ต้องให้ละครจบก่อนไม่งั้นไม่อยากคุย"

9 ใน 30 คนมีพฤติกรรมที่แสดงถึงความตั้งใจในการดูน้อยกว่ากลุ่มแรก คือว่าพลาดจากการดูก็ได้ ถ้ามีธุระอื่นที่สำคัญกว่า และก็ไม่รู้สึกหงุดหงิดอะไร

- "ละครมันก็สำคัญ แต่นัดกับเพื่อนฝูงที่จะไปเฮฮา นาน ๆ เจอสำคัญกว่า ก็จะไม่เลือกไปกับเพื่อน รู้ ๆ อยู่ละครไทยพลาดตอนสองตอนก็ตามดูทัน แต่ก็ถามเพื่อนที่ทำงานว่าเมื่อคืนเป็นยังไง"

- "พี่ไม่ใช้คนติดขนาดว่า ไม่รับนัดไม่ไปทำอะไรตามที่ตั้งใจว่าจะทำ ติดมันก็ติด แต่ถ้อย่างอื่นสำคัญกว่าก็จะไปทำอย่างอื่น"

- "ถ้ากลับบ้านได้ไวพี่ก็ไม่พลาดอยู่แล้ว แต่งานที่พี่มันไม่แน่นอนว่าจะต้องทำ สว่างเวลาวันไหน บางทีก็ติดทำสว่างเวลา ก็ตั้งใจว่าวันนี้กลับดึก ไม่ทันดูละครแน่ ๆ พรุ่งนี้คอยถามคนอื่นเอา มันจ่าเป็นจริง ๆ เรื่องงานมันเสี่ยงไม่ได้"

โดยรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมก่อนดูละครโทรทัศน์ ที่แสดงให้เห็นว่ามีความตั้งใจสูงในการดู นั่นคือ มีความตั้งใจที่จะไม่พลาดดูละคร มีการเตรียมตัวทำกิจกรรมอื่น ๆ ให้เสร็จก่อนเวลาที่ละครแพร่ภาพ ซึ่งลักษณะ เหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงการเป็นผู้ดูที่มีความกระตือรือร้น (active audience)

1.2 พฤติกรรมขณะดูละครโทรทัศน์ มีคำถามย่อย 2 คำถาม สำหรับการศึกษา พฤติกรรมขณะดูละคร คือ คำถามที่ว่า ขณะดูคุณทำกิจกรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากการดูโทรทัศน์ หรือไม่ ถ้าทำ กิจกรรมนั้นคืออะไร คำตอบที่ได้รับคือ

ตารางที่ 6 แสดงพฤติกรรมขณะดูละคร

พฤติกรรมขณะดูละคร	จำนวน (คน)
1. ขณะที่คุณจะไม่ทำกิจกรรมอื่น ยกเว้นในช่วง มีโฆษณา	15
2. ขณะดูทำกิจกรรมอื่นด้วย เช่น กินขนม อ่านหนังสือพิมพ์	15
รวม	30

พบว่า 15 ใน 30 คน ขณะดูไม่ได้ทำกิจกรรมอื่น คือ ดูอย่างเดียว หรือจะทำ กิจกรรมอื่นก็เฉพาะในช่วงโฆษณา

- "ดูจริง ๆ ตั้งใจ ชอบนอนดู ใครมาชวนคุยจะหงุดหงิด ใครใช้ให้ทำอะไรจะ บอกว่าเดี๋ยวรอให้มีโฆษณาก่อน ถ้าเผอิญมีโทรศัพท์มา ยังต้องบอกกับทางโน้นเลยว่าจะดู ละครนะ ขอดูละครก่อน ถ้าจะเป็นฝ่ายโทรศัพท์หาเพื่อนเอง ยังต้องกะเวลาเลย ต้องก่อนละครมาสัก 15 นาที คุยติดพันยังงี้ก็ต้องบอกว่าเดี๋ยวจะดูละคร ขอวางก่อน"

- "มันเป็นช่วงเวลาที่อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาทั้งครอบครัว คือ ทั้งพี่และทุก ๆ คนใน ครอบครัวรวมทั้งแม่บ้านก็ต้องรีบทำอะไรให้เสร็จ เพื่อมานั่งนอนหน้าสลอนหน้าทีวี แม่บ้านถ้า ยังล้างจานไม่เสร็จก็ต้องตะโกนบอกให้หยุดล้างก่อน มาดูละครก่อน ตัวพี่เองก็ดูอย่างเดียว เพราะจะต้องทำอะไรให้เสร็จก่อนละครมาอยู่แล้ว"

- "พี่ชอบนอนเฝ้าดูนะ มันสบายรู้สึกว่าเป็นเวลาพักผ่อน และก็ตั้งใจดู อย่าง วัน ใดตอนที่ไปบริหารกลางน้ำ พี่ก็จะตั้งใจดูมาก อยากดูว่าเค้าจะถ่ายออกมาอย่างไร แบบไหน จะใช้ กลองแถวไหน เจตีย์จริงหรือเปล่า เพราะเรารู้เรื่องมาก่อนจากหนังสือพิมพ์ ก็จินตนาการไว้

ก่อน คิดล่วงหน้าไว้ พอละครมาจริง ๆ ก็ตั้งใจดู"

อีกครั้งหนึ่งคือ 15 ใน 30 คน พบว่าทำกิจกรรมอื่นขณะที่ดูด้วย แต่กิจกรรมเหล่านี้มีได้ทำให้เสียเวลาในการดู มักเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับการดู เช่น กินขนม ทาเล็บ อ่านหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร เป็นต้น

- "จะอ่านหนังสือพิมพ์ในช่วงที่มันไม่น่าสนใจ แต่ถ้ามันมีอะไรน่าสนใจเราก็จะหยุดดู หรือไม่ก็ทาเล็บ ซึ่งมันเป็นกิจกรรมที่ทำไปดูไปด้วยได้"

- "บางตอนที่มันไม่ค่อยสนุก ไม่สำคัญ ก็ลุกไปทำธุระจุกจิกส่วนตัว เกียของเข้าที่มั่ง หยิบขนมมานั่งกินเล่นบ้าง ไม่ถึงกับนั่งเฝ้าหน้าจอไปหมดไม่ได้"

- "มันเป็นช่วง ๆ นะ ช่วงไหนไม่สนุกก็จะหยิบหนังสือขึ้นมาพลิก ๆ อ่าน แต่ดูจะคอยฟัง รอให้มันผ่านจากนั้นก่อน แล้วก็ดู"

จากข้อมูลจะเห็นได้ว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างไม่ได้ทำกิจกรรมอื่นใดในขณะที่ดูละคร นอกจากถึงช่วงโฆษณาจึงมีกิจกรรมอื่นทำ และอีกครั้งหนึ่งทำกิจกรรมอื่น ๆ ไปด้วย แต่กิจกรรมเหล่านั้นก็ยังสามารถดูละครไปด้วยได้

คำถามอีกคำถามหนึ่งที่ถามในช่วงขณะดูละครก็คือ ขณะดูคุณได้วิพากษ์วิจารณ์ตัวละครไปด้วยหรือไม่ พบคำตอบดังนี้

ตารางที่ 7 แสดงพฤติกรรมการวิพากษ์วิจารณ์ละครขณะดู

พฤติกรรมการวิพากษ์วิจารณ์	จำนวน (คน)
1. ดูไปวิพากษ์วิจารณ์ไป	20
2. ไม่วิพากษ์วิจารณ์ขณะดู	10
รวม	30

20 ใน 30 คน ยืนยันว่าในขณะที่ดูต้องวิพากษ์วิจารณ์ หรือตำหนิด้วย เพราะ
อดที่จะมีอารมณ์ร่วมไปกับตัวแสดงไม่ได้ หรือบางครั้งรู้สึกเข้าข้างตัวละครฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ซึ่งคำ
วิพากษ์วิจารณ์นี้มีหลายแบบเช่น

- "พี่เป็นคนชอบวิจารณ์ พอดูไปแทนพี่ก็จะบ่นว่า ดูเฉย ๆ ไม่ได้หรือไง พี่ก็มักจะ
พูดวิจารณ์สำหรับตอนที่มันไม่เป็นธรรมชาติ แล้วอย่างเพลงแม่หญิงก็เหมือนกัน พี่ก็เกลียดกับ
แฟนที่อยู่ว่า เพลงเขาร้องไม่ถูกนะ รัชชามันไม่ถูกอย่าง "จรีดกิริยา" มันไม่ถูก มันต้องเป็น
"จรีดกิริยา" นางเอกละครไทยอีก จนยังงี้ก็ต้องให้สวยไว้ก่อน คือ เขามันยอมไม่สวย
อย่างลิเจียมเขาจะสวยอยู่ตลอดเวลา พี่ที่ว่าเขาแต่งหน้า ทั้งตัวมอมแมมกว่านี้จะดูดี"

- "ดูไปตำไปสิ เป็นคนอารมณ์แรงมาก เสียงดังโวยวาย มาท้าวเฮอร์มาท้าวมันใส่
มาก ๆ อยากจะเก็บทีวีมันเลย ทีวีมันได้ก็ต้องตำ ฮีโร่เวร ๆ โง่ ยอมอยู่ได้ จนบางทีลูกชาย
(อายุ 9 ขวบ) บอกว่าไม่อยากดูทีวีกะแม่แล้วฟังทีวีไม่ได้ยิน"

- "ดูแล้ววิจารณ์สิ ที่บ้านนี้วิจารณ์หมดตั้งแต่ข่าว ก็วิจารณ์ผู้ประกาศ นักข่าว ข่าว
ราชสำนักก็วิจารณ์ ข่าวการเมืองก็วิจารณ์ พอมาถึงละครยิ่งสนุกใหญ่ ดูจับผิดเลยละ จับผิด
แบบว่ามันเล่นเวร ๆ มันไม่มีใครชื้อบริสุทธิอย่างนั้นอีกแล้ว นางเอกนี้จะโดนบ่นกว่าคนอื่น ที่
บ้านสาวโสดเยอะ ยังไม่มีใครแต่งงานสักคน 5 สาวแก่ก็จะมานั่งสับขาบนางเอก ตัวอิจฉา
พระเอก อยู่หน้าจอนี้แหละ สนุกก็ตรงได้แสดงความคิดเห็น"

- "ดูละครต้องดูหลาย ๆ คนนะ ถึงจะมัน มันสนุกตอนได้วิพากษ์วิจารณ์นี้แหละ
แต่ก่อนจะดูกับเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งบางทีก็วิจารณ์ละครกันไปมา แล้วความเห็นไม่ตรงกัน ดูแล้วก็จะ
ทะเลาะกันดีกันตาย เราจะหมั่นไส้ความเป็นนางเอกมาก ทว่ามาถึงต้องทำตัวเป็น นางเอ็ก-
นางเอก จนบางทีเราก็ตัดเข้าข้างตัวอิจฉาเราว่าตัวอิจฉาในเรื่องมายาเขามีเหตุผลที่จะริษยา
นางเอก เพราะชีวิตเขาขมขื่นขณะที่นางเอกพร้อมทุกอย่าง และอีกอย่างเรารู้จับผิดด้วย ถ้าพวก
เรื่องความต่อเนื่องทำออกมาพลาดนะ อย่างเสื้อผ้านางเอกคุยอยู่ห้องนี้ พอลุกเข้ามาอีกห้องเป็น
อีกชุด อย่างนี้ถือว่าหลุด เราตำแหลก ชูข ไม่ตั้งใจทำาน"

- "แม่จะดูไปตำไป มีอารมณ์มาก ส่วนเราก็จะเสริม นางเอกอิดีเยท (Idiot
หมายถึงปัญญาอ่อน) เตียวคอยคูลี คอยคูนางเอกสิ เป็นการคาดเดา คอยคูสิเตียวนางเอกมัน
ต้องไม่รู้ คอยคูสิเตียวพระเอกต้องเข้าใจผิด แล้วเป๊ะหมดลงลือหมดเลย ความมัน ของการดู
อยู่ตรงที่เดาถูกนี้แหละ ดูไปตำไป มันสะใจนะ มีอารมณ์ร่วม บางครั้งเห็นคนอื่นงั่งกว่า แล้วเรา

รู้สึกมั่นใจ เราฉลาดกว่า เตี้ยๆ คอยดูลิ้มมันต้องท้ออย่างที่เราเดา เคาถูกด้วยนะ ดันเดินดี
ทางบ้านนั่งดูก็จะคอยลุ้นกันใหญ่ว่าจะ เป็นมัย พอเป็นก็ฮั่นแน่! ก็มันโง่งออกอย่างนั้น ท้าเป็นไร
เพียงสาอย่างนั้น ท้าไมจะ เคาไม่ถูก"

จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ พบว่า ส่วนใหญ่แล้ว จะ เป็นการวิพากษ์ วิจารณ์
ความมากเกินไป (หรือที่ผู้ให้สัมภาษณ์ใช้คำว่า "เวอร์" แทน คำว่า "เวอร์" นี้มาจากคำว่า
over หมายถึงมากเกินไป) ของบทบาทการแสดง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์
บ่อยก็คือ

นางเอก มักจะถูกวิจารณ์ว่า ไร้เพียงสาเกินเหตุ ใจดีเกินไป ซื่อ บื้อ ท้าตัวเป็นคนดี
ตลอดเวลา งามเวอร์

นางอิจฉา รวมทั้งฝ่ายที่เข้าข้างนางอิจฉา ไม่ว่าจะเป็น คนชาย แม่สามีตัวละคร
เหล่านี้จะถูกวิจารณ์ว่า ร้ายเวอร์ อิจฉาเวอร์

พระเอก มักจะถูกวิจารณ์ว่าโง่บริสุทธ์ เข้าใจอะไรผิดๆ อยู่ได้ ไม่ยอมฟังนางเอก
เป็นต้น

แต่ก็เป็นที่น่าสนใจ เกิดว่า แม้กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์จะวิจารณ์ตัวละครอย่างมีอารมณ์ แต่ก็จะมี
มีบางคนที่แยกแยะ ได้ว่านั่นคือการแสดง และตัวแสดงก็ต้องแสดงตามบท บางคนเมื่อวิจารณ์ว่า
ยอมทนท้อที่อยู่ได้ ทนเวอร์ โดยเฉพาะกรณี แม่สามี "ฮิลูกสะกัก" ซึ่งเป็น นางเอก หรือกรณี
นางเอกยอมทนความร้ายกาจของนางอิจฉา (โดยยกตัวอย่างจากเรื่องวนิดากับกานินพวงหงส์)
ซึ่งก็มักจะ เป็นคำวิจารณ์เปรียบเทียบต่อว่า สมัยนี้เขาไม่ทนกันแล้วไม่มีใครยอมทนอย่างในละคร
อยู่ได้ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นคำวิจารณ์ที่สามารถแยกเรื่องราวในละคร ออกจากความจริงได้ และ
ในบรรดาผู้ที่วิพากษ์วิจารณ์ขณะที่ดูมักจะกล่าวตรงกันว่า มันเป็นความสนุก สะใจที่ได้พูดวิจารณ์
ละคร

10 ใน 30 คน จะดูเฉย ๆ ไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์อะไร สำหรับเหตุผลที่ไม่วิจารณ์นั้น
มักจะพบว่ามีคนอื่นวิพากษ์วิจารณ์อยู่แล้ว ก็จะเป็นฝ่ายฟังคำวิจารณ์นั้น หรือบางคนก็จะให้เหตุ
ผลว่า ตัวแสดงแสดงไปตามบทที่คนเขียนเขาเขียนมาให้เล่น และผู้กำกับสั่งให้แสดง การไปตำว่า
เขาจึงไม่ช เรื่องที่ถูกต้อง

- "ในห้องที่หอพักมีทีวี คนอื่นที่อยู่ห้องข้าง ๆ ก็จะมาดูด้วย เพื่อน ๆ ชอบ วิจารณ์

บางทีเค้าวิจารณ์แซะขึ้นมาตอนนั้น ทำให้ฟังตัวละครพูดไม่รู้เรื่อง เลยร้คาญ ชอบดูเฉย ๆ มากกว่า ก็ตั้งใจดูไม่ได้ว่าหรือวิจารณ์อะไร"

- "ไม่วิจารณ์อะไรหรอกค่ะ มันเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมา มันเป็นละคร ดาราเขาก็ต้องเล่นให้เราดูตามบทจะไปด่าเขาได้ยังไง การที่คนเกลียดเขาทั้งเมือง นั้นเป็นความสามารถของเขามากกว่า น่าจะได้รับคำชมมากกว่าด่านะ"

- "ก็เพราะว่าเขาเป็นนางเอก เขาก็ต้องทำตัวเรียบร้อย เป็นคนดี ก็นี่ก็อยู่อย่างนี้ เข้าใจอย่างนี้ พระเอกก็เหมือนกันมีบทอะไรที่เขียนมาให้เล่นก็ต้องเล่นอย่างที่เขียน จะไปนอกบทได้ยังไง ผู้กำกับน่าจะดูค่ามากกว่า"

1.3 พฤติกรรมหลังการดูละครโทรทัศน์ เพื่อดูว่าผู้ดูนำเอาละครไปพูดคุยกับเพื่อนฝูงบ้างหรือไม่หรือบางคนจะต้องดูเพราะเดียวไม่สามารถคุยกับเพื่อนได้รู้เรื่อง เข้ากับเพื่อนไม่ได้ จึงเป็นการศึกษาว่าผู้ดูนำละครโทรทัศน์ไปใช้เป็นประโยชน์ทางสังคมอย่างไรบ้าง

ตารางที่ 8 แสดงการใช้อรรถประโยชน์ทางสังคมหลังการดูละคร

อรรถประโยชน์ทางสังคมหลังการดูละคร	จำนวน (คน)
1. การนำละครไปใช้เป็นประเด็นในการสนทนากับเพื่อน	25
2. การนำละครไปใช้ประโยชน์ทางอาชีพ	2
3. ไม่ได้นำละครไปใช้เป็นประเด็นในการสนทนา	3
รวม	30

ส่วนใหญ่ของกลุ่มผู้ถูกสัมภาษณ์จะนำเรื่องราวในละครไปพูดคุยกับเพื่อนที่ทำงาน ซึ่งมีทั้งหมด 27 ใน 30 คน เหตุผลในการนำเอาละครไปเป็นหัวข้อในการพูดคุยก็มีหลายเหตุผล เช่น

- "พี่เป็นคนช่างพูดอยู่แล้ว ต้องเอามาคุย มาฟังคนแถวนี้เขาคุยกันสิ โดยเฉพาะช่วงเช้าวันจันทร์ ไร้อะไร - แอ๊ด ไปหมดเลย พี่ชอบเอาเรื่องละครมาคุยกันนะ คุยแล้วเราก็รู้สึกฟังพอใจ ได้พูดคุยกับคนที่ชอบเหมือนเรา แล้วปลื้มใจ ไร้อะไร...มันหล่อนะ มันแต่งตัวอย่างนี้มันหล่อนะ...อะไรอย่างนี้ ได้กรี๊ดได้กรี๊ดเป็นความสุขทางใจ"

- "งานหมู่เพื่อนครูด้วยกันที่ห้องพักครูก็คุยกันห้องพักจะแตก มันอันนี้ไม่เจอกันมา 2 วัน เพราะเสาร์ - อาทิตย์ มันหยุด แล้วเรื่องเด็ด ๆ ของแต่ละช่องก็จะอยู่ช่วงนี้ ไร้อะไร ก็คุยกันดูหรือเปล่า อู๊ย!หมั่นไส้พระเอก อะไรทางนี้ บางทีเอาไปคุยกับ นักเรียนด้วย ชอบเอาชื่อตัวละครไปตั้งชื่อเด็ก ท้าให้บรรยายภาคก่อนเรียนดีชั้น เด็ก ๆ คำก็ดูกันนะ อย่างเราเรียกเด็กในชั้นบางคนว่า แม่อบสวาท เด็กคนอื่น ๆ ก็หัวเราะชอบใจ ท้าให้เด็ก ๆ สนุกก่อนเตรียมตัวเรียน"

- "ต้องคุยนะ เอาไปคุยกับเพื่อนบ้านนี่แหละ แถวนี้ทั้งซอยเลยดูเรื่องเดียวกัน เข้าขึ้นมาเดินผ่านบ้านใครก็คุยกันเรื่องละครเมื่อคืนนี้ได้ เพราะคอเดียวกัน ก็คุยแบบตลิ่ง ร่วมกันด่า รู้สึกมีแนวร่วม มีคนมีความคิดตรงกับเรา"

- "ที่อาวุโสกว่าลูกน้องทั้งวัยวุฒิ และคุณวุฒิ ก็ต้องท้าวเข้าหาลูกน้องบ้าง อย่างบางที่เขาคุยกันเรื่องละครที่เราไม่ได้ดู อ้าว! เราก็คุยกับเขาไม่ได้ เลยต้องตามดูบ้าง ถ้าเรื่องนั้นไม่ผินจนเกินไป จะได้คุยกับเด็ก ๆ ไร้อะไรด้วย เพราะเราก็มาอยู่ในสังคมเดียวกับเขา แต่ไม่ใช่ว่าที่ต้องตะเกียกตะกาย เปลี่ยนรสนิยมตัวเองหรอกนะ เพียงแต่ ละครมันก็มีส่วนเอื้อพอเราดูแล้วเราก็คุยกับเขาได้ และก็เวลาเขารวมกลุ่มกัน ก็สนุก เราจะได้เฮไปกับเขาด้วยเรื่องเหล่านั้นได้"

จะเห็นได้ว่าเหตุผลในการนำละครไปเป็นประเด็นพูดคุยนั้น มีตั้งแต่ สนุก มีแนวร่วม ที่คนคิดตรงกับตัวเอง ไร้อะไรเป็นสื่อกลางในการเข้าร่วมกลุ่ม

อีก 3 คน ที่เหลือ ไม่ได้วิเคราะห์ไปใช้ประโยชน์ทางสังคม ด้วยเหตุผลดังนี้

- "จะไม่มีคนเริ่มพูดคุยเรื่องละครก่อน คนแถวที่ทำงานมักจะดูกันคนละเรื่อง รสนิยมไม่เหมือนกัน แล้วเขาก็จับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์กันเองที่ว่า พระเอกหล่อ ชูคนางเอกสวย ซึ่งเราไม่ชอบการวิจารณ์แบบนี้ ก็เลยไม่ค่อยได้ร่วมคุยกับเขาเท่าไร แล้วก็ไม่ได้รู้สึกที่ตัวเองเซย์ ไม่ทันสมัยหรือคุยกับเพื่อนไม่รู้เรื่อง หรือเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ถ้าไม่ได้ดูละครเรื่องเดียวกัน คนเราชอบไม่เหมือนกัน"

- "ไม่เคยเอาไปเริ่มต้นคุยก่อน แต่ก็จะมีเหตุฟังเขาคุยเรื่องอะไรกัน อย่าง วนิดา เราไม่ติด ราคาณมนันต์ นางเอ็ก - นางเอก ไม่ชอบเลยไม่ดู แต่ที่นี้ดูกันทุกคน เราก็รู้ว่าเรื่องมันดำเนินไปถึงไหน เพราะบางทีก็จะเปลี่ยนไปดูล้าง ช่วงที่รัชยาโฆษณาก็เลยไม่ค่อยอยากคุยเรื่องละครกับใคร ถ้าเป็นเรื่องไม่ชอบเราจะกัดแผลก เดี่ยวไปทางเขาแตกกันพอดี"

2. พฤติกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ที่สนับสนุนละครโทรทัศน์

สืบเนื่องมาจากการที่หนังสือพิมพ์ที่มียอดจำหน่ายสูง ต้องแบ่งเนื้อที่ในหน้า หนังสือพิมพ์ให้กับการตีพิมพ์บทละครโทรทัศน์ เรื่องเด่นของแต่ละสถานี เช่นไทยรัฐ พิมพ์บทละครโทรทัศน์ถึง 3 เรื่องใน 1 ฉบับ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความนิยมของผู้ดูที่มีต่อ ละครโทรทัศน์ อีกทั้งการถือกำเนิดของหนังสือพิมพ์ อินไซด์ทีวี ที่นำเสนอให้เห็นถึงเบื้องหลังละครโทรทัศน์ อันเป็นการตอบสนองความต้องการ ความอยากรู้อยากเห็นของผู้ดูละครจึงทำให้ผู้วิจัยต้องการหาคำตอบว่า ในหมู่ผู้ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นคนที่ดูละครอย่างต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลาหนึ่งนั้น บุคคลเหล่านี้ได้อ่านนวนิยายดัดแปลงจากบทละครโทรทัศน์ตามหน้าหนังสือพิมพ์ด้วยหรือไม่เท่าไรบ้าง รวมทั้งอ่านสื่อสิ่งพิมพ์อื่นที่เกี่ยวข้องกับรายการละครโทรทัศน์อื่น ๆ เช่น อินไซด์ทีวี ดาราภาพยนตร์ ด้วยหรือไม่ ซึ่งก็พบคำตอบดังนี้

ตารางที่ 9 แสดงพฤติกรรมกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์สนับสนุนละครโทรทัศน์

พฤติกรรมกรรมการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์	จำนวน (คน)
1. ต้องอ่านเป็นประจำ	15
2. อ่านบางตอนหรือไม่อ่านเป็นประจำ	5
3. ไม่อ่าน	10
รวม	30

ต้องอ่านนวนิยายตัดแปลงจากบทละครโทรทัศน์ในหน้าหนังสือพิมพ์เป็นประจำ มีทั้งสิ้น 16 คน จาก 30 คน ซึ่งเหตุผลในการติดตามอ่านหนังสือพิมพ์มีหลายประการ เช่น

- "อ่านหมดแหละบางที่อ่านทั้ง 3 ฉบับเลยนะ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด ก็มันลงเรื่องแม่หญิงทั้ง 3 ฉบับ อ่านให้รู้ว่าอันไหนลงเร็วที่สุด มันอยากรู้ว่า ๆ นะ ทว่ามติดขนาดนี้ก็ไม่รู้ คนอื่นเค้าเป็นกันหรือเปล่า"

- "อ่านแน่นอนอยู่แล้ว แต่จะเป็นบางเรื่องนะ อย่าง "เขาวานาให้หนูเป็นสายลับ" ที่ไม่อ่านจากหนังสือพิมพ์ เพราะที่เค้าเรื่องได้ มันไม่มีบทสนทนาอะไรที่ลึกซึ้ง ลึกสลับชวนติดตามแต่อย่าง "ริชชา" นี้ตามอ่านนะ อยากรู้ความรู้สึกของหม่อมชูลีว่าเป็นอย่างไรอยากจะรู้ว่าการบรรยายหญิงวรรคิภา จริง ๆ แล้วคนที่เขาเอามาเล่นมันไม่เหมือนกับที่บรรยายไว้ ก็เลยอยากอ่าน และอยากจะติดตามว่า ตอนต่อไปจะเป็นอย่างไร"

- "โอ...ชอบมากเลยคะ ถ้าไม่ได้อ่านแล้วจะตาย อยากรู้ก่อนว่ามันเป็นอย่างไร อย่าง "แก้วขนเหล็ก" ในหนังสือมันมีต่อ เพราะมันมีเลือดของเมฆินทร์อยู่เต็มตัว แต่เรื่องย่อในหนังสือพิมพ์มันจบโดยไม่มีเรื่องสืบต่อทายาทเมฆินทร์ เราก็จะกระวนกระวายใจว่ามันจะเป็นอย่างไร อ่านแล้วทำให้เราไม่ตื่นเต้นมากเวลาดู"

- "อ่านจากหนังสือพิมพ์ได้รสกว่า เร็ว มันไม่มีโฆษณา ในทีวีมันเอื่อย แล้วอีกอย่างมันไม่รู้ อย่างสมมติเขาบรรยายว่า พระเอกมองนางเอกด้วยนัยน์ตาอันคมกริบหวานซึ่ง

คลอด้วย...อะไรต่อมิอะไร..อ่านแล้วเรารู้ไง แต่ในที่นี้เรารู้สึกถึงอารมณ์อะไรที่แสดงออกมาในตัวของมันจะเยียดอ่อนกว่า ภาพจินตนาการมันสนุกกว่า มันให้รายละเอียดกว่า เลichterให้ลดความรู้สึกอยากดูลงไปบ้าง"

- "หนังสือพิมพ์นี่จำเป็นมาก จะมาถึงที่ทำงานให้เช้ากว่าใคร จะได้อ่านเรื่องย่อก่อนใคร คนอื่นที่เขายังไม่ได้อ่าน ถ้าเขาถามจะได้เล่าให้เขาฟังได้ บางทีงานเลิกตีตกทำให้ไม่ได้ดู เขาก็ต้องมารีบอ่านก่อน เวลาที่หนังสือพิมพ์มันลงเรื่องเร็วกว่านี่ชอบมาก ถ้ามันลงช้ากว่าที่ละครเล่น จะไม่ยอมอ่าน"

- "อ่านจากหนังสือพิมพ์ไม่เหมือนในทีวีนะ ในไทยรัฐก็ไม่เหมือนเดลินิวส์ ที่บ้านรับเดลินิวส์ประจำ แต่ช่วงไหนติดละครที่ไม่มีพิมพ์ในเดลินิวส์ ก็จะซื้อไทยรัฐอ่านด้วยในช่วงนั้น"

จะเห็นได้ว่า เหตุผลในการอ่านนวนิยายดัดแปลงจากบทละครโทรทัศน์ ในหนังสือพิมพ์มีหลายเหตุผล แต่ เหตุผลหลักก็คือ อยากจะรู้ก่อน อยากรู้เรื่องไว้ ๆ และการอ่านหนังสือพิมพ์ก็ให้ความรู้สึกที่แตกต่างไปจากการดูในโทรทัศน์ ดังนั้นจึงต้องอ่านหนังสือพิมพ์ควบคู่ไปด้วย ใน 16 คน ที่ติดตามอ่านหนังสือพิมพ์เป็นประจำนี้ มีอยู่ 2 คน ที่อ่าน อินไซด์ทีวี และดาราภาพยนตร์ แต่ก็เป็นการอ่านที่ไม่ประจำ เหตุผลในการอ่านอินไซด์ทีวีนั้นก็คือ ความน่าสนใจของพาด หัวข่าว ถ้าเป็นข่าวเกี่ยวกับดาราที่ชื่นชอบ เช่น แซม - ยูรันท์ ภมรมนตรี ก็จะซื้ออ่านส่วนคนที่อ่านดาราภาพยนตร์นั้น ก็เป็นเพราะชอบอ่านนิยายที่ตีพิมพ์อยู่ในนิตยสารเป็นหลัก เรื่องเบื้องหน้าเบื้องหลังละคร จะอ่านก็แต่เฉพาะตอนที่ มีเรื่องราวของละครที่ตนเองติดตามดูอยู่เท่านั้น

นอกจากนี้ยังพบอีกด้วยว่าใน 16 คนนี้ มี 5 คนซึ่งที่บ้านรับหนังสือพิมพ์เป็นประจำ โดยรับไทยรัฐประจำ 4 คน อีก 1 คน รับเดลินิวส์ ส่วน 11 คน ที่เหลือ จะตามอ่านจากที่ทำงาน และห้องสมุด และมีข้อสังเกตประการหนึ่ง คือ ผู้ที่อ่านนวนิยายดัดแปลงจากบทละครโทรทัศน์นำหน้าหนังสือพิมพ์เป็นประจำนั้น คือผู้ที่จบการศึกษาระดับอุดมศึกษา และอาชีวศึกษาเป็นส่วนใหญ่ นั่นคือ มีผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 7 คน และผู้ที่จบการศึกษาระดับอาชีวศึกษาจำนวน 6 คน ที่เป็นผู้ที่ติดตามอ่านหนังสือพิมพ์ประจำ อีก 3 คน คือ ผู้ที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ผู้ที่อ่านเป็นบางตอน หรืออ่านไม่ประจำ มีจำนวน 5 คน เหตุผลหลักในการอ่านเป็นครั้งคราว ได้แก่

- "อ่านหนังสือพิมพ์เป็นบางวัน คือ จะอ่านตอนที่ไม่ได้ดู จะต้องพยายามหาอ่านจากหนังสือพิมพ์ ถ้าอ่านก็ต้องมาอ่านที่ที่ทำงาน ไม่ได้ซื้อเอง ที่นี้ที่ทำงานนี้หนังสือพิมพ์มันจะไม่อยู่เป็นที่ เดียวดิอะนั่นดิอะนี่ ชี้เกียจตาม เลยตัดราคาญไม่อ่านตลอด"

- "จะอ่านบางเรื่องที่ไม่ได้ติด เพราะเรื่องที่ได้ติดก็ดูจากทีวีอยู่แล้ว เรื่องที่ไม่ติดก็ต้องเป็นเรื่องที่เราไม่เคยอ่านจากนวนิยายมาก่อนนะ แต่ดูท่าทางมันจะสนุกหน่อย ก็จะมาอ่านบ้างจากหนังสือพิมพ์ เพราะอยากรู้ว่าเรื่องมันเป็นยังไง เขียนบทยังไง"

- "หนังสือพิมพ์ไม่อ่านประจำ นอกจากตอนไหนพลาดไม่ได้ดูก็จะลองตาม ๆ อ่านจากหนังสือพิมพ์ แม้จะถามเพื่อนว่าเป็นยังไงแล้ว รู้เรื่องจากเพื่อนแล้ว มันก็ยังอยากได้อารมณ์จากการอ่านอยู่ มันให้จินตนาการดีกว่าฟังคนอื่นเล่านะ"

จะเห็นได้ว่า เหตุผลหลักในการอ่านนวนิยายดัดแปลงจากบทละครโทรทัศน์ตามหน้าหนังสือพิมพ์เป็น ครั้งคราวนั้นก็คือ อ่านเพราะพลาดจากการดู และเหตุผลรองก็คือ เรื่องของความสะดวกในการอ่าน ทั้ง 5 คน นี้ไม่มีผู้ใดที่ซื้อหนังสือพิมพ์อ่านเอง ดังนั้นการอ่านหนังสือพิมพ์ในที่ทำงานหรือห้องสมุดจึงต้องขึ้นอยู่กับช่วงจังหวะเวลาที่สะดวกของผู้อ่าน ทั้งสองประการนี้จึง เป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้มีพฤติกรรมการอ่านหนังสือพิมพ์เห็นครั้งเป็นคราว

ผู้ที่ไม่อ่านนวนิยายดัดแปลงจากบทละครโทรทัศน์จากหนังสือพิมพ์เลย มีทั้งสิ้น 9 คน จาก 30 คน ด้วยเหตุผลดังนี้

- "ไม่อ่านหนังสือพิมพ์หรอก ไม่ซื้ออ่านอยู่แล้ว ดูจากทีวีก็สนุกดีอยู่แล้วไม่เห็นต้องอยากรู้เรื่องไว ๆ เลย บางทีก็อยากรู้จริง ๆ เพราะมันจบคา ๆ ไว้ก็จะใช้ถามคนอื่นที่เขารู้เรื่องตลอดแล้ว"

- "ไม่ได้อ่านแต่คนแถวนี้เขาอ่านกัน ก็อาศัยถามเขาเอา ไม่มีเวลานะ ขนาดข้าวยังใช้กวาดตาดูคร่าว ๆ เลยว่าพาดหัวข่าวเรื่องอะไร ถึงแม้ไม่ได้อ่านเอง แต่ก็ รู้เรื่องสว่างหน้าทีวีนะ ก็ได้ยินจากคนรอบ ๆ ข้างที่เขาอ่านนี่แหละ อ่านแล้วเขาก็คุยกัน เราเลยพลอยรู้ไปด้วย"

- "ไม่อ่านหนังสือพิมพ์ มันไม่เหมือนนานที่รี มันทำให้เรื่องเพี้ยนไป ดูแล้วไม่ชอบดูแล้วมันหมดสนุกถ้ารู้เรื่องก่อน แต่ในหนังสือพิมพ์มันบรรยายละเอียดกว่านะ ไม่เหมือนทีวี" "หนัง

สื่อพิมพ์ไม่อ่านหรือก มันมีแต่ตัวหนังสือ ไม่สนุกเท่าทีวี แต่จะอ่านพวก อินไซด์ทีวี ดาราภาพยนตร์ เพราะมันทำให้เรารู้เบื้องหน้าเบื้องหลัง ใครเขียนบท ละครค่ายไหน ไข่เรื่องเบื้องหน้าเบื้องหลังนี้แหละสนุก จาเอาไปคุยได้นะ ใคร ๆ ก็อยากรู้ ไม่งั้นจะได้ฉายา "เจ้า แม่ละคร" หรือ ก็เรารู้มากกว่าที่เขาู้กัน"

เหตุผลสำคัญ ๆ ของการไม่อ่านนวนิยายตัดแปลงจากบทละครโทรทัศน์ในหนังสือพิมพ์ คือ ไม่ต้องการรู้เรื่องล่วงหน้าเพราะจะทำให้ดูไม่สนุก ในหนังสือพิมพ์มีแต่ตัวหนังสือ ซึ่งไม่ทำให้ภาพที่ชัดเจนเหมือนดูจากโทรทัศน์ และ เรื่องความสะดวกในการอ่านก็เป็นเหตุผลสำคัญ เพราะทั้ง 9 คนนี้ไม่มีผู้ใดซื้อหนังสือพิมพ์เป็นประจำ ต้องไปอ่านที่ที่ทำงาน ซึ่งก็มีคนคอยอ่านหลายคน จึงไม่สะดวกต่อการติดตามอ่าน

นอกจากนี้ ยังพบอีกด้วยว่า ในกลุ่มผู้ไม่อ่านนวนิยายตัดแปลงจากบทละครโทรทัศน์จากหนังสือพิมพ์นี้ 7 คนเป็นผู้จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา อีกอย่างละ 1 คน จบการศึกษาระดับอาชีวศึกษา และ 2 คน จบชั้นอุดมศึกษา

เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่า มีผู้นิยมอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ที่สนับสนุนละครโทรทัศน์ เช่น หนังสือพิมพ์เป็นจำนวนมากจึงทำให้ผู้วิจัยอยากทราบว่าแล้วด้วยบทประพันธ์ต้นฉบับหรือที่เรียกว่า นิยาย นั้น จะมีผู้นิยมอ่านมากไปด้วยหรือไม่ ทั้งนี้จากการสังเกตว่าในระยะหลัง จะนิยมนิยายเรื่องที่กำลังฉายอยู่ในโทรทัศน์ หรือโรงภาพยนตร์ออกจำหน่ายซึ่งแสดงให้เห็นว่า มีผู้นิยมอ่านนิยายเรื่องนั้นมา เป็นละครโทรทัศน์ด้วยหรือไม่ หรือตามอ่านนิยายเรื่องนั้นหลังจากที่เป็นละครโทรทัศน์แล้วหรือไม่ ซึ่งก็พบคำตอบดังนี้

มีผู้อ่านนิยายมาก่อนที่จะเป็นละครโทรทัศน์ 21 จาก 30 คน ซึ่ง 3 คน ในจำนวนนี้จะ เป็นผู้ที่เคยอ่านนิยาย และ เรื่องไหนที่ไม่เคยอ่านมาก่อน แต่เมื่อนามาเป็นละครโทรทัศน์ ก็จะไปเช่าหนังสือมาอ่านตาม เพื่อต้องการรู้เรื่องให้ตลอดหรือต้องการรู้เรื่องไป ๆ นั้นเอง

7 คน จะ เป็นผู้ที่ไม่เคยอ่านนิยายมาก่อน และไม่ตามอ่านที่หลังด้วย ด้วยเหตุผลที่ว่าไม่ชอบอ่านนิยายเพราะมันยาว มันใช้เวลานานการอ่าน จึงไม่ชอบอ่านนิยายเล่มหนา ๆ ส่วนเหตุผลที่ไม่ตามอ่านหลังจากมาเป็นละครโทรทัศน์ก็คือถ้ารู้เรื่องหมดก่อนจะทำให้ดูละครจริง ๆ ไม่สนุก เพราะรู้เรื่องแล้ว รอดูจบก็ดีกว่า

อีก 2 คนที่เหลือนั้น ก็ไม่เคยอ่านนิยายมาก่อนทั้งคู่ แต่จะมีการติดตามเรื่องที่นำมาเล่นเป็นละครโทรทัศน์ ด้วยการเช่าวิดีโอที่เคยเป็นภาพยนตร์มาดู เพราะต้องการรู้เรื่องเร็ว ๆ ส่วนอีกคนหนึ่งนั้นรู้เรื่องของละครโทรทัศน์ก่อนจากการฟังละครวิทยุ เนื่องจากเป็นแม่บ้าน และหารายได้พิเศษด้วยการเย็บเสื้อผ้าอยู่ที่บ้าน จึงมีเวลาในช่วงกลางวันสำหรับฟังละครวิทยุ

จากข้อมูลข้างต้นนี้ ยังพบอีกด้วยว่า ผู้ที่ไม่เคยอ่านนิยายทั้งก่อนและหลัง จำนวน 9 คนนี้ เป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและต่ำกว่า ในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 10 คน ที่จบการศึกษาระดับนี้ มีเพียง 1 คน เท่านั้น ที่จบชั้น ป. 7 แต่เป็นผู้ที่เคยอ่าน นิยายมาก่อน ทั้งนี้เพราะเป็นคนชอบอ่านนิยาย โดยอ่านจากการเช่าอ่านที่ร้านหนังสือ นอกนั้นทั้ง 21 คน ส่วนจบการศึกษาระดับอุดมศึกษาและอาชีวศึกษา

3. ความพึงพอใจที่ได้รับจากการดูละครโทรทัศน์

ความพึงพอใจที่ได้รับจากการดูละครโทรทัศน์นั้นได้นำเกณฑ์การศึกษาของ คอมเปซี (Compesi, 1980) มาประยุกต์ใช้ ซึ่งสามารถแบ่งความพึงพอใจที่ได้จากการดู ละครโทรทัศน์ เป็น 6 ประเด็นหลักด้วยกันคือ

1. เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน (Entertainment) คำตอบของกลุ่มตัวอย่างที่จัดเข้าประเด็นนี้ก็ ได้แก่ การดูละครโทรทัศน์เพราะ มันเพลินดี มันสนุก ได้เห็นคน ชุดฉากที่สวยงาม ได้สมมติตัวเอง (identify) เข้าไปอยู่ในฉากละครที่กำลังดูอยู่

2. เพื่อเป็นการผ่อนคลาย หรือ หลีกหนีจากปัญหา (Relaxation or Escape from Problems) ได้แก่ เป็นการพักผ่อน เป็นการคลายเครียดจากปัญหาต่าง ๆ เช่น ปัญหาจากที่ทำงาน ปัญหาการจราจร เป็นการหลีกหนีปัญหาชั่วขณะ

3. เพื่อเป็นการหลีกหนีจากความเบื่อหน่าย (Escape from Boredom) ได้แก่ กำลังเบื่อและไม่มีอะไรจะทำ หรือไม่รู้ว่าจะทำอะไรที่ดีกว่านี้จึงได้เปิดดูละครโทรทัศน์

4. เพื่อเป็นการสำรวจความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตตัวละคร หรือ การได้รับความแนะนำ (Reality Exploration or Advice) ได้แก่ การดูละครเพื่อต้องการเรียนรู้ว่าชีวิตคนอื่นเขาเป็นอย่างไร เขาเผชิญกับปัญหาอะไร ความเป็นอยู่ของเขาเป็นอย่างไร วิธี

การแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นเป็นอย่างไร รวมทั้งได้นำวิธีการแก้ปัญหาหรือวิธีต่อสู้ชีวิตของตัวเองมาเป็นคำแนะนำ ข้อคิดเตือนใจในการใช้ชีวิตของตนเอง

5. ดูเป็นนิสัย (Habit) ได้แก่ การดูที่มีลักษณะ เป็นกิจวัตรประจำวันหรือเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน

6. ดูเพราะเป็นช่วงเวลาที่สะดวก (Convenience) คือ คำตอบที่ว่าละครฉายในช่วงเวลาที่เหมาะสมแก่การพักผ่อน ขึ้นกับการดูละครในช่วงเวลานี้

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน จะได้รับการถามคำถามก่อนว่า "ดูละครทำไม" หรือ "ติดละครเพราะอะไร" ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะสามารถตอบเหตุผลในการดูได้ประมาณ 1 หรือ 2 เหตุผล ดังนั้น ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยก็จะตั้งคำถามที่เกี่ยวกับความพึงพอใจด้านต่าง ๆ เพื่อให้ทราบคำตอบที่ครอบคลุมความพึงพอใจตามประเด็นที่ตั้งไว้ จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกในครั้งนี้ ทำให้ได้ข้อมูลด้านความพึงพอใจที่ได้รับจากการดูละครโทรทัศน์ดังนี้

ตารางที่ 10 แสดงความพึงพอใจที่ได้รับจากการดูละครโทรทัศน์

ความพึงพอใจที่ได้รับจากการดูละครโทรทัศน์	จำนวน (คน)
1. ความสนุกสนานเพลิดเพลิน	
1.1 เพราะความเพลิดเพลิน	21
1.2 เพราะได้เห็นของสวยงาม	18
1.3 เพราะชอบตัวนักแสดง	14
1.4 เพราะชอบเนื้อเรื่อง	11
2. ผ่อนคลายความเครียด	
2.1 เพื่อผ่อนคลายความเครียดจากปัญหาประจำวัน	14
2.2 ได้สมมติตัวเอง เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์	16
3. หลีกหนีจากความเบื่อหน่าย	5
4. ดูเป็นนิสัย	6

ตารางที่ 10 แสดงความพึงพอใจที่ได้รับจากการดูละครโทรทัศน์

ความพึงพอใจที่ได้รับจากการดูละครโทรทัศน์	จำนวน (คน)
6. เพื่อเป็นการสำรวจความเป็นจริง/ได้รับคำแนะนำ	
6.1 เพื่อสำรวจความเป็นจริง	24
6.2 เพื่อได้รับคำแนะนำ	17

หมายเหตุ ในหัวข้อความพึงพอใจนี้ ผู้ตอบสามารถตอบได้มากกว่า 1 หัวข้อ

1. ดูละครเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน สามารถแยกเป็นหัวข้อย่อยได้ดังนี้

- 1.1 ดูละครเพราะ เป็นเรื่องสนุก เพลิดเพลิน สบายอารมณ์ ดูง่าย ไม่ต้องคิดมาก
- 1.2 ดูละครเพราะชอบเห็นสิ่งของสวยงาม เช่น ชุด ฉาก
- 1.3 ดูละครเพราะชอบตัวนักแสดง
- 1.4 ดูละครเพราะชอบเนื้อเรื่อง

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทำให้ทราบว่า เหตุผลในการติดตามดูละครอย่างต่อเนื่องหรือเป็นเป็นแฟนประจำละครเรื่องใดเรื่องหนึ่งนั้น มีหลายเหตุผลด้วยกัน และบางเหตุผลก็มีความสำคัญต่างกัน โดยเฉพาะเรื่องตัวนักแสดง และเนื้อเรื่อง บางคนให้ความสำคัญแก่ตัวนักแสดงมากกว่าเนื้อเรื่อง หรือบางคนก็ให้ความสำคัญเท่า ๆ กัน ดังนั้นเมื่อกล่าวถึงหัวข้อย่อยที่ 1.3 กับ 1.4 จะเขียนผลวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงลำดับความสำคัญในสอง หัวข้อนี้ด้วย

ตารางที่ 11. แสดงความพึงพอใจด้านความสนุกสนานเพลิดเพลิน

ความพึงพอใจด้านความสนุกสนานเพลิดเพลิน	จำนวน (คน)
1. เพราะความเพลิดเพลิน	21
2. เพราะได้เห็นของสวยงาม	18
3. เพราะชอบตัวนักแสดง	14
4. เพราะชอบเนื้อเรื่อง	11

หมายเหตุ ผู้ตอบตอบได้มากกว่า 1 หัวข้อ

1.1 พบว่า 21 ใน 30 คน ตอบว่าดูละครเพราะเป็นเรื่องสนุก เพลิดเพลิน ประเทืองอารมณ์ ดูง่ายไม่ต้องคิดมาก โดยมีเหตุผลที่น่าสนใจ เช่น

- "ที่ได้รับแน่ ๆ จากการดูละครก็คือ ความเพลิดเพลิน มันดูไปได้เรื่อยๆ ไม่ต้องตั้งใจมาก ไม่ต้องใช้ความคิดอีกแล้วในช่วงนั้น ก่อนหน้าที่จะดูละครก็ดูข่าวก่อน ดูข่าวนี้นางที่ต้องติดตาม หรือมีอารมณ์ร่วมไปกับข่าวด้วยทำให้รู้สึกเครียดนะ แต่พอถึงละคร เฮ้อ! สบาย ไม่ต้องใช้สมอง"

- "ละครส่วนมากที่ดูก็ดูไปขำไปแหละ ดูเพื่อประเทืองอารมณ์ นอกจากบางเรื่องที่เราารู้สึกว่าเขาพิถีพิถันถ่ายทำ ถ่ายดี มุมภาพดี แสงดี ทุกอย่างดีหมด ถ้าเป็นอย่างนี้เราจะ appreciate (ปลื้ม) ในศิลปะที่เขาทำให้อู อย่างเช่นสี่แผ่นดิน เห็นความตั้งใจของคนทำ นอกจากจะดูประเทืองอารมณ์แล้ว มันก็มีความรู้สึก appreciate"

- "ชอบมันเพลินดี มันเป็นเรื่องใกล้ตัว เรื่องรัก ๆ โรแมนติก เราเป็นผู้หญิงใช่ไหมก็อยากรู้เรื่องโรแมนติก ดูเรื่องพรรคนี้มันสนุกไม่ต้องคิดอะไรมาก เรื่องรัก ๆ นี้สาระมันก็ไม่มีอะไร เป็นเรื่องเบา ๆ"

- "อย่างที่ดูตอนนี้หัวเราะก๊าก ๆ เลย แพนที่ยังงงเลยว่าเป็นไปได้ยังไง จากคนไม่เคยดูละครมาบ้างละคร ขอะโรมากมายขนาดนั้น ซึ่งจริง ๆ ก็ก็ไม่รู้ว่าขอะอะไร แต่มัน

สบายใจ มันเพลินดีที่ได้ดูเรื่องอะไรที่มันเบา ๆ ไร้สาระด้วยซ้ำไป ยิ่งหนังตลก มันดูสบาย"

- "ดูละครมันไม่ต้องใช้สมองมาก มันเป็นเรื่องที่ดูง่าย พล็อตเรื่องก็ไม่น่าซับซ้อน และมันเป็นวิถีชีวิตแบบไทย ๆ ที่เรารู้ตั้งแต่เกิด เลยยิ่งทำให้ดูง่าย เข้าใจง่าย ไม่น่าซับซ้อน อย่างหนังจีน ฝรั่ง ๆ ดูก็ว่าสนุก เราไม่คุ้นตั้งแต่ชื่อตัวละคร ฉาก ดูไม่รู้เรื่องไม่สนุก ละครไทยไม่ได้"

- "ยิ่งเรื่องไหนที่เราไม่รู้เรื่องมาก่อนไม่เคยอ่านนิยายไม่เคยฟังละครวิทยุ พอมันมาเป็นหนังก็จะดูตอนต้น ๆ ชิว ๆ เข้าท่าใหม่ ถ้าเข้าท่าก็ตามดูต่อ แล้วเรื่องที่เราชอบ เราก็ดูว่ามันสนุก อยากติดตามเพราะอยากรู้ว่าเรื่องมันจะเป็นยังไง ฝรั่งจะได้กับใคร มันก็ทำให้ดูต่อจนจบ ก็ดูเพลิน ๆ "

จะเห็นได้ว่าเหตุผลส่วนใหญ่ในการดูละครเพราะความสนุก เพลิดเพลิน ก็คือ ลักษณะของละครที่น่าเสนอเรื่องน่าสนใจ อย่างเช่นเรื่องความรัก เรื่องที่คุ้นเคยกับวิถีชีวิต วิถีคิด ซึ่งทำให้เข้าใจง่าย อีกทั้งความไม่ซับซ้อนของโครงเรื่องก็เป็นเหตุผลประกอบอีกประการหนึ่ง ที่ทำให้ผู้ดูสามารถเข้าใจเรื่องราวของละครได้ง่าย ดูอย่างสบาย ๆ ไม่ต้องใช้ความคิดมาก จึงเป็นความเพลิดเพลินอย่างหนึ่งในการดูละครโทรทัศน์

อนึ่งพบข้อสังเกตประการหนึ่งคือ ในหมู่ผู้ที่มีการศึกษาทั้งในระดับปริญญาตรี (8 คน) และระดับอาชีวศึกษา (8 คน) จะดูละครเพื่อความเพลิดเพลินมากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำ (5 คน)

1.2 พบว่า 18 ใน 30 คน ดูละครเพราะชอบเห็นของสวยงาม เช่น ฉากชุดเครื่องแต่งกาย ซึ่งส่วนใหญ่จะตอบพร้อมยกตัวอย่าง เรื่องที่มีลักษณะเป็นละครย้อนยุค (period) โดยเฉพาะ เรื่อง ปริศนา วิญญาณ แม่หญิง จะถูกนำมายกเป็นตัวอย่างบ่อย ส่วนเรื่องฉาก นั้นก็จะยกตัวอย่างการจัดบ้าน ตกแต่งห้องจากฉากของช่อง 3 เช่น

- "ที่ชอบการแต่งตัวในเรื่องวนิดามาก จากได้ว่าตอนสมัยที่เด็ก ๆ ที่บ้านเค้าจับใส่กระโปรงพู่มีสุ่ม เป็นความประทับใจตั้งแต่เด็ก พอโตขึ้นหน่อยก็ไม่ได้ใส่ เห็นนางวนิดาแล้วก็อึ้ง!สวย อยากใส่แบบนั้นเรื่องอีก ชุดยุคกระโปรงพู่ ๆ เป็นยุคที่สวยงามดูยังไงก็ไม่น่าเบื่อ"

- "ที่เป็นช่างตัดเสื้อเก่านี้ พอเห็นชุดสวย ๆ แล้วก็นึกค้นไม้ค้นมืออยากตัด

ตามบ้าง ชุดานแม่หญิงสวยจริง ๆ ที่เป็นคนของยุคนั้นด้วย ต้องหุ่นผอม ๆ เพรียอย่างพี่สาว พระเอกใส่ อย่างนั้นน่าจะเหมาะ สวย แม่หญิง เรื่องมันก็ไม่มียะไรหรอก แต่ที่ดูนี้ดูเพราะชุดจริง ๆ"

- "ขอบคุณชุดที่ใส่นะ เสื้อผ้านี้แหละทำให้ดึงดูดอยากดูอย่างแม่หญิงขอบคุณที่แสดงมันแต่งตัวกันสวย ๆ ย้อนไป 20 กว่าปีที่แล้วเลยนะ รุ่นเพชรานะ ตอนนั้นเรากำลังรุ่น ๆ เห็นเพชราน่าสง่าสวย แต่ตอนนี้ดารารุ่นใหม่ใส่ที่ว่าดูมันแปลกตาดี แล้วก็สวยกว่ารุ่นเก่าเขาใส่กันอีก"

- "ขอบคุณเสื้อผ้าสีแผ่นดิน ช่วงปลาย ๆ นะ พวกเสื้อโบว์ ๆ มีระบาย เอวจี๋ม เห็นปุ๊บต้องรีบร่าง ๆ แบบเอาไว้มันแต่ก็ไม่ได้เอาไปตัดหรอกนะ มันไม่เหมาะใส่ยุคนี้ เพียงแต่เราดูว่ามันสวย ยิ่งเห็นเด็ก ๆ ใส่ชุดจริงกระเบน พุดเจ้าคะ เจ้าขา ยิ่งชอบ ดูหนังย้อนยุคช่วงนั้นแล้วสบายหู สบายตา"

- "ฉากที่แปลก ๆ อย่างเช่นฉากเมืองนอกนี้จะดูมากเป็นพิเศษ อย่างรัตนาวดีก็ติดตามดูตลอด เพราะมันได้เห็นวิวทิวทัศน์แปลกตา อย่างคุณหญิงบัวตั่ง เกลียด เกลียดนะ แต่พอมีฉากเมืองนอกก็จะดูชะง่อนๆ หมดฉากเมืองนอกก็เปลี่ยน"

- "พี่ไม่เคยไปทะเล ไม้มีปัญญาพาลูกไปด้วย พอเห็นฉากทะเล ก็จะชอบอยากให้คุณเห็นว่าทะเลเป็นยังไง พวกบ้านที่แต่งสวย ๆ พี่ก็ชอบดู มันสวยดีนะ เห็นแล้วมีความสุข"

- "ฉากนี้ต้องยกให้ช่อง 3 นะ ของประกอบฉากก็ดี ยิ่งพวกละครย้อนยุคอย่างปริศนา แต่งฉากบ้านดูดีเขียวของเข้าฉากก็สมกับยุคนั้น ทำให้มันเป็นส่วนหนึ่งของละครด้วยนะ เพราะดูว่ามันสมจริงสมจัง"

นอกจากจะพบว่าการได้เห็นของสวยงาม เช่น ฉาก ชุด เป็นเหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้ดูละครแล้ว และคำตอบก็พบว่า ส่วนใหญ่ชอบชุดที่ตัวละครใส่นางประภาพร ย้อนยุค และเมื่อถามต่อว่าเคยจำชุดที่ชอบในละครไปสั่งตัดบ้างหรือไม่ ก็พบคำตอบดังนี้ 12 ใน 18 คนนี้ จะเคยจดจำแบบเพื่อไปสั่งตัดชุด หรือจำไว้ว่าเสื้อที่มีลักษณะอย่างนี้ต้องใส่กับอะไรและใส่อย่างไรจึงสวย หรืออาจจะจำแบบบางส่วนของชุด เช่น แบบปก แบบแขน เพื่อไปปรับใช้สั่งตัดชุดมีเพียง 2 คน ใน 18 คนนี้ที่ทบทวนตามนางเอกละครเรื่อง ปริศนา อีก 6 คนที่เหลือมักให้เหตุผลว่าชื่นชมที่เห็นตัวละครแต่งแล้วสวยงาม แต่ก็ไม่น่าไปเลียนแบบเพราะรู้ว่า มันไม่เหมาะสม

กับตัวเอง หรือรู้ข้อจำกัดของรูปร่างหน้าตาของตัวเองว่าไม่เหมาะกับเสื้อผ้าหรือทรงผมแบบนวลละคร

มีข้อสังเกตเรื่องระดับการศึกษาด้วยว่า จำนวนผู้ที่ดูละครเพราะชอบเห็นของสวยงามนี้ เป็นผู้ที่จบระดับอาชีวศึกษาและชั้นมัธยมต้นอย่างละ 7 คน อีก 4 คนที่เหลือจบการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

1.3 พบว่า 14 คนจาก 30 คน ให้เหตุผลว่าดูละครเพราะชอบดารา ซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นดาราที่ตนชื่นชอบและคุ้นเคย เมื่อดาราเหล่านี้เล่นเรื่องอะไรก็จะตามดู อีกส่วนหนึ่งไม่มีดาราที่ชื่นชอบเป็นพิเศษ แต่จะดูว่าดาราคอนนั้นเล่นเหมาะสมกับบทหรือไม่ ถ้าเล่นได้ดีก็จะตามดู ดังเหตุผลต่าง ๆ ดังนี้

- "คือจริง ๆ แล้ว เนื้อเรื่องไม่ค่อยไปคิดมันหรอก ดูการแสดงมากกว่า เพราะเนื้อเรื่องในละครไทยมันเดาได้ว่าจะจบอย่างไร อะไรอย่างไร แต่จะดูความน่ารัก การแสดง เหมือนอย่าง "วนิดา" นี้ไม่ได้ดูหรอกว่าเรื่องมันจะไปถึงไหน เพราะมันยึดเยื้อแหม..มองตากันจนเหนื่อยซะไหม แต่ว่าดูเพราะมันชั้วตัวละครที่น่ารัก ที่น่าสนใจ ก็ตัวนางเอก-ลลิตาที่พี่ชอบ เด็กกำลังอยู่ในวัยผลิบาน กำลังสวย ความสดใสมันทักให้น่าติดตาม"

- "การชื่นชมตัวดาราก็เป็นส่วนตัวมีอิทธิพลต่อการเลือกดูละครอย่างมากเลยนะ ถ้าเราชื่นชมความสามารถของดาราแล้ว เราจะชื่นชมการแสดงผลงานของเขาด้วย อย่างนพพลพี่ชอบมาก เล่นเรื่องอะไร ช่องไหนพี่ก็ต้องตามดู ไม่ว่าแรงรักช่อง 3 กนกฉายลิปตัน ช่อง 7 ก็ตามดู แม้ว่าเรื่องกนกฉายลิปตันจะไม่ชอบนางเอก แต่เราก็ตามดู เพราะว่านพพลเป็นคนมีคุณภาพ"

- "อย่างริชชานี่พี่ไม่ดูนะ ทั้ง ๆ ที่พี่ก็ไม่ได้เกลียดดวงดาว จารุจินดาและจะว่าไปดวงดาวก็เล่นดีนะ แต่พี่รู้สึกว่าการนี้วางตัวละครไม่เหมาะสม พอพี่เห็นใครก็ไม่รู้ที่เป็นดารานิว...ไม่รู้จักที่เล่นเป็นเมียชายหรินะ ยายวรรดิภาก็ไม่ชอบ คือเด็กคนนี้โดยหน้าตาที่น่ารักดีนะ แต่พอเขามาเล่นเรื่องนี้ เขากลายเป็นแก่ เป็นอะไรก็ไม่รู้ ดูแล้วมันวางตัวละครไม่เหมาะสม พี่เลยไม่ดู"

- "เราชอบคนแสดงถ้าคนที่เราชอบ เล่นเรื่องอะไรก็ทักห้อยากดู ถ้าเรื่องดียังไง แต่ดารานิวไม่ชอบก็ไม่ดู แต่ถ้าเป็นดาราที่ชอบเรื่องมันจะเน้า-เน้า ยังไงก็ตามดู"

ชอบดูดาราที่เห็นหน้ากันบ่อย ๆ ส่วนใหญ่ก็ดาราช่อง 7 เพราะบินแพนช่อง 7 นี้ ของช่อง 3 ดาราหน้าไม่คุ้น เลยไม่ค่อยได้ดูเรื่องของช่อง 3"

- "เรื่อง "เขาวานาให้หนูเป็นสายลับ" พื่ออยากจะดู เพราะพระเอก อยากรู่ว่ามันหล่อดี มันพูดมันจาแม้จะดูว่าแข็ง แต่ก็ให้อภัย เพราะเขาน่ากรีด ท้ออะไรก็ดูดีไปหมด เป็นความคลั่งไคล้ส่วนตัว ไม่ใช่เป็นเพราะเนื้อเรื่องมันดี"

- "ไม่ได้มีดาราในดวงใจหรอก ไม่ใช่เห็นดาราคอนนั้นเล่นเรื่องไหนก็จะ ตามดู แต่เป็นว่าดาราคอนนั้นแสดงดีหรือไม่ สมบทบาทมั๊ย อย่าง "กานผุ่หงส์" ตัวแสดงเล่นดี เป็นดาราตั้งหลายคน"

- "ติดดารา ตามดูเล่นอะไรต้องตามดูหมด บางเรื่องดูมันทั้งจอเล็กจอ ใหญ่ อย่างเมียหลวง พอแซมเล่น ก็ดูอีก ชอบแซม คู่กรรมก็รู้เรื่องมาก่อน แต่ก็ตามดูเพราะ ชอบเบิร์ด"

- "ดูดารา ดูว่าแสดงได้ดีตามบทมั๊ย แต่ส่วนใหญ่ก็ชอบดาราแทบทุกคน เลยดูมันแทบทุกเรื่องก็ถ้านักแสดงเขาแสดงดี มันพูดอะไรก็น่าเชื่อถือ อย่างใหม่แดง แสดงกันที่ มันเข้มข้น ชอบโกวิทแสดงเรื่องนี้มาก"

- "มนต์ดี นี่พี่ชอบเขาตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก ตอนนั้นจำได้ว่า เล่นเรื่อง "ทาสวังหลัง" 20กว่าปีแล้วมั้ง พี่ก็ตามดูเขามาตลอด นี่มาอยู่ช่อง 7 อีกแล้ว เรื่อง "ภาพ อากรรพ์" ยังไงก็ต้องตามดู "พี่เลี้ยง" นี่พี่ไม่ดูไม่ชอบนางเอก ดาราใหม่ ไม่รู้ไปขุดมาจาก ไหน ไม่มีความประทับใจเลย มันยังงี้ก็ไม่รู้ ไม่เหมือนนางเอกที่เล่น "กานเพงบุญ" ตอนนั้นก็ เล่นเรื่อง "ภาพอากรรพ์" ด้วย คนนั้น น่ารัก..เวลาเขาพูดหรือยิ้มอะไร ใจโห...มันน่ารัก น้ามอง ค้าพูด ค้าจา ดูดีไปหมด"

เรื่องการชอบดาราอาจถือได้ว่าเป็นความชอบส่วนตัวก็จริง แต่ก็พบว่า ดาราที่ ชอบมักเป็นดาราที่คุ้นเคย เห็นหน้าบ่อย ๆ โดยจะเห็นได้ว่า ดาราใหม่ ๆ ที่คนไม่คุ้นหน้า มักจะ ไม่ค่อยเป็นที่ชื่นชอบ และในเรื่องระดับการศึกษาก็พบว่า คนที่จบการศึกษาระดับ อุดมศึกษาจะ ให้ความสำคัญในการดูละครเพราะชอบดาราเพียง 3 คน นอกนั้นจะเป็นคนที่จบชั้นมัธยมศึกษา 5 คน และที่จบระดับอาชีวศึกษาอีก 6 คน

1.4 พบว่า 11 จาก 30 คน ตูละครเพราะชอบเนื้อเรื่อง การชอบเนื้อเรื่องในที่นี้หมายถึง ลักษณะที่ผู้ดูให้ความสำคัญแก่เนื้อเรื่องว่า สนุก น่าติดตามหรือไม่ เป็นแนวเรื่องที่ชอบไหม ดังเหตุผลต่อไปนี้

- "ละครส่วนใหญ่ที่เอามาทำเป็นละคร มันจะเป็นหนังสือมาก่อน ซึ่งก็จะประทับใจจากตอนอ่านหนังสือ ประทับใจเนื้อเรื่องที่เราได้อ่านมาก่อน ดาราที่แสดงมันก็..มีแต่หน้าเต็ม ๆ ย้ง งาม ๆ ก็ต้องดู พี่ว่าดาราคงไหนแสดงย้ง งาม มันก็พอ ๆ กัน"

- "ละครที่เราไม่รู้เรื่องมาก่อน หมายถึงไม่เคยดูมาก่อน หรือไม่เคยอ่านมาก่อน มันจะอยากดูและอยากรู้อันเป็นเรื่องย้ง งาม อย่างลึกลับพิศวาสของช่อง 9 ไม่เคยอ่าน แต่บมเรื่องมันน่าสนใจ ล้อแหลมดีและกบว.ผ่านมาได้ย้ง งาม แบบลูกเลี้ยงข่มขืนแม่เลี้ยงทั้ง ๆ ที่พ่อยังอยู่ ก็ติดตามดูว่ามันจะจบย้ง งาม พระเอก นางเอกจะอยู่กันได้อย้ง งาม"

- "ขอให้เป็นเรื่องที่เราน่าสนใจ เป็นเรื่องที่เรารอบ ก่อนอื่นเลยจะฟังที่เพลงต้นเรื่องก่อน เพราะในเพลงมันจะบอกภาพ บอกเรื่องราวคร่าว ๆ หมด ถ้าฟังว่าเพลงนี้ใช้ได้ ก็จะตามดู ตามอ่านหนังสือพิมพ์ ถ้าวางดาราดีเหมาะกับเนื้อเรื่องก็ยิ่งดีใหญ่จะดูจากเรื่องก่อนว่าเป็นแนวที่รับได้หรือเปล่า มากกว่าที่จะมานั่งตั้งหลักว่าเรื่องไหนใครเล่น"

- "พระเอก นางเอก นี่จะโดนที่ตำเยอะมาก จบจากโฆษณานีบูบ เสียงวิจารณ์จะเกิดขึ้นแต่ที่ยังตามตามดูก็เพราะเรื่องมากกว่ามันอยากรู้อะไรจะเกิดขึ้น ชะตากรรมของตัวละครมันจะเป็นอย่างไร เลยกหักที่ติดตามดู"

- "เนื้อเรื่องนี้สำคัญนะ ถ้าเราไม่ชอบเรื่องเสียแล้ว ดาราเล่นดี ขนาดไหน หรือว่าเป็นดาราโปรดเราก็ไม่อยากจะติดตามดูหรอก อย่าง"กานผุหงส์" ใครๆ ก็ว่าเนา แต่เรากลับชอบ ไม่ได้ชอบตัวแสดง ไม่เห็นมีใครเด่น นอกจากพวกตัวแม่ เราชอบตรงที่มันเดาเรื่องไม่ออก ไม่ชอบดูเรื่องที่เดาออกได้หมด"

- "เวลาจะดูละครเรื่องไหน ก็ดูที่ตัวเรื่องก่อนว่า เป็นเรื่องดี มีสาระไหม พระเอกเก่งไหม นางเอกเก่งไหม ไม่ซีจี้เงาอย่างนี้จะไม่อยากจะดูนางเอกย้ง งาม ชื่อ ๆ นี้นำเบื่อนะ อย่าง "แม่หญิง" นางเอกทำเป็นแกล้งย้ง งาม แกล้งจน มันไกลความจริง"

- "มันก็ดูได้เรื่อย ๆ นะ เพียงแต่ว่าจะชอบมากชอบน้อยต่างกันเรื่องที่จะหักให้ชอบมาก ก็ต้องดูที่ตัวเนื้อเรื่องก่อนสิ เรื่องดี อะไร ๆ มันก็น่าติดตามคาพูด คำจาของตัวละครก็พลอยน่าเชื่อถือไปด้วย อย่าง ตะวันชิงพลบ ที่ชอบบทของปัญญามาก เอาใจช่วยเขาตลอด

าให้เขาผ่านมรสุมชีวิตได้ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็ไม่ค่อยชอบปัญหา ลูกศร อรพรรณแต่ก็ตามดูเพราะ เรื่อง เรื่องมันมีสาระ มันแปลกกว่าทุกเรื่องที่เคยมี"

- "ชอบดูเรื่องที่นางเอกมันเก่ง หรือออกหัวานิด ๆ พี่รำคาญมากเลยที่ แต่ละเรื่องเขาจะต้องาให้นางเอกคิดอะไรมันเป็น มันเป็นตัวของตัวเอง หน่อมแน้ม ช่วยตัวเอง ไม่ได้ นี่มันไม่ชยุค ร.5 แล้วนะ ผู้หญิงต้องเก่งขึ้นสิ ช่วยตัวเองได้ พี่ชอบผู้หญิงเก่ง ก็เลยชอบดูอย่างเรื่อง "เขาวานาให้หนูเป็นสายลับ" เรื่องนี้นางเอกมันปู้ มันหัวดีมันคงากลส์ เคียงลักษณะนิสัยที่ด้ายมั้ง แต่เรื่องส่วนานใหญ่ เกือบ 99 % เลย นางเอกจะต้องเป็นนางเอ็ก-นางเอก พี่ก็ดูเรื่องแบบนี้ แต่อาจจะไปชอบตัวอิจฉา หรือคนาใช้หรือ พระเอก ที่ทากให้ต้องติดตามดู"

านบรรดาผู้ที่ทาให้ความสาคัญแก่เนื้อเรื่อง ทั้ง 11 คนนั้น เป็นผู้ที่จบปริญญาตรี 7 คน มัธยมต้น 3 คน และระดับอาชีวศึกษา 1 คน นอกจากนี้ยังพบข้อสังเกตอีกด้วยว่า อายุของผู้ทาให้ความสาคัญแก่เนื้อเรื่องมากกว่าตัวดาราก็มักจะ เป็นผู้ที่สูงอายุ อย่างเช่นผู้ที่จบชั้นมัธยมต้นทั้ง 3 คนนั้น มีอายุ 36, 45, 48 ปีตามลำดับ และผู้ที่จบระดับอุดมศึกษา 7 คนนี้ มี 5 คน ที่อายุ 34 - 40 ปี ส่วนอีก 2 คน อายุ 17, 29 ปีตามลำดับ

านบรรดาผู้ที่ดูละครเพราะชอบดารา 14 คน และชอบเนื้อเรื่องอีก 11 คนนั้น ก็จะมี พบว่ามี คนทาให้เหตุผลว่าชอบทั้งดาราและเนื้อเรื่อง 4 คน และก็ยังพบอีกด้วยว่า ทั้ง 4 คนนี้ าทาให้ความสาคัญแก่ดารามากกว่าเนื้อเรื่อง

- "พี่ชอบนพพลเป็นพิเศษเป็นดารานดวงใจ ถ้าเขาเล่นเรื่องไหนพี่ จะตาม และเท่าที่ดูเรื่องนพพลเล่นพี่ว่าก็มักเป็นเรื่องที่ดี มีสาระาให้ขบคิด คือเขาค่อนข้างจะเป็นหลักประกันเรื่องที่เล่น ก็เท่ากับว่าเราดูเขา ก็พลอยาได้ดูเนื้อเรื่องที่ดีไปด้วย"

- "ละครที่พี่ชอบ บางทีมันก็เป็นเรื่องที่เรารู้เรื่องมาก่อน ก็อาจจะเคยดูมาก่อน เพราะเป็นคนชอบอ่านนิยายตั้งแต่สาว ๆ พี่จะมีภาพานจินตนาการไว้ละว่า บทนี้คนนี้น่าจะเล่น ตัวละครตัวนี้ครน่าจะแสดง พอมันมาเป็นละครจริง ๆ ถ้าวางตัวไม่เหมาะกับบท ก็ ยี้! ไม่อยากดู แต่ถ้าเป็นคนที่เราชอบ ๆ อยู่ อย่างลินจัย ฉัตรชัย เราก็ตามดู"

- "คือถ้าเนื้อเรื่องดี บทมันก็ต้องดี คนเล่นก็จะเล่นได้ดี ทีนี้เรื่องที่ดูส่วนใหญ่รู้มาก่อนแล้ว อย่างชัมกับบูนก็ดูตั้งแต่อุทุมพรเล่นเป็นคนบ้า ตอนชามพรเล่น ก็เล่นดี-ดี ภาพอาถรรพ์ก็เคยดู แต่ที่ดูอีกก็เพราะนางเอกคือ มลลติ คือเรามีแนวโน้มที่จะดูถ้า มันเป็นคนแสดงที่ชอบ แต่อย่างคู่กรรมนี่หัวเด็ดตีนขาดก็ไม่ดู แม้จะชอบเรื่องนี้มาก เพราะไม่ชอบนางเอก"

- "เนื้อเรื่องก็สำคัญ เพราะ มันช่วยเสริมให้ดารา แต่ถ้าเรื่องดียังไง แล้วดารามักรู้จัก เล่นไม่เก่ง เรื่องนั้นพีก็ไม่วู คือต้องดูว่าเรื่องอย่างนี้เขาวางตัวดาราเหมาะสมกับบทบาทไหม ถ้าเหมาะก็ยิ่งตามดู โดยเฉพาะที่ชอบ สิเรียม ก็จะตามดูทุกเรื่อง ทั้งคุณฉุย อุบัติเหตุ แต่งกับงาน แต่แต่งกับงาน ที่ว่ายังวางตัวไม่เหมาะกับเรื่อง น่าจะเป็นอีกบุคคลิกหนึ่ง ไม่ชสิเรียม แต่ความที่ชอบสิเรียมก็ตามดู ดู ๆ ไปมันก็ติดเองแหละ"

ในหัวข้อดูละครเพื่อความสนุกสนาน เพลิดเพลินนี้ ก็จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างมักจะให้เหตุผลในการดูเพื่อความสนุก มากที่สุด รองลงมาก็คือ การชอบดู ชุดเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ทรงผมและฉาก ซึ่งส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นเสื้อผ้าของละครที่มีลักษณะย้อนยุค ถัดจากนั้นคือ ชอบดูดารา และชอบเนื้อเรื่อง ในสองประเด็นหลัง กลุ่มตัวอย่างให้น้ำหนักตัวดารามากกว่าเนื้อเรื่อง จะเห็นได้จากจำนวนผู้ที่ให้เหตุผลว่าชอบดารา มีมากกว่าผู้ที่ชอบดูเนื้อเรื่อง แต่ในขณะที่มีผู้ให้ความสำคัญทั้งสองเรื่อง ก็ยังพบว่าบุคคลเหล่านั้นให้น้ำหนักแก่ตัวดารามากกว่าเนื้อเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อถามต่อว่า ทำไมถึงดูเรื่องที่เรเคยดูมาก่อนแล้ว ดูซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างเรื่อง บ้านทรายทอง หรือคู่กรรม เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างตอบ ก็คือ ดูเปรียบเทียบ ดูดาราว่าคนใหม่เล่นได้ดีกว่าคนเก่าไหม เป็นดาราที่ขึ้นชอบไหม ทั้ง 22 คนใน 30 คน ส่วนแต่ให้ความสำคัญแก่การดูเปรียบเทียบและดูดารา เช่นอยากรู้ว่าเบิร์ดเล่นเป็นโกโบริได้ดีเท่านาทไหม ดังนั้น ในกรณีนี้จะเห็นได้ว่าเนื้อเรื่องไม่มีความสำคัญต่อการดู เพราะส่วนใหญ่คนจะรู้เรื่องราวเหล่านั้นมาก่อนแล้ว รู้ว่าเดี๋ยวเหตุการณ์มันจะดำเนินไปอย่างไร เดี่ยวใครจะได้หรือเข้าคู่กับใคร ตรงนี้รู้หมดแล้ว แต่ที่ตามดูเพราะตัวแสดง

เมื่อเนื้อเรื่องเป็นเหตุผลสำคัญประการหนึ่งในการเลือกติดตามละคร ผู้วิจัยจึงต้องการทราบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความชอบที่จะดูเนื้อเรื่องประเภทไหน และเรื่องประเภทไหนที่ไม่ชอบดู ซึ่งพบคำตอบดังนี้

- 13 ใน 30 คน ชอบละครที่จัดว่าเป็นแนวชีวิตสมจริง แก่นเรื่องมีไต่สวน เวียนอยู่กับเรื่องรัก อัจฉาริษา เช่นเรื่อง ตะวันชิงพลบ อีสา สุดแต่ใจจะ ไขว่คว้า เป็นต้น
- 5 ใน 30 คน ชอบละครตลก โดยเฉพาะถ้ามีบทพ่อแม่-แม่เอน หรือการงอนง้อ แบบละครรักบงออยู่ด้วยกันก็ยิ่งชอบ เช่นเรื่อง โทน พ่อปลาไหลแม่พังพอน เป็นต้น
- 11 ใน 30 คน ชอบเรื่องรักโรแมนติก เรื่องเบาสมอง เรื่องที่ไม่ต้องสมเหตุสมผลมากนัก อย่างเรื่อง แม่หญิง วนิดา ปริศนา คู่กรรม บ้านทรายทอง กานผุ่หงส์ เป็นต้น
- 1 คน ชอบเรื่องผี เช่น ห้องหุ่น สุสานคนเป็น

มีข้อสังเกตที่น่าสนใจประการหนึ่งคือ พบว่าผู้ที่จบการศึกษาระดับอุดมศึกษา (5 คน) จะชอบดูเรื่องรักเบาสมอง รักย้อนยุค หรือเรื่องเบาสมอง มากกว่าผู้ที่จบชั้นอาชีวศึกษา (3 คน) และมีมัธยมต้น (3 คน)

แต่จำนวนผู้ที่ชอบดูละครแนวชีวิตสมจริง ทั้ง 3 ระดับการศึกษาจะมีจำนวนพอ ๆ กัน ส่วนแนวเรื่องที่ไม่ชอบดูนั้นพบว่า

- 7 ใน 30 คน ไม่ชอบเรื่องที่มีสาระหนัก ๆ เครียดในการดู เช่น ไม้แดง และ เมืองโพล์เพล้ เป็นต้น
- 3 ใน 30 คน ไม่ชอบเรื่องตลกหรือตลกวัยรุ่น เช่น ผู้การเรือเร่ พ่อปลาไหล แม่พังพอน เป็นต้น
- 2 คน ไม่ชอบเรื่องเศร้า ๆ
- 2 คน ไม่ชอบเรื่องผี
- 2 คน ไม่ชอบเรื่องรักหวานจ้อย หน้าเน่า เช่น วนิดา เป็นต้น
- 5 คน บอกว่าแล้วแต่เรื่อง ที่ต้องพิจารณาว่าเรื่องดีไหม ดาราแสดงดีไหม ตาเดินเรื่องช้าหรือไม่ เป็นต้น
- 6 คน บอกว่าไม่ชอบเรื่องพี แบบแม่เบี้ย

จะเห็นได้ว่า แนวเรื่องของคนส่วนใหญ่ชอบคือ เรื่องชีวิตสมจริง และ เรื่องรักโรแมนติก ซึ่งเป็นละครกระแสหลัก ที่ผลิตกันอยู่ในปัจจุบัน ส่วนเรื่องของคนส่วนใหญ่ไม่ชอบดู คือ เรื่องเครียด ๆ เรื่องที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการเมือง ปัญหาสังคม และ เรื่องที่เป็นแนววิพากษ์

2. **ดูละครเพื่อต้องการผ่อนคลายความเครียด** ในที่นี้จะแบ่งเป็น 2 หัวข้อย่อย คือ

2.1 ดูละครเพื่อต้องการผ่อนคลายความเครียด จากปัญหาชีวิตประจำวัน เช่น ปัญหาการทำงาน การเรียน หรือปัญหาจราจร และปัญหาส่วนตัวต่าง ๆ

2.2 ดูละครแล้วรู้สึกว่าได้เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์นั้น (identify) ซึ่งการดูละครแล้วรู้สึกเช่นนี้จัดเป็นการหลีกเลี่ยง (escape) หรือเพื่อเติมเต็ม (fulfill) ความรู้สึกบางอย่างให้แก่ตัวเอง

ตารางที่ 12 แสดงความพึงพอใจด้านการผ่อนคลายความเครียด

ความพึงพอใจด้านการผ่อนคลายความเครียด	จำนวน (คน)
1. เพื่อผ่อนคลายความเครียดจากปัญหาประจำวัน	14
2. ได้สมมติตัวเองเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์	16

2.1 พบว่า 14 ใน 30 คน ดูละครเพื่อผ่อนคลายความเครียดจากปัญหาต่าง ๆ เช่น

- "ที่บ้านพี่รับเคเบิ้ลทีวีด้วยนะตอนที่ตัดสินใจเป็นสมาชิกเคเบิ้ลก็คิดว่าเอาไว้ดูตอนที่ละครไม่มีอะไรดู ไม่มีเรื่องไหนที่เราคิด แต่ปรากฏว่าพี่ต้องเปิดดูเคเบิ้ลหลังละครจบทุกที เพราะมันเครียดจากงาน จากลูกกว่าแก่จะเข้านอน ขอให้ได้ดูละครก่อนมันดูสบาย เราคิดตามได้ง่าย มันผ่อนคลายอารมณ์ได้ดีนะ เป็นที่หย่อนใจ พออึดอัดตรงนี้ถึงเปิดดูเคเบิ้ล ก็มันเป็นภาษาอังกฤษ เราก็ต้องตั้งใจฟังเป็นพิเศษ ซึ่งปรากฏว่าเครียดอีก..เลยต้องดูหลังละครหรือบางทีก็ไม่ดูเลย"

- "ดูแล้วมันสบายใจ เพราะชีวิตทุกวันนี้ก็เครียด ทํางานก็เครียดกับงาน เหนื่อยก็เหนื่อยกว่าจะกลับถึงบ้าน หหมดแรงแล้ว ไม่อยากทำอะไรที่รู้สึกว่การดมอง เกินไป อย่างข้าวบางที่ไม่ค่อยเลยนะ มันเครียดมันหนักเกินกว่าจะรับได้ ต้องดูละครนี้แหละ ได้หัวเราะ เอ๊กอ๊าก ได้ตํานาง เอ๊กก็พอแล้ว"

- "คล้ายอารมณ์เครียดในชีวิตได้นะ คือทําก้ให้เราลืมชีวิตจริงไปชั่ว ระยะเวลาหนึ่ง บางทีก็ว่าจะกลับถึงบ้านเบียดคนบนรถเมล์ แทบจะเป็นชากอยู่แล้ว เออ..พักดูละคร น้อยเกอะ แหม! มัน fresh (สดชื่น) ขึ้นเลยนะ แล้วมันก็ทําก้ให้วันเวลาผ่านไปด้วยดี แล้วรู้ ว่าวันนี้เป็นวันอะไร จริงนะ อู๊ย! วันนี้วันศุกร์แล้ว ต้องรีบกลับไปดูแม่หญิง"

- "ต้องการหาอะไรที่มันเบาสมอง เป็นบันเทิงหน่อย ๆ เพราะชีวิตมันมี ภาระเพิ่มขึ้น จากงานแล้วก็ครอบครัว ชีวิตมันสู้กับศึกหลายด้าน ยังมีลูกกําส่ง ซนอย่างนี้เฮ้อ! เหนื่อย พอถูกเข้านอนก็ขอเป็นเวลาทําก้ให้ตัวเองได้คลายเครียด ได้พักผ่อนบ้าง ดูละครมันนี้แหละ เบาสมองดี"

- "แหม..ชีวิตคนเรานี้มัน..ชีวิตประจำวันมันก็เครียดพออยู่แล้ว ละครมัน เป็นความบันเทิงที่เป็นทางออกของคนเราอย่างหนึ่ง ที่พอจะหนีจากไอ้ภาระ ความเหน็ดเหนื่อย ความเครียดจากชีวิตประจำวัน ดูหนังน่าเฝ้า หน้ารักโรแมนติค นี้แหละ มันมีความสุข ฟังถึง ชอบดูนิตามาก มันสบาย ๆ ไม่ได้จริงจังอะไรมาก"

- "มันเป็นการผ่อนคลายจากเรื่องหนัก ๆ ที่เราไปพจญมาทั้งวัน อย่าง เรียงก็เครียด เดินทางกลับบ้านก็เครียด กลับมาถึงจะให้อ่านหนังสือต่อเลยหรือ ไม่ไหวมัน ต้องพักสมอง หาอะไรเบา ๆ ดู อีกอย่างหนึ่งมัน prolong เวลา (ถ่วงเวลา) ด้วย เพราะรู้ อยู่แก่ใจนี้ว่าเดี๋ยวคืนนี้นอนตึก ทํารายงานอีกแล้ว อย่าเพิ่งทําเลย ขอดูละครถ่วงเวลาที่เราจะ ไปเครียดต่ออีกหน่อย ก็เรียกว่าดูละครทั้ง relax (พักผ่อน) และทั้ง prolong (ถ่วงเวลา) ด้วย"

- "ดูละครสำหรับพื้นะ ถือว่า เป็นการคลายเครียดอย่างเดียวยทํางานก็ เครียด ถึงบ้านดูข่าวก็เครียด มันต้องดูละครเบาสมอง ไว้สาระเสียก่อน ้ให้บรรเทาความ เครียดไปบ้าง ไม่งั้นนอนไม่หลับ ดูแล้วนอนหลับสบาย เสาร์ อาทิตย์นี้เราจะติด เพราะมันเป็น การพักผ่อน เรารู้ว่าเราไม่ต้องรีบตื่น เข้าไปทํางาน ก็จะมีดูอย่างสบายอารมณ์"

จากข้อมูลยังพบอีกด้วยว่า ผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี - โท จะถูกละครเพื่อ คลายเครียดเป็นจำนวน 7 คน ซึ่งมากกว่าผู้ที่จบชั้น ปวช. - ปวส. ที่ถูกละครด้วยเหตุผลนี้ 3 คน และ จบชั้นมัธยมต้นและประถม 4 คน

2.2 16 ใน 30 คน ตอบว่า ถูกละครแล้วรู้สึกที่ตัวเองได้เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์ นั้น (identify) หรือนำตัวเองเข้าไปพบกับตัวละคร นึกว่าตัวเองได้กลายเป็นตัวละครดังคา กส่ายยืนยันนี้

- "คนเราไม่ใช่ว่าพระอิฐพระปูนนี่ จะได้ดูอะไรแล้วไม่รู้สิกรู้สม ไม่ได้ตาย ด้านนี้คะ มันต้อง imagine (จินตนาการ) ตามไปด้วย โดยเฉพาะฉากรัก ฉาก พระเอกจับ นางเอกเราก็เคลิ้มตามไปด้วย ไม่เห็นเป็นไร ไม่เห็นจะต้องไปสกัดกันอารมณ์ ฉากเศร้า ฉันทก็ ร้องให้ตาม บางทีใจเต้นตุบตุบ ระทึกใจไปด้วยถ้าคิดว่า"สั่งถูกพระ เอกจับมือ"

- "พี่คงเป็นคนอ่อนไหวง่ายมั้งคะ พี่อยากรู้นะว่า บทจับ บทรัก คนอื่นเขา เป็นกันยังงัยบ้าง ก็เลยชอบดู แล้วอดเปรียบเทียบกับตัวเองไม่ได้ หรือบางทีก็อดคิดไม่ได้ว่า ถ้า ฉันทสวยอย่างนางเอกก็ตีนะสิ หรือถ้าไปเจอผู้ชายหล่อ ๆ อย่างพระเอก เราก็เอาจะยอมแล้ว ไม่เล่นตัวอะไรให้ยึดเยื่อมากมาย"

- "เราจะเอาตัวเองเข้าไปในเหตุการณ์ในเรื่องด้วย โดยเฉพาะในเรื่อง เรื่องของความรัก คือละครมันมีเหตุประจวบ เหตุบังเอิญเยอะมาก ประเภทบังเอิญไป กิน ข้าวร้านเดียวกัน ไปซื้อของห้างเดียวกัน จนอดคิดเปรียบเทียบไม่ได้ว่า ทำไมชีวิตเราไม่เกิด เหตุประจวบอย่างในละครบ้าง โดยเฉพาะเรื่องความรัก เรื่องเพศตรงข้าม ละครมัน fulfill (เติมเต็ม) เราได้เยอะ"

- "พี่ชอบคิดว่าพี่เป็นนางเอก ก็มันเป็นตัวเด่นของเรื่องนี้ เป็นตัวที่ทุกคน ให้ความสำคัญ พี่จะ imagine (จินตนาการ) ตาม คิดว่าเมื่อไหร่มันจะลงเอยกันสักที สู้ว่า เมื่อไหร่อุปสรรคจะหมด เราจะได้สมหวังในชีวิตรักกับพระเอกเสียที"

- "อย่างที่บอกว่าถ้าเรื่องรักๆจะชอบขึ้นไปเปิดดูที่วิวคนเดียวนในห้องนอน ตานี้แทบจะติดจอ มันลุ้น อยากให้รักกัน เข้าใจกัน ไม่อยากพลาดดูฉากอย่างนี้มันใจ เต้นตึก ๆ ตามไปด้วย บางทีเห็นพระเอกหล่อ ๆ ที่เราชอบ ก็นึกว่า อ้อ! ทำไมเราไม่เป็นนางเอกหนอ"

- "จะชอบฉากที่มันค่าได้ต่อกันอย่างคุณเดือดเดือดร้อนอย่าง กานในฝูงหงส์ ที่มีแม่ 3 คน มาคอยช่วย คอยดำ คอยตีกัน จะชอบดูอย่างนี้ อยากให้ตัวเองได้ตอบใครได้ เจ็บ ๆ แสบ ๆ อย่างในหนังบ้าง มันคงเป็นละครที่ใกล้เคียงกับชีวิตบางด้านของเราด้วยมั้ง อย่างละครที่จะพูดอะไรก็ไม่พูด มองหน้ากันไปมา เช่น "กนกหลายโรตัน" ไม่สนใจไม่ชอบ ไม่ยอมเปิดเผยความในใจ เมื่อไหร่จะรู้เรื่องรู้ราว เป็นเราหน่อยไม่ได้ มีอะไรจะพูด ๆ ให้หมด จะได้หมดอุปสรรคเสียที"

- "ดูแล้วมีอารมณ์ร่วมนะ มันคล้ายตามไปด้วย อย่างใน วนิดา ฉากที่ พระเอกจู่จต้องเดินรากับนางเอก ้วย! ดูจบอาบน้ำไป ยังยิ้มอยู่คนเดียวเลย อดคิดว่าเรา เป็นนางเอก เราได้ใส่ชุดอย่างนั้น คงสวยพริ้ว แล้วได้เดินรากับศรัณยู มันดูแล้วอึ้ง"

- "ถ้าเป็นพระเอกแบบนพพล ฉัตรชัย ก็อดเคลิ้มไปด้วยไม่ได้ บางทีปากก็ พูดว่ามันใส แต่ก็อดว้าวตามไปด้วยไม่ได้ อยากเป็นนางเอกตอนนั้น หรือบางทีเราเห็นตัวละครที่มันมีฐานะ เป็นคนรวยแล้วสบายก็ชอบคิดว่า ถ้าเราเป็นอย่างในละครบ้างมันจะเป็นยังไง"

- "บางทีก็รู้สึกเขิน ๆ นะ เวลานั้นถ้าถ้ามีใครมาจับเราอย่างนั้นอย่างใน ละคร ก็เรายังวัยรุ่นอยู่ก็อดคิดฝันตามไปด้วยไม่ได้ บางทีก็รู้สึกอิจฉานางเอกนะ ทำไมเราไม่ เป็นนางเอกบ้าง หรือบางทีที่มีตัวละครบางตัว ตัดสินใจผิดพลาด เราก็จะรู้สึกว่าเขาไม่น่าตัดสินใจแบบนั้นเลย จะเครียดตามตัวละครไปด้วย"

การสมมติตัวเองเข้าไปอยู่ในละครนั้นนับว่าเป็นการดูเพื่อหลีกเลี่ยงหนีประการหนึ่ง ยังพบ อีกด้วยว่า ผู้ที่จบการศึกษาระดับอุดมศึกษาจะดูละครเพื่อหลีกเลี่ยงหนีพอๆ กับผู้ที่จบการศึกษาชั้นมัธยมต้น คือ 5 และ 7 คน ตามลำดับ ส่วนผู้ที่จบระดับอาชีวศึกษามี 3 คน

3. ดูละครเพื่อหลีกเลี่ยงหนีจากความเบื่อหน่าย ความซ้ำซากจางานชีวิต หรือเป็นเพราะไม่มีอะไรจะดู พบเหตุผลนี้ทั้งหมด 5 คน จาก 30 คน

- "เราว่าชีวิตเรานั้นจืดชืดไม่มีอะไร เป็นวัฏจักร เออถ้ามันได้ดู ละครมัน ก็มีอะไรแปลก ๆ ไปจากที่มันเคยเป็น เพราะในละครมีทั้งความเพ้อฝัน อัจฉาริษา เลียดละครให้มันมีอะไรตื่นเต้นขึ้นมาในชีวิตมันเป็นภาพที่มองเห็น เป็นสีสันในชีวิต เพราะชีวิตเรามัน แสบไม่มีอะไรเลย"

- "มันไม่มีอะไรจะทำ ง่วงก็ยังไม่ง่วง ไม่อยากอ่านหนังสือหรือฟังเพลง ก็เปิดดูละครดีกว่า ดีกว่าอยู่เปล่า ๆ"
- "ตกค่ำมันก็ไม่มีอะไรจะทำแล้วก็เปิดทีวีไว้ตลอด ดูข่าวแล้วมันก็ต้องดูต่อ มันไม่รู้จะทำอะไร"
- "มันไม่มีอะไรให้ทำช่วงกลางคืนนี้ และมันก็ไม่มีอะไรให้ดูด้วย ที่บ้าน ไม่ได้ติดเคเบิ้ล ไม่ได้มีทีวี แต่ก็จะพยายามเลือกๆ ดูว่า ช่องไหนละครเรื่องอะไรดีที่สุด มีเสน่ห์พอที่จะให้เราติดตาม"
- "ไม่รู้จะทำอะไร อายุก็มากขึ้น ไม่มีกิจกรรมนอกบ้านเหมือนเมื่อก่อน สาว ๆ ไม่เที่ยวกลางคืนแล้ว เลิกงานก็กลับบ้าน ชีวิตมันก็วนเวียนอยู่อย่างนี้ ก็เลยดูละครให้มัน ติด จะได้บอกตัวเองว่า วันนี้รีบกลับบ้านไปดูละคร"

4. ดูละครเพราะเป็นนิสัย (habit) มันเป็นสิ่งที่ทำเป็นกิจวัตร เป็นประจำอยู่แล้ว มีกลุ่มตัวอย่างที่เหตุผลนี้ทั้งหมด 6 คน

- "มันเป็นความเคยชินอย่างหนึ่งนะ บางช่วงไม่มีละครที่ติด จะรู้สึกหงุดหงิดตอนกลางคืนไม่รู้จะทำเวลามันผ่านไปได้อย่างไร ก็เลยต้องเปิดทีวีดู บางทีอยากให้มีละครจนถึงสว่างไปเลยจะได้ดูให้มันจบๆ เหมือนตอนเด็ก ๆ ที่ฟังละครวิทยุได้ตั้ง 5 ชั่วโมงก็ตามฟัง"
- "มันเป็นนิสัยแล้วละมั้ง กลับถึงบ้านมันก็ว่าง ก็ดูทีวีข่าวจบก็ต้องต่อด้วยละคร มันเป็นอย่างนี้มา 10 กว่าปีแล้ว บางช่วงไม่มีละครที่ติดก็ขอเปิดดูหน่อย ดูว่าไม่มีอะไรจะดูจริง ๆ แล้วก็ปิด"
- "มันชอบแล้วมันก็ชิน ดูมาตั้งแต่เป็นสาวรุ่น ๆ มันก็เอ..ช่วงนี้เราเคยดูละครนะ เหมือนเที่ยงมันก็ต้องกินข้าว เราก็จะรอดู ใจมันจดจ่ออยู่เหมือนคอยมา ทั้งวันเป็นความเคยชินอย่างหนึ่ง ถึงเวลาดูก็ต้องดู"
- "ก็เราอยู่บ้านทั้งวัน มันกำหนดเวลาได้หมดช่วงไหนทำอะไร ช่วงเย็นดูละครสักใจ จบก็ทำกับข้าว กินข้าว ดูข่าว ดูข่าวจบมันก็ต้องดูละคร จะให้ทำอะไร มันชินมันเป็นอย่างนี้มาหลายปีแล้ว นี่ก็ไม่ออกเหมือนกันว่าถ้าไม่ดูละครแล้วจะให้ไปทำอะไร"

- "มันคั้นนะ เป็นแพนช่อง 7 ด้าย ข่าก็ตองดูของช่อง 7 จบข่าว ดูการ์ตูน แล้วก็ เป็นละคร มันเป็นอย่างนี้มานานแล้ว"

5. ละครเพราะมันเป็นช่วงเวลาี่สะดวก (convenience) มีผู้ให้เหตุผลนี้ทั้งหมด 2 คน

- "ละครมันมาช่วงเวลาี่เหมาะ ลูกพี่จะนอนตอน 2 ทุ่ม เอาลูกขึ้นนอน เราก็พร้อมจะดูละครแล้ว ก่อนหน้านั้นมันก็ทำอะไรเสร็จหมดทุกอย่างแล้ว ดูละครจบ สี่ทุ่มเราก็นอนบ้าง ถ้ามันมาช่วงข่าว พี่ก็ไม่สะดวกจะดู เพราะลูกยังไม่นอน"

- "มันเป็นช่วงเวลาี่เราต้องพักผ่อนประจำวันอยู่แล้ว อย่าง วันเสาร์อาทิตย์นี่ เตียวถ้ำที่ทำงานบ้านเสร็จ พี่ก็จะพักผ่อนดูทีวี ถ้าเปิดมาเป็นแมคกเวอร์ ก็ดูแมคกเวอร์ หรือเปิดมาเป็น 3 ทุ่ม 3 มุม ก็ดู ที่นี้วันธรรมดา เราทำงานนอกบ้าน กว่า จะกลับถึงบ้านอาบน้ำอาบท่า ทำนั่นทำนี่เสร็จก็ได้เวลาละครมาพอดี เวลามันเหมาะ มันเป็นเวลาพักผ่อนของผู้คนอยู่แล้ว"

6. ละครเพื่อสำรวจความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตคนอื่น หรือ ได้รับข้อเสนอ ข้อคิดต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิตรวมทั้งเกิดพฤติกรรมเลียนแบบสิ่งทีปรากฏในละคร ซึ่งในที่นี้ จะแบ่งเป็น 2 หัวข้อย่อย คือ

ตารางที่ 13 แสดงความพึงพอใจด้านการสำรวจความเป็นจริง/ได้รับคำแนะนำ

ความพึงพอใจด้านการสำรวจความเป็นจริง/ได้รับคำแนะนำ	จำนวน (คน)
1. เพื่อสำรวจความเป็นจริง	24
2. เพื่อได้รับคำแนะนำ	17

6.1 ดูละครเพื่อสำรวจความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตคนอื่น เช่น ดู ละครแล้วได้เห็นภาพจำลองชีวิตของคนชั้นต่าง ๆ ได้ทราบถึงความทุกข์ ปัญหา ของผู้อื่น

6.2 ดูละครเพื่อได้รับข้อแนะนำ ข้อคิดต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิต เช่น เห็นความอดทน ต่อสู้ของตัวละคร แล้วนำมาใช้เป็นคติ เป็นแบบอย่างในชีวิตตนเอง

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างพบว่า

6.1 มี 24 คน จาก 30 คน ที่ให้เหตุผลในการดูละครเพื่อสำรวจความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตคนอื่น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- "มันได้เห็นการใช้ชีวิตแบบไทย ๆ ในเรื่อง "คู่กรรม" เป็นบ้านไทย ริมน้ำมีศาลาท่าน้ำชักร่อง มันทำให้รู้สึกสงบสบาย อยากมีชีวิตอยู่ในบ้านไทยแบบนางเอกบ้าง คงไม่รุ่มรวยเหมือนอยู่ที่ทาวน์เฮ้าส์ทุกวันนี้"

- "ทุกวันนี้ก็ยังอยากรู้อยู่ นะว่าชีวิตพวกเขาเศรษฐกิจเขา กินอยู่กันยังไง ยังสงสัย มาจนถึงทุกวันนี้ว่า คนใช้บ้านคนรวย ๆ เค้ายังหมอบกราบกันอยู่หรือเปล่า เพราะในทีวีมันหมอบกราบนะ ของจริงไม่รู้ สงสัย แต่อย่างน้อย ๆ ที่เห็นในทีวีก็คือคนใช้บ้านผู้ดีมีสตางค์เขา ต้องหมอบกราบกัน"

- "ที่รู้ๆ เสมอว่าชีวิตที่มันไม่ค่อยสมหวัง ก็มีความรู้สึกอยากจะดูว่า ช่วงปัญหาที่มันเกิดขึ้นในชีวิตคนอื่นนี่มันยาวนานแค่ไหนกันนะ เขาต้องทน ต้องฝ่าฟันมากขนาดไหน นานขนาดไหน เพราะรู้สึกว่าของเราก็นานแล้วนะ ทว่ามันยังไม่พ้นสักที"

- "ที่เชื่อว่าบางขณะที่ว่า "ดูหนังดูละครแล้วย้อนดูตัวเรา" เพราะละครมันก็เอามาจากชีวิตจริง บางทีที่ดู ๆ แล้วก็คิดว่า ดูคนรวยสิมันมีปัญหาลูกเต้า คนนี้เป็นอย่างนั้น ไม่ได้ตั้งใจเป็นทุกข์ ทว่าให้ย้อนมาดูตัวเรา แล้วก็คิดว่าอย่างเราก็สบายนะ อยู่กลาง ๆ อย่างนี้ไม่มีทุกข์มากดี"

- "เชื่อว่าหากบดที่พีจะเป็นคนไม่ค่อยชอบอาบน้ำ คือไม่อาบน้ำที่ถึงห้องเออระเหย แต่พอเปิดทีวีเห็นตัวละครหน้าตาสวย แต่งตัวสวย ว่าแล้วก็รีบไปอาบน้ำพาครึมอย่างนี้เป็นบ่อย ยอมรับเลย มันเหมือนเป็น inspiration (แรงบันดาลใจ) ที่บอกไม่ได้ มันเป็น drive (แรงขับ) ที่พูดไม่ถูก เรียกว่านอน ๆ ดูอยู่ที่ผุดลุกขึ้นมาเลย ต้องอาบน้ำต้องดูแลตัวเอง บางทีเห็นตัวละครมันหุ่นดีนะ ก็ทว่าให้อยากออกกำลังกาย"

- "ละครหลายเรื่องนะมันแสดงให้เห็นลักษณะการทำงานการหักเหลี่ยมกัน ก็ทำให้รู้สึกว่า เออ..คนมันคิดกันอย่างนี้นะ ก็ได้เกิดจากความคิดของตัวเองนะ แม้ว่ามันจะเป็นละครก็ตาม แต่มันก็ต้องอิงความจริงบ้าง ก็เรียกว่า ได้เรียนรู้แนวคิดของคนมันเป็นยังไง และก็ apply (ประยุกต์) เข้ากับชีวิตเรา ทำให้เราได้รู้ว่า คนอื่นเขาก็คิดกันอย่างนี้นะ เราก็ต้องคอยระวังว่าจะไม่ไปทำอะไรที่ไปทำให้ hurt (ท้อแท้) จิตใจเขา"

- "ละครมันเป็นมุมมองหนึ่งของชีวิตจริง ที่เอาบางช่วงของความเป็นจริงของชีวิตมาเสนอให้คุณดู ซึ่งมันก็น่าสนใจเรื่องของความรัก รัก หลง อะไรอย่างนี้ มันขึ้นอยู่กับว่าเราจะเลือกหยิบแนวไหนขึ้นมาพิจารณา มันอยู่ที่จุดของแต่ละคนที่ไม่เหมือนกัน อย่างเรื่อง "สุดท้ายจะไหวค่า" พี่ชอบมาก มันน่าชั่งเรื่องที่น่ารัก แต่มันสะท้อนให้เห็นภาพชีวิตการต่อสู้ดิ้นรน ที่เกิดขึ้นในชีวิตคนจริง ๆ"

- "อย่างเรื่อง "ตะวันชิงพลบ" มันทำให้เห็นปัญหาที่รุนแรงเข้ามาทุกด้านของปัญหา ทำให้เห็นความทุกข์ที่เขาเจออยู่แต่เขาก็พยายามแก้ด้วยเหตุผล ซึ่งในที่สุดมันก็คลี่คลาย มันก็ทำให้เราเห็นว่าปัญหาคอนอื่นเขาหนักกว่าเรา เขายังแก้ปัญหานั้นได้ ปัญหาของเราบางทีมันก็ไม่มียะไร ยิ่งเห็นความทุกข์ของตัวเองครมมาก ๆ ก็ยิ่งรู้สึกที่เรา ยังสบาย ทุกข์ของเรานิดเดียว เมื่อเทียบกับเขา"

- "เห็นชีวิตตัวละครบางตัวที่มันทุกข์ ก็อดเอามาเปรียบเทียบกับ ตัวเองไม่ได้ คือมันทำให้รู้สึกนะว่า ยังมีคนอื่นเขาทุกข์กว่าเรา ทว่าไมแค่นี้เราทนไม่ได้ ดูแล้วก็จะฮึดขึ้นหรือไม่ก็สบายใจขึ้น"

- "ดูละครมันก็เหมือนเราไปแอบดูชีวิตคนอื่น ละครมันก็เหมือนนิยายแหละ มันเล่าเรื่องราวของคนอื่นที่เราดู แต่จะเชื่อหรือไม่เชื่ออีกเรื่องหนึ่ง อย่างเรื่อง "สี่แผ่นดิน" ทำให้เราเห็นภาพของคนสมัยเก่า เขาอยู่กันยังไง คิดยังไง"

- "ละครที่มันมีปัญหา แม่ฟ้า-ลูกสะกั มันทำให้เรารู้ว่าคนอื่น เขาก็เจอปัญหานี้เหมือนเรา ทำให้รู้สึกว่า มีเพื่อนร่วมชะตากรรม และก็จะมีคำตอบในละครไว้ด้วย แล้วละครที่มีเรื่องเกี่ยวกับเมียหลวง-เมียน้อย ก็จะดูไว้เป็นตัวอย่างว่ามันแก้ไขปัญหากันยังไง แต่ก็อาจจะไม่ใช่วิธียอม ๆ แบบในละครหรอกนะ เพราะเป็นคนใจร้อน"

- "อย่างเรื่อง "กะลาแก่คนรัว" มันก็ทำให้รู้ว่าคนรวยเขาอยู่กันยังไง แต่งบ้านกันยังไง แต่ดูหนังเรื่องนี้จบแล้วก็รู้สึกว่าชีวิตคนรวยมันไม่มีความสุขหรอก ไม่สนใจลูก

มีแต่เงินไม่มีความอบอุ่น ในขณะที่คนจนอาจจะไม่มีกิน ทะเลาะกันบ้าง แต่ก็พอจะมีความสุขบ้าง พอจะแก้ปัญหาได้ ชีวิตคนรายนี้น่าจะมีความสุขเพราะมีแต่หาเงิน"

- "เรื่อง "ชีวิตเพื่อน" มันใกล้เคียงกับชีวิตเรานะ เพราะเราก็มองบ้านเขาอย่างนี้ มันก็ทำให้เรารู้ความยากลำบากที่ตัวละครมันเจอ แต่ของเราดีกว่า มันก็เลยช่วยบอบบ้างตัวเองได้ว่า ยังมีคนที่แย่กว่าเรา เออ...เรายังดีกว่าเขา ก็ทำให้มีกำลังใจสูงขึ้น"

- "ละครมันสะท้อนชีวิตจริงนะ เรื่อง "กาแพงบุญ" ก็เห็น ๆ กันอยู่มีหลายคนนี่ ที่พออยู่บ้านก็เป็นอย่าง เข้าวัดก็เป็นอย่าง ถือศีลนะ แต่หลังจากเป็นอีกอย่างหนึ่ง มันทำให้รู้ว่าคนเข้าวัดนี่จะเชื่อว่าเป็นคนดีร้อยเปอร์เซ็นต์ยังไม่ได้ ก็เลยนะมันไม่หมดกันง่ายหรอก"

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในหัวข้อนี้ ส่วนใหญ่ก็คือ การได้รู้ได้เห็นเรื่องราวเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตตัวละคร เมื่อทราบว่า ยังมีคนอื่นที่ต้องเผชิญกับความทุกข์ ปัญหา อุปสรรคต่าง ๆ เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง จึงทำให้มีการเปรียบเทียบชีวิตของตัวเองกับตัวละคร แล้วทำให้รู้สึกมีกำลังใจที่พบว่าสภาพปัญหาเช่นนี้ก็เกิดขึ้นกับคน ทุกคนคนมาได้เผชิญกับปัญหาอย่างโดดเดี่ยว หรือ เกิดการประเมินว่า สภาพชีวิต อุปสรรค ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวละครนั้น มากกว่าที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ทำให้มีกำลังใจที่จะจัดการกับปัญหาที่ตนกำลังประสบอยู่

นอกจากนี้ละครที่มีลักษณะย้อนยุค เช่น บริศนา วนิดา สี่แผ่นดิน เป็นต้น ละครเหล่านี้ได้สะท้อนให้เห็นการแต่งตัว ภาพความเป็นอยู่ของผู้คน เป็นการจำลองภาพในอดีตให้กลุ่มตัวอย่างได้ทราบว่า คนสมัยก่อนนั้นมีสภาพการดำเนินชีวิตอย่างไร

จากข้อมูลยังพบอีกด้วยว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาระดับอาชีวศึกษาจะดูละครเพื่อสำรวจความเป็นจริงที่เกิดขึ้น มีจำนวน 10 คน ซึ่งมากกว่าผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมต้นและอุดมศึกษา ซึ่งมีจำนวน 7 คนเท่ากัน

6.2 มี 17 คนจาก 30 คน ที่ดูละครแล้วได้รับข้อเสนอ ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิต แล้วนำมาเป็นคติสอนใจ ในการดำเนินชีวิตของตนเอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- "นางเอกมักต้องอดทนชาโหม ต้องดีต้องอดทนตลอด มันก็คล้าย ชีวิตตัวเองที่ต้องอดทน ก็จะคอยเอาไว้ช่วยนางเอก แล้วก็จำมาบอกตัวเอง เห็นชีวิตนางเอกในละคร บางทีมันก็ได้ข้อคิดบางอย่างมาลอบประโลมใจ อย่างเช่น เรื่องผัวจะบ่มีเมียอยู่นี้ะ ในละครมันจะแสดงให้เห็นสาเหตุว่า เป็นเพราะเมียหึงหวงเกินเหตุ ผัวไปพูดคุยกับผู้หญิงอื่นไม่ได้ พอดูแล้วเราก็ต้องคอยบอกกับตัวเองว่า อย่าทำตัวแบบผู้หญิงคนนี้นะ เวลาเจอแฟนเราต้องหันหน้าคุยกันให้ดี ๆ ก่อน จะพยายามจำไว้ว่า อย่าขึ้นเสียง อย่าร้ายกับแฟน เพราะพอดูจบแล้วที่ต้องหย่าร้าง เลิกกันไปก็เพราะ เข้ากันไม่ได้กับผู้หญิงนี่แหละ มันทำให้เห็นเป็นตัวอย่างบางทีก็เอามาใช้กับตัวเอง แฟนกลับบ้านดึก ก็อย่าตีโทษตีพ่าย ถ้าเราใช้อารมณ์มันไม่มีอะไรขึ้นมา อารมณ์ชั่ววูบไม่ดี"

- "ดูละครแล้วได้สาระนะ ได้คติสอนใจ มันก็แล้วแต่เรื่องอีกนั่นแหละ อย่าง "ด้วยเนื้อนาบุญ" ดูแล้วอยากทำดี "ริษยา" ดูแล้วก็ทำให้คิดนะว่า คนเราจมอยู่กับความหลังมาก ๆ มันไม่ดี ไม่ช่วยอะไรเลย"

- "ดูเรื่อง "ด้วยเนื้อนาบุญ" มันทำให้เราคิดถึงว่า คนอื่นเขายังทำ ความดีกันได้อะไร เราจะตั้งใจทำมันบ้างไม่ได้เสียหรือ จะจำเอาไว้สอนลูกเราด้วย ให้ทำ ความดีเท่าที่จะทำได้ อย่าโทษ เรารู้ว่าลูกเราบางทีมันก็โทษเราก็พยายามสอนเขาอบรมเขา ระหว่างที่ดูละครไปด้วย"

- "เรื่องการแก้ปัญหาชีวิตของตัวเอง บางเรื่องดีมีสาระก็จำเอามาใช้ คือเป็นคนขี้บ่นลูก ๆ ไร้ค่าเลย แต่มันอดไม่ได้ที่จะต้องบ่น แต่พอเห็นจากในทีวีที่เด็ก ๆ มันไร้ค่าเลย พ่อแม่ขี้บ่น เราก็เลยปลง พยายามไม่บ่น บ่นให้น้อยลง แล้วก็อีกอย่างเรื่องการแย่งชิงหาบ แล้วมันไม่ได้ผล ไม่ได้เป็นอย่างที่คิด ก็ทำให้ปลงลงบ้าง โดยเฉพาะเรื่องการชิงดีชิงเด่น แล้วก็ทำให้ปลงกับเรื่องการแค้น เครียดกับชีวิตจนเกินไป"

- "ได้เห็นแบบอย่าง ในเรื่อง "ตะวันชิงพลบ" เราชอบตัวละครที่มันจน มาก่อน แล้วมารวยตอนหลัง อย่างนี้ชอบดู เห็นการต่อสู้มาด้วยลำแข้ง อดทนต่อความลำบาก จะเป็นแบบให้เราได้ มันทำให้ได้ข้อคิด มันสอนให้อดทน สอนให้สู้ชีวิต ก็จะดูไปเอาไว้สอนลูก ด้วย"

- "อย่าง "แม่หญิง" นางเอกเกิดมาสบาย แล้วต้องมาลำบากอยู่ในสวน ทานให้เห็นการปรับตัวอดทนที่เข้ากับสังคมต่าง ๆ ก็เอามาบอกตัวเองว่า เราเคยอยู่บ้านเรา สบาย ๆ พอออกมาอยู่หอ อยู่นอกบ้านคนเดียว ก็ต้องอยู่ให้ได้ หรือเห็นตัวละครบางตัวที่มัน เก่ง ๆ ก็จะมีรู้สึกชื่นชมนะ รู้ว่าเราไม่เก่งกว่าเขา แต่ถ้ามีโอกาสเราก็จะพยายามทำ ทานสิ่ง ที่อยากทานให้ดีที่สุด"

- "ดูแล้วมันได้สาระนะอย่าง "กานผุ่ยหงส์" มันให้ข้อคิดว่า เราอย่า ตัดสินอย่ามองคนจากภายนอก เพราะละครเรื่องนี้ มันทานให้เห็นว่า ชีวิตของคนที่เป็นกาหรือหงส์ แต่ละฝ่ายมันเสียใจคอเป็นอย่างไร คนที่เกิดมาต่ำต้อยก็สามารถมีใจที่ดีได้ ในขณะที่คนมีการ ศึกษา มีฐานะดีอาจเห็นคนจิตใจไม่ดี"

- "มันก็ได้นะ มันสอนเรา ไม่ว่าจะดูหนังดูละคร อ่านหนังสือมันจะได้ อะไรจากสิ่งเหล่านี้มาใช้ในชีวิตประจำวันได้ อย่างเช่นช่วยในการทวิตของเรา ทานให้เกิดกำลังใจที่จะต่อสู้กับงานหรือกับเพื่อนร่วมงาน จะมีการหยิบยกละครบางตัวมาเป็นแบบอย่างในบางช่วง ของชีวิต อย่างเช่น "แรงรัก" ผู้หญิงที่ใกล้ชิดชีวิตพระเอกทั้งสองคน ส่วนแต่เจ็บช้ำ จากความรักของพระเอก แต่เขาก็ยืนหยัดได้ เราก็เอามาเป็นรูปแบบว่า อย่างน้อยเราก็ควร เข้มแข็งให้ได้เท่านั้น"

- "ที่เคยดูละครเรื่องหนึ่ง "ธิดา" แต่ก่อนที่ สุพรรณ บูรณะพิมพ์ เล่นเป็นต๊องเตอร์เรื่องนั้นถ่ายทอดอารมณ์ได้ดีมาก มันเป็นเรื่องที่พีจ่าและคิดอยู่มากจนถึงปัจจุบันนี้ พีจ่าเอามาใช้กับชีวิตครอบครัว คนเราจะเอาอะไรให้ได้ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นไปไม่ได้ พีจ่าเอา มาใช้ การที่คนจะเรียนหนังสือเก่ง เลิศเลอ ก็ไม่ได้หมายความว่า คุณจะมีความสุขในชีวิต"

จากข้อมูลที่ได้จะ เห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่ดูละครแล้วได้ข้อคิด ข้อแนะนำในการมาปรับ ใช้กับชีวิตจริง มักจะ เป็นในเรื่องของความอดทน อดทนต่อปัญหาชีวิตทั้งด้าน เศรษฐกิจและ ความสัมพันธ์ในครอบครัว ซึ่งเป็นปัญหาที่ผู้หญิงต้อง เผชิญอยู่ในชีวิตประจำวัน ละครจะเป็น แบบอย่างให้เห็นถึงการแก้ปัญหาด้วยความอดทน จนท้ายที่สุดทุกสิ่งทุกอย่างก็จะลุล่วงไปได้

นอกจากนี้ยังพบอีกด้วยว่า ผู้ที่จบการศึกษาในระดับมัธยมต้นดูละคร เพื่อได้รับข้อคิด ข้อ แนะนำ เป็นจำนวน 8 คน ซึ่งมากกว่ากลุ่มผู้ที่จบการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษาซึ่งมี 5 และ 4 คน ตามลำดับ

ประสบการณ์ที่ได้รับจากละครโทรทัศน์

เนื่องจากผู้วิจัยต้องการทราบอีกด้วยว่า ผู้ที่ดูละครอย่างต่อเนื่อง เป็นเวลานานนั้น จะได้รับประสบการณ์ด้านความเชื่อ ค่านิยม อะไรบ้างจากละคร จากการถามกลุ่มตัวอย่างด้วย ลักษณะคำถามเปิด โดยให้ผู้ตอบพยายามนึกถึงค่านิยม และความเชื่อด้านต่าง ๆ ที่ได้จากการดูละคร ปรากฏว่ามีผู้ตอบน้อยรายที่สามารถตอบได้ ทำให้คำถามในประเด็นเป็นคำถามปิด (close-ended question) โดยมีตัวเลือกด้านค่านิยม และความเชื่อต่าง ๆ ดังนี้

- ความเชื่อว่า ทาดีได้ดี ทาชั่วได้ชั่ว
- ความเชื่อว่า ผู้หญิงที่เป็นเมียชื่อนั้นเป็นผู้หญิงไม่ดี
- ค่านิยมเกี่ยวกับการรักนวลสงวนตัว การให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์ผู้หญิง
- ความเชื่อว่า คนเราสามารถกำหนด ชีวิตตัวเราเองได้

จากการสัมภาษณ์พบว่า กลุ่มตัวอย่างจะตอบว่าได้รับความเชื่อในเรื่องทาดีได้ดี ทาชั่วได้ชั่ว ความเชื่อว่าคนเราสามารถกำหนดชะตาชีวิตเราได้ และค่านิยมเกี่ยวกับพรหมจรรย์ของผู้หญิงว่าเป็นสิ่งสำคัญ เพียง 3 ประเด็น เท่านั้น ดังนั้นประสบการณ์ทางด้านความเชื่อ ค่านิยม ที่ผู้วิจัยต้องการศึกษานี้ จึงแบ่ง เป็น 3 ประเด็น ตามคำตอบที่ได้รับจากการวิจัย ซึ่งพบข้อมูล ดังนี้

ตารางที่ 14 แสดงประสบการณ์ด้านความเชื่อ/ค่านิยม

ประสบการณ์ด้านความเชื่อ/ค่านิยม	จำนวน (คน)
1. เชื่อว่าทาดีได้ดี ทาชั่วได้ชั่ว	7
2. เชื่อว่าพรหมจรรย์เป็นเรื่องสำคัญในชีวิตผู้หญิง	10
3. เชื่อว่าชีวิตเป็นสิ่งที่กำหนดได้	3

หมายเหตุ ผู้ตอบบางคนก็ไม่ได้รับการยืนยันประสบการณ์ด้านต่าง ๆ จากการดูละครเลย

1. มีผู้บอกว่าได้รับการยืนยันว่าทาความดีได้ดี ทาชั่วได้ชั่ว 7 คน

- "เรื่อง "แม่หญิง" จะเห็นว่านางเอกทาดีมาตลอด แม้จะถูกมองว่าเป็นคนไม่ดี ต้องลำบากแต่สุดท้ายก็พิสูจน์ได้ว่าดี จบลงด้วยดี ซึ่งผิดกับตัวอีกคนที่ เป็นเมียน้อยพ่อสุดท้ายก็ต้องตาย ซึ่งมันเป็นรูปแบบละครไทย ที่ต้องจบอย่างนี้ คิดว่าได้รับความเชื่อนี้มาจากการดูละคร"

- "ละครส่วนมากมันจะมีจุดจบ แต่ก่อนจะถึงจุดจบ มันจะแสดงให้เห็นถึงความทรมานทรมาน แล้วค่อยมาจบลงด้วยดี แล้วก็สรุปว่ามันให้อะไร อย่างเช่นทาดีได้ดีนี้เราจะรู้แต่แรกแล้วว่ามันต้องจบแบบมีรางวัลตอบแทนให้สมกับการทรมานทรมาน ยากลำบากในช่วงกลางของละคร เพื่อมาสู่จุดจบที่มีความสุข"

- "คือละครมันมีจุดจบบางอย่างที่เราคาดเดาได้อยู่แล้ว อย่างตัวละครที่เลวมากๆ เราก็รู้ว่าท้ายที่สุดมันต้องได้รับผลกระทบ กรรมตามสนอง อาจจะสนองด้วยความผิดหวัง ความตายอะไรก็แล้วแต่ แต่มันก็คือการบอกว่าทาดีได้ดี ทาชั่วได้ชั่ว ที่นี้ที่ตามดูก็เพราะส่วนหนึ่งอยากรู้ด้วยว่าเมื่อไหร่กรรมมันจะตามสนอง อยากรู้จุดจบตรงนั้น"

- "ทาดีได้ดี ทาชั่วได้ชั่วมันเป็นกฎอยู่แล้ว ละครมันเป็นเรื่องที่จะลองมาจากชีวิตจริง มันก็ต้องไม่หนีไปจากกฎนี้ ดูละคร อย่าง วนิดา ด้วยความอดทน ทนทาดีต่อแม่ฟ้า วนิดาสุดก็เป็นผู้ชายชนะ แต่ละครบางเรื่องก็ไม่ได้ทาให้เห็นจุดนี้ชัดเจนนะ"

- "มันสอนนะอย่างเรื่อง "ด้วยเนื้อนาบุญ" มันทาให้เห็นเลยว่าคนเรานั้นขึ้นกับกรรมที่คุณกระทำ เพราะฉะนั้นถ้าคุณทากรรมดี คุณก็ได้รับผลของกรรมดี ได้รับความสุข ดูแล้วอยากทาความดีเยอะ ๆ"

แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีผู้ตอบอีก 7 คน ที่กล่าวว่า ละครมันสะท้อนให้เห็นว่าทาดีได้ดี ทาชั่วได้ชั่วก็จริง แต่ในชีวิตจริงมิได้เป็นอย่างนั้น ทาดีไม่เชื่อถืออันเรื่องทาดีได้ดี ทาชั่วได้ชั่วตามที่ละครบอก

- "ละครมันก็สะท้อนให้เห็นว่าจุดจบของตัวร้าย คือ ความทุกข์ ความไม่สมหวัง จุดจบของตัวดีอย่างนางเอก-พระเอกคือความสำเร็จสมหวังในชีวิตมีความสุข แต่ที่คิดว่ามันเป็นความคิดที่ฝังหัวมาตั้งแต่เด็กมากกว่า แล้วอีกอย่างในชีวิตจริงมันก็ไม่ได้เป็นอย่างในละคร เลยทาดีไม่เชื่อว่าคนเราทาดีจะยังได้ดีอยู่อีก"

- "ไม่คิดว่าได้รับการยืนยันจากละครอย่างท่ดีได้ท่ชั่วได้ชั่ว คิดว่ามันเป็นการอบรมสั่งสอนที่ได้รับตั้งแต่เด็ก ๆ มากกว่า เพราะเป็นคนบ้านนอก จะเชื่อเรื่องนี้มาก ได้ยินได้ฟังมาก็เชื่ออย่างนั้น แต่เดี๋ยวนี้ชักไม่ค่อยเชื่อแล้ว ชีวิตจริงมันไม่เป็นอย่างนั้น"
- "คนสมัยนี้ท่ดีแทบตายไม่เห็นได้ดี แม้ว่าละครมันจะบอกว่าท่ดีได้ดี แต่มันใช้กับชีวิตจริงไม่ได้แล้ว"
- "เดี๋ยวนี้เรื่องท่ดีได้ดี มันไม่ค่อยมีใครเชื่อกันแล้ว แม้ว่าในละครมันยังให้ผู้ร้าย ตัวอิจฉา ได้รับผลกระทบตอนจบ แต่นั่นมันอยู่ในละคร ไม่ใช่วิถีจริง"
- "ละครส่วนมากมันท่กให้เราเห็นนะว่าคนท่ดีได้ดี ท่ชั่วได้ชั่วอยู่แล้ว แต่ชีวิตจริงไม่รู้จะเป็นอย่างนั้นหรือเปล่านะ เพราะละครมันมีจุดจบให้เห็น ชีวิตมันจบยาก แล้วเราก็ไม่เห็นแต่ละครเดี๋ยวมันก็จบ ตัวร้ายได้ผลกระทบไป แต่ยังไม่ถ้าวัดจาก ชีวิตที่ ชีวิตคนที่รู้จักที่ไม่เชื่อนะว่า ท่ดีได้ดี ท่ชั่วได้ชั่ว"

2. พบว่า 10 จาก 30 คน ได้รับการยืนยันว่า พรหมจรรย์เป็นเรื่องสำคัญานชีวิตลูกผู้หญิง รวมทั้งถ้าเป็นผู้หญิงต้องท่ตัวให้เรียบร้อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- "ยังง ๆ ก็รู้สึกว่ ลูกผู้หญิงต้องเรียบร้อย ต้องไม่แต่งตัวโป๊ ต้องไม่เปลี่ยนผ้าบ่งคนมีผ้าบ่งไม่ใช่วผู้หญิงดีนะ อย่างแม่เบี้ยง ไม่ชอบดูเลย ผู้หญิงไม่ดี ที่นางเอกสอน ดูแล้วก็สอนลูกของเราไปด้วย"
- "ละครก็เรื่องก็เรื่องก็ต้องให้นางเอกเรียบร้อย บริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่แล้ว ใครที่เสียตัวก่อนได้เป็นนางเอกเสียที่ไหน เป็นได้แค่นั่งอิจฉาเท่านั้นแหละ พี่ก็ว่าดีนะ ลูกผู้หญิงท่ตัวรุ่มร่ามกับผู้ชายไม่ดี ไม่เหมาะ ต้องบริสุทธิ์จนกว่าจะแต่งงาน ขึ้นไปนอนกับใครก่อนใครเขาจะเอา เขาก็ว่าง่ายนะสิ ในละครมันก็บอกอย่างนี้"
- "แหม...เราเป็นผู้หญิงนี้ เวลาเห็นผู้หญิงคนอื่นแต่งตัวไม่เรียบร้อย แต่งหน้าจัด ๆ เรายังรู้สึกตาหนิเขาเลย ยิ่งเรื่องความบริสุทธิ์ยิ่งสำคัญ มันทั้งเป็นความเชื่อฝังหัว ทั้งได้เห็นจากละคร เกือบทุกเรื่องแหละทั้ง วนิดา แม่หญิง พี่ก็ท่กให้รู้สึกว่ ผู้หญิงต้องรักษานวลสงวนตัวนะ"
- "มันก็ท่กให้เห็นนะว่ ผู้หญิงดี ๆ ต้องท่ตัวเรียบร้อย ไม่แรด เดี่ยวจะไม่มีงาน คางกับผู้ชายก็อย่าเปลี่ยนหน้าบ่ง จะโดนชูปชบนิทาเอา ยิ่งกับผู้ชายยิ่งต้องระวัง"

ไว้ว่าไม่ได้ นางอีกหลาย ๆ เรื่องมีข้อเสียเรื่องย้ายานพระเอก จนบางทีก็ต้องพลาดทำให้ตัวร้าย แต่เรื่องแม่เบีย้ ท้าจรับไม่ได้จริง ๆ แม้ว่าเขาจะเอาตัวรอดได้ก็ตาม แม้ว่าไม่เดือดร้อน แต่ที่ก็ไม่ชอบที่เห็นผู้หญิงทำตัวแบบนี้... เปลืองผิว เปลืองตัว..."

- "ไม่ชอบเรื่องผู้หญิงเที่ยวไปเป็นเมียบ่อยเขา หรือมีคนอื่นผิดศีลธรรมทนไม่ได้ เกลียดมาก ๆ กับผู้หญิงที่ทำตัวแบบนี้ แต่เห็นฉากผู้หญิงแต่งตัวปิ ๆ ไปยังผู้ชาย ก็ไม่อยากจะ เป็นคนมีพันธะแล้วก็ตาม จะดำ จะใสอารมณ์มาก บางทีอาจจะลุกขึ้นทุบที่วิพากษ์ก็ได้ เกลียด ไม่ชอบผู้หญิงง่าย"

- "อย่างนางเอก "แม่เบีย้" มันแสดงออกมาไม่ดี ทั้งการแต่ง เนื้อแต่งตัว ทำตัวไม่ดี ไม่เหมาะสม ไม่ชอบให้ผู้หญิงทำตัวแบบนี้ เดี่ยวก็ไปนอนกับคนนั้น เดี่ยวก็กับคนนี้ คือเป็นลูกผู้หญิงนี่ต้องเรียบร้อยซะหมด เรื่องไหนๆ นางเอกก็เรียบร้อยทุกคน พอมาเจออย่างแม่เบีย้ ไม่ชอบ ดูแล้วรู้สึกไม่ดี"

- "เราว่าละครมันสอนเลยละ มันสอนมากนะ เพราะดูมาแต่ไหนแต่ไร นางเอกต้องเรียบร้อย นุ่มนวล อ่อนหวาน ห้ามให้ทำ ไปค้างด้วยกันมาทั้งวันทั้งคืนก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แม้จะถูกทุกคนเข้าใจผิด จับแต่งงานกันจริง ๆ ก็ยังไม่มีอะไรกันเลย อย่าง "เชยบ้านนอก" ึง ซึ่งเราก็ว่า เชื่อไว้ก่อนมันก็ปลอดภัยสำหรับชีวิตลูกผู้หญิงนะ"

ใน 10 คนที่มีความเชื่อ เรื่องความบริสุทธิ์ของผู้หญิง เรื่องผู้หญิงต้องทำตัวเรียบร้อย ตามนางเอกละครนี้ พบว่า เป็นผู้ที่จบชั้นมัธยมต้นและต่ำกว่า 5 คน ระดับอาชีวศึกษา 3 คน และระดับปริญญาตรี 2 คน ในขณะที่เดียวกัน ก็มีอีก 5 คน ที่ยอมรับว่า ละครนั้นได้แสดงให้เห็นว่า พรหมจรรย์เป็นเรื่องสำคัญ แต่ก็ไม่เชื่อว่ามันจะเหมาะสมกับ ยุคสมัยนี้ ใน 5 คน ที่เชื่ออย่างนี้ เป็นผู้ที่จบระดับอุดมศึกษา 3 คน อีกอย่างละ 1 คน จบการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและมัธยมต้น ด้วยเหตุผลดังนี้

- "ละครหลายเรื่องนะที่มันบอกเราว่า พรหมจรรย์เป็นเรื่องสำคัญที่สุดสำหรับชีวิตลูกผู้หญิง แต่ที่ว่าไม่ใช่เรื่องจำเป็น ไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตาย ก็เลยไม่เชื่อ เพราะมีความรู้สึกที่ไม่เห็นจำเป็น ผู้หญิงสมัยนี้ไม่จำเป็นต้องบริสุทธิ์ เพราะโลกมันเปลี่ยนไปแล้ว มันขึ้นกับเหตุผลของแต่ละคน ที่ว่าเราต้องมีความคิดของตัวเอง"

- "เราว่าละครมันสอนอ้อม ๆ เรื่องพรหมจรรย์ผู้หญิงนะ คือจะเห็นได้ว่าตัวละครหญิงหลายตัวที่ถ้าตกเป็นของใครแล้ว ก็ต้องจงรักภักดีไปตลอด ซึ่งในชีวิตจริงมันไม่จำเป็นต้องเป็นอย่างนั้น อย่างเช่น พลาดไปแล้วใน "ลิขิตพิศวาส" ตกเป็นของพระเอกแล้ว ก็ต้องอยู่กับพระเอก แต่ที่เราไม่เชื่อในชีวิตจริง คือถ้าเราไม่พร้อมไม่มีอะไรตรงกัน ถ้าดำเนินชีวิตไปด้วยกันไม่ได้ ก็ไม่ควรจะไปยึดว่าเป็นคนนี่ที่เราเสียสาวให้เขา"

- "คือมันก็รู้สึกได้นะว่าละครพยายามบอกเราอ้อม ๆ ว่า ลูกผู้หญิงต้องรักนวลสงวนตัวนะ นางเอกหลายคนที่ต้องบริสุทธิ์จนนาทีสุดท้าย แต่ถูกจับมือก็เรื่องใหญ่แล้ว และก็มักจะให้นางอิจฉาเป็นพวกที่เฝ้าทำร้ายผู้ชายไม่หวังแทนความสาวของตัวเอง แต่ในชีวิตจริงพี่ว่า คนที่เขานอนกับแฟนก่อนแต่งงานก็ไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นผู้หญิงไม่ดี ถ้าอย่างนั้นคงมีผู้หญิงไม่ดีเกลื่อนเมืองไทยแล้วละ"

- "ในละครมันสอนนะให้ลูกผู้หญิงต้องเรียบร้อย พี่ก็ว่าเป็นสิ่งที่ดีแต่พี่ก็เชื่อของพี่ว่า เรื่องพรหมจรรย์ ความบริสุทธิ์จนกว่าจะแต่งงานนี้ไม่จำเป็น เรื่องที่สาคัญกว่าก็คือจะอยู่กับใครเราต้องอดทน ยิ่งเราเลือกเขาเป็นสามีแล้วต้องอดทน จะแต่งหรือไม่แต่งไม่สำคัญแต่ต้องอดทนอยู่ให้ได้"

- "การที่เราจะเที่ยวพูดว่าเป็นผู้หญิงดีต้องไม่เป็นเมียผู้ชาย ต้องไม่แย่งผู้ชาย มันเป็นความรู้สึกที่สั่งสมกันมาตั้งแต่เด็ก แต่ในละครมันก็แสดงให้เห็นอยู่เสมอ นางเอกมีเรื่องไหนบ้างที่ไม่เรียบร้อย ดีเลิศครบคุณสมบัติกุลสตรีทุกคน แต่ก็ต้องมาดูอีกว่าชีวิตจริงมันเหมือนละครหรือเปล่า พี่ว่าไม่เหมือนนะ แล้วก็ไม่ได้เชื่อด้วยว่า พรหมจรรย์จะเป็นเครื่องรับประกันความสุขในชีวิตครอบครัว"

3. พบว่า 3 คน ได้รับการยืนยันจากการดูละครว่า ชีวิตหรือชะตากรรมเป็นสิ่งที่กำหนดได้ ดังตัวอย่างนี้

- "พี่เชื่อว่า ละครพยายามปลุกฝัง พยายามเสนอให้เห็นว่า ความพยายามของคนจะนำเขาไปสู่ความสำเร็จ ไปสู่ความสมหวัง ซึ่งมันก็จะได้รับผลสำเร็จในตอนท้าย อย่างเรื่อง "สุดแต่ใจจะไขว่คว้า" พระเอกมันมีความตั้งใจจริง มีความพยายามก็เลยประสบความสำเร็จในชีวิต อะโรมันจะเกิดขึ้นมันขึ้นอยู่กับความพยายามของเรา ละครมันมีตรงนี้ให้คนดูนะ แต่ขึ้นอยู่กับว่าคนดูเขาจะดึงตรงนี้ออกมาได้ไหม"

- "เรื่อง "ทองเนื้อเก้า" ที่ชอบมาก ดูแล้วรู้สึกว่ามันให้คุณค่าแก่ชีวิต คนที่เกิดมาในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี มันก็สามารถที่จะดีขึ้นได้ด้วยตัวของตัวเอง ไม่จำเป็นต้องจมนโคลนจมดินอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เกิดมา แม้มันจะแสดงให้เห็นถึงจุดอ่อนมากกว่าจุดที่รู้สึกได้ คือมันแสดงให้เห็นว่า แม่แม่จะเลวร้ายอย่างไร แต่แม่ก็ยังมีส่วนที่ยังรักลูก และลูกเองคือ วันเฉลิม เขาก็เป็นคนกตัญญู รักแม่มาก แต่ตอนที่พี่ดูพี่ว่าที่ชอบที่เขาแสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะทำ ให้ชีวิตมันดีขึ้นด้วยตัวของตัวเอง"

- "เป็นบางเรื่องนะที่รู้สึกได้ว่า เขาพยายามจะบอกว่า คนเรามันขึ้นอยู่กับความตั้งใจ ความพยายาม กว่าคุณจะมาถึงจุดนี้ได้ มันไม่ใช่โชคหรือชะตา แม้จะยอมรับล่ะว่า ไข่เรื่อง เหตุบัง เจริญในละครมันเยอะ เหลือเกินแต่ก็มีบางเรื่องที่บอกอย่างนี้ไว้ตั้ง ๆ อย่างเรื่อง "สุดแต่ใจจะไขว่คว้า" แต่นาน ๆ มันถึงจะมีละครอย่างนี้ที่ นอกนั้นก็เป็นเรื่องรัก ๆ ไปหมด มันคงอยู่ที่ว่าคนดูจะ เลือกรับจุดไหนจากละครเอามาใช้มากกว่า"

ผู้ที่ตอบในหัวข้อนี้เป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีทั้ง 3 คน